

Viola Zoltán

Kajjám szelleme

2024

Viola Zoltán

Kajjám szelleme

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: <i>Hová tűntek a tündérek?!</i>	4
2. fejezet: <i>Nehéz jónak lenni</i>	14
3. fejezet: <i>Ennivaló kis kölyök</i>	60
4. fejezet: <i>Ördög, vagy angyal?!</i>	76
5. fejezet: <i>Ördögítélet</i>	93
6. fejezet: <i>A kristálygyümölcsök</i>	108
7. fejezet: <i>Múlt és jövő</i>	121

1. fejezet: Hová tűntek a tündérek?!

Azután hogy egész Tlaxán bolygó a csiszí népé lett¹, s eképp megszűntek rajta az olyan nevet-séges gyermekbetegségek mint az országok, határok, pénz, vám, hadsereg, titkosszolgálat, rendőrség, börtön, nyomor, luxus, rang s még sok egyéb - csiszí kifejezéssel élve - „észteszejtő barbár ökörség”, – nos, ezután a korábban Tlaxánon titokban ténykedő varázslók egyhangúan úgy döntöttek, hogy a továbbiakban nekik e bolygón abszolúte semmi keresnivalójuk! Legalább két okból előnytelen lenne ott maradniuk: egyrészt mert könnyen lelepleződhetnének, márpedig ők még a csiszík előtt sem akarták felfedni létezésüket, úgy gondolták ugyanis, hogy a csiszík a maguk „csiszí hitvallás”-nak nevezett, lényegében szigorúan materialista filozófiájukkal remekül boldogulnak, igen emberséges társadalmat találtak ki, s a varázslat létére való rádöbbenés csak megzavarná őket. Másrészt épp mert a csiszík oly remekül boldogulnak magukban is, felesleges belezavarni a továbbiakban Tlaxán természetes fejlődési menetébe, pláne amikor a Világmindenség sok-sok bolygóján még oly sok tennivaló vár a munkához képest cseppet sem sok, mindössze néhány száz varázslóra!

Így aztán a varázslók mind egy szálig elköltöztek Tlaxánról, sőt, abból az egész naprendszerből. Egy darabig folyt némi vita közöttük róla, hogy melyik bolygóra költözzenek, sőt, lakott vagy lakatlan bolygón üssék-e föl a főhadiszállásukat, de végül úgy döntöttek, egyik megoldást sem alkalmazzák. Badzsahárata javaslatára teljesen kivonultak a világból, amennyiben Badzsahárata készített egy igen nagy kiterjedésű „hordozható lyukat”, ennek belseje több száz négyzetkilométer volt, s e lyukból bárhová ki tudtak lépni az univerzumba, az univerzum bármelyik pontján, akár világűrben, akár egy bolygó felszínén legyen is az a pont. Ez nekik rop-pantul kényelmes volt. Tulajdonképpen így akár Tlaxánra is kiléphettek ha akartak, de nem akartak, minek, azt már tisztességesen rendberakták a csiszík! S ennek Badzsahárata nagyon örült, mert nemcsak Mirjannak és Kajjámnak voltak kedvenc népe a csiszík, de maga a fővarázsló Badzsahárata is kedvenceinek tartotta őket, annak ellenére, hogy a csiszík közönséges barbár babonaságnak tartottak minden mágiát. Tulajdonképpen még a tutuknál is jobban kedvelte a csiszíket, holott a tutuk jónéhány évezreddel a csiszík előtt jártak technikailag.

S mert a világ még valóban hemzsegett a barbár bolygóktól, s ezeken a varázslók segítségére nagy szükség volt, így elsőrendű fontosságú volt hogy igyekezzenek minél több varázslót kiképezni! De ez sajnos minden erőfeszítésük ellenére sem ment gyorsan, tekintettel rá, hogy először is fölöttébb ritka tünetemény a világban az olyan ember aki rendelkezik a varázslósághoz szükséges veleszületett képességgel; másrészt ha fel is lelnek egy efféle embert, annak kellő kiképzése nagyon hosszú ideig tart, legkevesebb néhány évszázadig!

Aztán, akiket kiképeznek, azoknak sem mindegyike alkalmas az emberek közt végzett titkos segítőszolgálatra. Nagyon sok olyan varázsló élt a Badzsahárata vezette varázslóközösségben, akik bár fölöttébb jól képzett, tehetséges varázslók voltak, kiváló mágikus képességgel, akár olyannal is amely már-már megközelítette magának Badzsaháratának a képességeit, de mégsem voltak alkalmasak ilyesmire, egyszerűen lélektani okokból. Még hozzá annak ellenére nem, hogy mind nagyon szerették az embereket. Persze hogy szerették, Badzsahárata nemigen tűrt meg embergyűlölő varázslót a közelében...

Csakhát, a varázslók is emberek bizonyos értelemben. S megtörténhet hogy beljükhöz köt valamely bolygón egy barbár vagány. S akkor nem szabad hogy a varázslót elkapja holmi düh, bosszúszomj! Mert ha így adódik, akkor még képes és porrá égeti a kötekedőt egy villámmal, vagy varázsol neki húsz méteres kezeket-lábakat, esetleg száz méteresre varázsolja az orrát hogy azt az illető könnyebben beleüthesse olyasmibe ami nem az ő dolga, vagy ha gúnyolódik a varázslón valaki, akkor megtörténhet hogy a nyelve nő ilyen hosszúra, vagy ha meg is marad eredeti méretében, de olyan éles lesz a széle mint a kés, s így felsebzi beszéd és nyelés közben a száját, mert azt mondja a varázsló hogy ha ilyen éles a nyelved hogy gúnyra használod, akkor segíték hogy még élesebb legyen... Ezen esetek mindegyike megtörtént már Badzsahárata tanítványaival! Mert a varázslók általában jók, de őket is fel lehet mérgezésíteni!

¹ Ennek története részletesen a *Szűzapa gyermekei* című regényben van leírva.

Akárki varázslót elkaphat a düh. De ha valakivel ez sokszor megesik, akkor nem való emberek közti szolgálatra, ahogy ők mondták: terepmunkára, mert az efféle esetek leleplezik az emberek közt, hogy létezik mágia! Meg aztán, ilyen komoly bosszú nem is illik az önmagukról kialakított képhez, hogy ők a varázslók a világ legjóságosabb egyedei, talán a tündéreket kivéve!

Ezért bizony az efféle „hamaribb”, „hirtelen haragúbb” varázslók nem mentek az emberek közé ténykedni, inkább belőlük lettek a varázslóiskola tanárai. Mindegyikük azt a területet oktatta, amely neki a legkedvesebb volt, amiben a leginkább tökélyre fejlesztette a tudását. Természetesen egyikük sem oktatta azt, miként kell türelmesnek lenni... Ezt Badzsahárata maga szokta tanítani.

Kajjám is gyakran tartott órákat a kezdő varázslóknak. Ő sem volt való az emberek közé, de ezt ő maga is készségesen elismerte bármikor. No persze, azt nem ismerte el, hogy benne lenne a hiba! Úgy vélte, nem ő túl türelmetlen, hanem az emberek túl ostobák, pökhendiek, barbárok, gonoszak, szentelenek... s még más efféle „dicsérő” jelzőkkel is elhalmozta őket Kajjám. Véleménye tömören így volt összefoglalható:

—Jól mondja azt Badzsahárata hogy én nem vagyok az emberek közé való! Örülök neki hogy ezt mondja, mert végre lám, ő is belátja hogy én túl nagyszerű vagyok ahhoz, hogy leereszkedjem az ő mocskos társaságukig, hiszen engem az emberek közé küldeni, az olyan volna, mint ha gyöngyöt szórnanak disznók elé, sőt, nem is gyöngyöt, de a tündérek kristályait!

Kajjám tehát nem ment az emberek közé, s ennek felesége, Mirjan is örült, mert lett légyen Kajjám bármekkora nagy varázsló is, de valahogy mindig úgy esett hogy valahányszor kirucant az emberek közé, idővel okvetlenül bajba keveredett. Sokkal biztonságosabb volt neki bent a hordozható lyukban!

Itt Kajjám is jól érezte magát. Ő természetesen szellemológiát oktatót a növendékeknek. Nem mintha bármelyik növendék is szándékozott volna szellemgyűjteményt létrehozni mint Kajjám, de ezt Kajjám maga sem bánta, féltékeny is lett volna ha valamelyikük megpróbálja. De hát ha nem is fognak annyira érteni a szellemekhez mint ő maga, mégis kell hogy egy varázsló némi szagot kapjon a szellemek mibenlétéről, elvégre a terepen járva akármikor találkozhatnak valami arrafelé kőborgó, még nem befogott, vad, szabad szellemmel, amely netán megpróbálna csemegézni a varázslóból, s akkor ha nem is ért annyira a szellemekhez a varázsló hogy elfogja a rosszcsont szellemet, de legalább tudja megvédelmezni magát!

Erre oktatta hát Kajjám a varázslókat.

Kajjám napjai tehát úgy teltek hogy vagy tanított, amit nagyon élvezett mert közben dicsekedhetett, vagy tovább növelte gyűjteménye darabszámát egy-egy újabb szellem befogásával. Tökéletesen meg volt elégedve a sorsával, csak egyetlen aprócska gond bosszantotta: hogy ikerunokáinak, Zomnak és Demnek sikerült bizonyos értelemben istenekké válniuk; egy egész bolygó, Vum minden lakója istenként tiszteli őket¹, őt Kajjámot pedig senki nem tiszteli istenként! Még a szellemek sem tartják őt istennek, annak ellenére hogy elismerik uruknak. Legalábbis a már befogott szellemek, azok ismerik el...

De azért aránylag jól megvolt Kajjám így meglehetősen hosszú ideig. Mígnem egy napon...

Azon a napon épp az iskolában tanított, s megintcsak szellemológiát. Egy nagyon kezdő csoportnak tartott órát, ezek alig háromszáz éve jártak még csak a varázslóiskolába, tehát nagyon-nagyon kezdők voltak, ahogy Kajjám mondani szokta: még a fenekükön volt a tojáshéj. Sokuk eddig még csak nem is hallott a szellemekről. De még amelyikük hallott, az is csak annyit tudott róluk, hogy azok olyan ködszerű ízék, tudnak varázsolni, nagy a hatalmuk és néha embereket is esznek.

Nem csoda ez: a szellemológia komoly tudomány, ahhoz hogy valaki ezt művelje, már sokat kell értenie a varázslás egyéb területeihez is! Kajjám e tanítványainak ez volt az első órájuk e tantárgyban.

¹ Ennek oka a *Kajjám unokái* című regényben van leírva.

Kajjám most is úgy kezdte az órát mint szokta az efféle tudatlan kezdőknél. Bement a terembe, ott bemutatkozott hátha valaki még nem ismerné, holott mindenki ismerte, mert a varázslók nem is voltak olyan sokan, s Kajjám igazi unikum volt a maga nemében. Még az egészen újonc varázslók is hamar megismerték őt, mert legendák keringtek Kajjámról iskolaszerte hogy ez egy abszolút örült varázsló, a hatalmas óriási, főleg a szellemekhez ért akármik legyenek is azok a szellemek, de ami nem szellem, ahhoz Kajjám tökhülye, emellett hihetetlenül hiú, s emiatt már jópárszor majdnem életét veszítette, olyan meredek kalandokba keveredett! Egy varázslónő, Tindra, bár cseppet sem volt kezdő, még azt a tréfát is megengedte magának, hogy bevezette, megkonstruálta a „hiúság mértékegységét”. Ennek egysége természetesen a „kajjám” lett, de így, kisbetűvel írva, hiszen mértékegység. Tindra azt mondta, hogy egy kajjám a mértékegysége Kajjám átlagos hiúságának. Mert amikor Kajjám dicsekvő kedvében van, akkor a hiúsága természetesen nagyobb. Másra azonban ez a mértékegység a maga egészében nem alkalmas, olyan nagy, ezért a közönséges emberek és varázslók hiúságát ennek törtrészeivel kell mérni, de annyira hogy nem is decikajjámban, hanem milli- sőt mikrokajjámban. De még egy mikrokajjámnyi hiúság is akkora nagy, hogy az illető aki ebben szenved, tulajdonképpen azonnali gyógyításra szorulna, ha ismernék a hiúság gyógymódját...

Minden növendék kíváncsian várta tehát Kajjám óráját.

Miután Kajjám végzett önmaga egekbe dicsérésével, feltette a költői kérdést:

—Tudja-e valamelyikőtök, hogy egyáltalán mi is az hogy szellem?! Nem, ne fáradjatok a válasszal, mert úgysem tudjátok! Még az sem tudja aki azt hiszi hogy tudja! Hiába, no, a szellemek mibenlétéről csak nekem van fogalmam! No de épp azért vagyok én, a hatalmas Kajjám, hogy a tudásotokban mutatkozó eme szakadéknyi hiányosságot pótoljam, mintegy áthidaljam tudásom szerény morzsáit elébetek ömlesztve! Na tehát, ugyebár hogy mi is az hogy szellem... hát, a szellemek nem mások, mint egy másik univerzum lakói! Egykori univerzumé. Szóval, ezt jól jegyezzétek meg, a szellemek nem mások mint egyszerűen egy másik, öreg univerzum élőlényei. Tehát nem a Földet is és Tlaxánt is tartalmazó univerzum lakói. Az ő univerzumukban már alig van anyag. A szellemek képesek varázsolni, de nem képesek az asztrálsíkra feljutni. A szellemek négy fő fajtája ismeretes:

ghúl, ifrit, dzsinn, márid.

Ez egyben a hatalom növekvő sorrendjét is jelenti. Minden szellemfajtában nagyon különböző az egyes egyedek hatalma, de okvetlenül nagyobb mint az alatta levő csoport bármely tagjáé. A máridoknak három alfaja ismeretes: fehér, vörös és fekete. A leghatalmasabbak a fekete máridok, de ezek a legritkébbek is. A máridok alakja az, hogy nincs alakjuk, afféle ködfelhőként szoktak megjelenni. Villámlással, antianyaggal, atomtámadással nem lehet megsemmisíteni őket, legfeljebb ha egy bolygónyi nagyságú antianyagbombát dobunk rájuk. Különböző varázslatok azonban nagyon hatásosak ellenük. Én mint köztudomású, gyűjtöm, „palackozom” a szellemeket.

A szellemek számára különleges csemege a tündérek kristályfája és számos más növénye, de nagyon szívesen megeszik a tündéreket is. Akadnak emberevő szellemek is, de az emberek már nem olyan jó falat a számukra. Mindazonáltal akad néhány teljesen ártalmatlan szellem is, olyan például ami követ eszik. A szellemek hosszas nekikészülődések után képesek túlélni egy Fekete Lyukba történő behatolást (azon átmenetelt) de ha váratlanul zuhannak bele, elpusztulnak.

Persze, nem a szellemek az egyetlen élőlények melyek hozzánk más univerzumból jöttek át. A már említett tündérek is ilyenek. A tündérekről tudni kell, hogy ők természetesen nemcsak nem a mi univerzumunkból, de nem is a szellemek univerzumából származnak, hanem egy harmadikból. Ezt nagyon szépen megcsinálták, berendezték maguknak még egykor, mindenféle csodaszép növényekkel s élőlényekkel, melyek mindegyike szimbiontája volt a másik élőlénynek, tehát nem ártott azoknak, főleg nem a tündéreknél. De aztán a szellemek utat találtak a tündérek univerzumába, s ott majdnem minden anyagot felzabáltak. A tündérek egy része rémületében elmenekült előlük, ide, a mi univerzumunkba, s itt aztán elkorcsosultak. Belőlük, e korcs tündérekből alakult ki aztán az emberek faja, tehát a mi fajunk! Természetesen nem

mindenki egyformán korcs, mi varázslók például igencsak nem vagyunk már korcs tündéreknek tekinthetők, annál is kevésbé, mert a tündérek nagyonis jól tudnak varázsolni, s eképp az emberekben amikor felébred a varázslói képesség, az tulajdonképpen a tündér-örökség egyfajta feléledése, a varázslók tehát sokkal inkább tündérek mint nem tündérek! Én, mert igen kiváló varázslónak mondhatom magamat, már úgyszólván tökéletes tündérnek mondhatom magamat! - feszítette ki a mellét büszkén Kajjám. —Sőt, még tökéletesebb is vagyok mint a tündérek, mert azok olyan ostobák, hogy még önmaguk megvédelmezése érdekében is visszariadnak egy másik élőlény, akár a támadó megölésétől, azt mondják ha ezt tennék nem lennének eléggé jók, de hát ez hülyeség, s én mentes vagyok az efféle elmebajtól!

Na tehát, a tündérek átjöttek ebbe az univerzumba, elkorcsosultak, legalábbis nagyrészüket, mert egy kis részük megmenekült ettől, de csak azon az áron, hogy építettek maguknak egy Tündérhon nevű úrváros-féleséget, ami természetesen csupa mágiával működik, s ebbe bezárkóztak, innen szinte soha nem jönnek ki, mert ebbe nem tudnak behatolni a szellemek, ott bent védve vannak. Ezen tündérekkel jómagam is találkoztam még varázslói pályafutásom kezdetén. Ez is mutatja mennyivel tökéletesebb vagyok a tündéreknél, mert ők félnek a szellemtől, de én a legkevésbé sem!

Amint szavaimból kiderül, a szellemek ide is utánajöttek a tündéreknél, de mert igazi tündért már nem találtak Tündérhonon kívül, így a korcs tündéreket, az embereket kezdték el eszegetni, legalábbis a szellemek egy része, de ezt már ritkán teszik, mert ezek már nem olyan finom falatok nekik. Na tehát, most szavaim remélhetőleg megvilágították előttetek, hallgatóim, egyszerre három faj származását is: a tündérékét, embereket és szellemeket is! Azaz, a tündérekről még azt nem mondtam el, hogy ők a maguk univerzumában időtlen idővel ez előtt természetesen afféle majomszerű ősből fejlődtek ki, amint azt manapság például a csiszik és sok más nép tudósai az emberről hiszik!

Ami a szellemeket illeti, valaha régen természetesen ők is az állatvilágból alakultak ki, de aztán ahelyett hogy különböző társadalmi formákkal kísérletezgettek volna mint az emberek, tehát hogy kipróbálták volna a feudalizmust, kapitalizmust, szocializmust, szolidarizmust, fallokráciát, s néhány mást, ehelyett náluk lényegében egész történelmük során anarchia uralkodott, s így az öntökéletesítés útjára léptek! Az egyéni hatalom jó eszköze volt a mágia. A szellemek közül tehát azok maradtak fenn, melyek jól értettek a varázsláshoz. A szellemek tehát magányos jószágok, igen ritka közöttük már az is hogy párban kószálnának, nincs közöttük összetartás.

Ami az óra további menetét illeti, én most először is...

Ekkor történt a rendkívüli esemény. Az egyik diáklány, név szerint Pítongá, közbekérdezett:

—Elnézést, de valamit nem értek az előbbi magyarázatodban tiszteletre méltó Kajjám!

—Elnézem. Kegyes vagyok és elnézem! Nem is csodálom hogy nem érted, lámcsak, mindigis mondtam hogy a szellemológia nehéz tudomány, s nem várhatom el mindenkitől, hogy mindenki olyan zseniális és éles felfogású legyen mint én! - válaszolta szerényen mosolyogva, kedvesen Kajjám.

—Ha mindez így van ahogy mondtad - szólt Pítongá - akkor miként egyeztethető ez össze azzal, hogy a csiszik nemrég megtalálták a manók Zója nevű bolygóját, jó barátságot is alakítottak ki az ott élőkkel, márpedig a manóknak szilárd meggyőződésük, hogy az emberiség ősbolygója épp az ő bolygójuk! Azt mondják, hogy bár az emberek kialakulásában valóban döntő szerepe van a tündéreknél, de nekik a manóknak is, az emberiség ugyanis keverék fajta, a manóktól is származik, nemcsak a tündérektől, és sajnos mindegyiküktől a legrosszabb tulajdonságokat örökölte!

—A manók tévednek! - jelentette ki ünnepélyesen Kajjám.

—De már megbocsáss tiszteletre méltó Kajjám - ellenkezett Pítongá - de a manók, legalábbis a manónők, nagyon hosszú életűek, ha nem éri baleset őket elélnék legalább húszezer évig, némelyikük huszonötezer évig is, sőt, él Zóján egy huszonkilencezer éves manónő is! Ez pedig azt jelenti, hogy az emberiség egész történetét illetően nekik sokkal kevesebb nemzedéken át kellett megőrizni az emlékeket mint nekünk embereknek, vélhető hát hogy az ő adataik megbízhatóbbak!

—De a tündérek éppenséggel örökéletűek, ők tehát még sokkal kevesebb nemzedéken át kell emlékezzenek, éppenséggel ugyanis találkoztam olyan tündérrel is, magával a tündérkirálynővel, Lucsillával, aki olyan idős hogy még a tündérek ősuniverzumában is élt, ő ezt mondta nekem, és ő csak tudja hiszen átélte mindezt!¹

—Itt akkor sem stimmel valami! - szólalt meg egy másik varázslónövendék, egy Lorli nevű leány. —Mert azért a manókat sem tartom hülyének, s ha ők azt mondják hogy tőlük valamiféle emberek kirajzottak a világűr számos bolygójára, akkor az biztos úgy van! Sőt, beszéltek arról is, hogy őseikhez érkeztek tündérek, akikkel párosodván született meg az emberek hibridnemzedéke. Tehát a Zója bolygóról biztos történt elvándorlás, mert ők ezt mondják, s mert emberek nem is élnek már rajta, csak manók. Na de ha a tündérek valóban átjöttek ebbe az univerzumba és elkorcsosultak, akkor számos bolygón kellett ennek végbemennie, nemcsak egyedül a Zóján, tehát a Zójáról kivándorlók sok-sok bolygón találtak volna már lakosokat, korcs tündéreket illetve embereket...

—Lehet hogy találtak is - vonogatta a vállát Kajjám - de a lakott bolygókról biztos tovább mentek!

—Na de hát hiszen mi varázslók eléggé jól ismerjük az univerzum lakott bolygóit, s ahol nem valami az emberitől nagyon eltérő lények élnek, ott az értelmes lakosok alapvetően mind emberek, egy fajba tartozóak! Márpedig a tündérek elkorcsosulása sokmillió évvel ezelőtt zajlott le, s ha annyira elkorcsosodtak hogy néhol az őseim szintre zuhantak vissza, akkor e hosszú idő alatt a különböző bolygókon bizonyára különböző fajokká korcsosodtak volna el! Hogy lehet akkor az, hogy most mégis minden bolygón alapvetően emberek élnek, egy fajba tartozó emberek?! Mert ez szerintem arra utal, hogy e bolygók benépesedése aránylag nemrég, már-mint biológiai mértékkel mérve nemrég történt meg, néhány tízezer éve, legfeljebb néhány százezer esztendeje, de semmiképp sem régebben mint mondjuk egy-két millió esztendő! Mindenesetre akármikor történt is meg e benépesedés, de az egyetlen központból kellett történnék, ahol már eleve kialakult az emberi faj, s nem úgy következett be az emberiség kialakulása, hogy mindegyik bolygóra leszálltak a tündérek, s ott mindenütt elkorcsosodtak, s csodálatosképpen mindegyik helyen ugyanazon módon korcsosodtak el, mindenütt emberré, épp olyan-ná mint mi magunk is vagyunk! Ez ugyanis tökéletes képtelenség, ami ellentmond a biológia tudományának!

—Na de hát ha mégis így történt, hiszen ha el is tekintünk tőle hogy a tündérek jobban tudják - mondta mérgesen Kajjám - de akkor sem tagadható hogy most a Tündérhonban élő maroknyi kis tündér kivételével sehol nem élnek tündérek az univerzumban, tehát valami történt velük, s nyilván az, hogy emberekké váltak!

—Ez nagyon nehezen hihető - mondta Pítongá - s ezért felmerül a kérdés: Hová tűntek a tündérek?!

—Megmondtam hogy hová tűntek, és sért hogy nem hisztek a tekintélyemnek! - vágott morcos képet Kajjám. —Hiszen én beszéltem a tündérekkel, magával a királynőjükkel is!

—Ez nem olyasmi ami kijelenthető volna tekintélyelvi alapon! - ellenkezett Lorli. —Ugyanis ennek nem sok köze van a szellemekhez ó Kajjám, s én elhiszem hogy amit a szellemekkel kapcsolatban mondasz az úgy van, de nem ám az amit a tündérekről jelentesz ki! Hiszen szellemeket gyűjtesz, nem tündéreket! Ami meg Lucsilla erről neked mondott szavait illeti, nos, lehet hogy ő sem mindentudó, mert hisz mit is tudhatnak azok, akik bezárkóznak egy úrváros néhány négyzetkilométerére! Annyit tud, és jól tud, hogy az emberek ősei közt ott vannak a tündérek – de szerintem fel sem merült benne a gondolat hogy utánanézzon annak, mi lett azokból a tündérekből, akik nem a Zójára szálltak le! Talán azt hiszi hogy azokat mind megették a szellemek! Mert mi van ha az emberek ősei közt csak azok a tündérek szerepeltek akik a Zójára leszállván elkeveredtek a manókkal, s a többiek sorsa egészen más lett?!

—Ugyan mi?!

—Ezt én nem tudhatom tiszteletre méltó Kajjám, én csak egy kis varázslótanonc vagyok, te vagy a nagy varázsló, ezt neked kell tudnod!

¹ Lásd a *Kajjám, a Tűnézés* című regényt.

—De nem tudom!

—Hát akkor derítsd ki! Mi volna ha megkérdeznéd a szellemeidet például, hiszen azok csak tudják, azok ettek régen tündéreket, nem mi!

Kajjám belátta, hogy ez a javaslat igazán kézenfekvő! Nem is habozott, azonnal befejezte az órát, s rögvést előhívta legisleghatalmasabb szellemét, egy máridot, amely a Vampirella névre hallgatott, bár Kajjám csak úgy nevezte röviden hogy Vampi. A név különben találó volt, mert Vampi, ha tehette, szívesen eszegetett embereket, de nem az egész embert, a hús nem kellett neki, ő inkább csak a vérüket szűrte.

És a szellem, amikor megjelent, láthatta Kajjám ábrázatán, hogy a varázsló dühös. Persze hogy dühös volt! Hiszen kiderült az iskolában, hogy van valami amit ő sem tud!

—Igazán megérdemlik ezek a fránya tündérek a „tündér” nevet - morgolódott - lámcsak, igaza lehet tán azoknak akik azt mondják, hogy a tündér-szó az „eltűnik” szóból származik, mert onnan kapták a nevüket, hogy képesek egyik pillanatról a másikra csak úgy eltűnni!

S erre megszólalt az időközben megjelent Vampi.

—Megbocsáss hatalmas Kajjám, de a tündérek neve nem az eltűnésükre utaló eltűnik-szóból származik, hanem a „tündöklés” szóból, tekintettel a sok színben csillogó fényruhájukra!

—Ne oktass ki engem etimológiából, mondd inkább, hogy mi a helyzet a tündérekkel, azokkal a tündérekkel, akik nem zárkóztak be Tündérhonba! Azoknak mi lett a sorsuk!

—Azokat megettük mi szellemek.

—Mindet?

—Persze hogy mindet, csak akkor jöttünk át ebbe az univerzumba, amikor a másikban már egy szál tündér sem maradt! Hisz minek is jöttünk volna el onnan előbb!

—Ne idegesíts te agyatlan tuskó, én nem ezt kérdeztem, én azokról a tündérekéről beszéltem, akik idejöttek ebbe az univerzumba! Azokkal mi lett?!

—Hát én úgy tudom hogy azok bezárkóztak Tündérhonba, és még ma is ott élnek! Annyi bizonyos, hogy mielőtt szolgálatodba kényszerítettél, ó Kajjám, még ott éltek, pedig hej de hány-szor köszáltam el arrafele, de sehogysem sikerült bejutnom oda! Pedig milyen vonzóan világítottak onnan kifelé a kristályfák! Imádom a kristályokat, sokkal jobb mint akár a tündérek vére is, de hát nem tudtam bemenni oda! - és a márid megeresztett valami sóhajtásszerűséget.

—Most ne a kristályevés hiánya miatti elvonási tüneteidről fecsegy nekem - gúnyolódott Kajjám - hanem arra felelj hogy eszerint azt állítod, hogy minden egyes ide átjött tündér bezárkózott Tündérhonba?!

—Én azt hiszem hogy igen!

—De hát figyelj csak, az nem lehet, mert hányan is jöttek át a tündérek közül ebbe az univerzumba?!

—Fogalmam sincs, ó Kajjám, de amennyire megítélhetem néhány millióan egészen bizonyosan, de voltak talán sok milliárdnyian is! Igazán ne haragudj kérlek, de nem számolgattam akkoriban őket!

—Az nagyon sok! - tűnődött el Kajjám.

—Persze hogy sok, sok kellett hogy legyen, hiszen sokkal többen menekültek el mint amennyit megettünk mi szellemek, pedig egyedül én magam is legalább százmilliónak szívtam ki a vérét, és igazán nem én voltam az egyetlen, tündért csemegéző szellem!

—Na de hát akkor igaza volt a tanítványoknak - dörzsölgette az állát Kajjám - mert ennyi sok menekülő tündér semmi esetre sem férhet be Tündérhonba! Tündérhon jókora tákolmány ugyan, hiszen láttam, de nem alkalmas milliónyi, sőt, talán több milliárd tündér befogadására! És még akkor is sok a menekülők száma, ha ezek egy része valóban Zójára ment és ember lett belőle, azaz inkább a valahányadik generációjú utódából! Na de akkor hová tűntek a tündérek?!

—Gondolod hatalmas varázsló, hogy élnek még valahol tündérek Tündérhonon kívül is?! - kérdezte reménykedően a szellem. Végülis hátha rájön a tündérek búvóhelyére a furfangos Kajjám, s akkor talán-talán lesz módja még egy kis tündércsemegét kóstolni!

—A kérdés az én dolgom és nem a tied! - pattogott mérgesen Kajjám, mert nem szerette a rejtélyeket. —Válaszolj inkább: amikor ájtóttél ebbe az univerzumba, akkor azután ettél-e még tündéreket?!

—Talán hármat vagy négyet, többel nem találkoztam. Meglehetősen kietlen volt már ez az univerzum akkor a tündéreket illetően.

—Más szellemek több tündérrel találkoztak?!

—Nemigen beszélgettem más szellemekkel, de akikkel mégis, azok is arra panaszkodtak, hogy sokkal több tündért reméltek itt találni!

—Hm! Itt valami bűzlik! - fintorgott Kajjám. —És mondd csak, embereket ehettél már akkor?! Voltak már itt emberek amikor megérkeztél ebbe az univerzumba?!

—Hogyne, emberek voltak már, egy egész sereg bolygón!

—Mennyi az az „egész sereg”?!

—Legalább száz különböző bolygón!

—Az nagyon kevés te idióta, az nem egész sereg! Hiszen most már több millió bolygón élnek emberek!

A szellem bölcsen nem válaszolt. Kajjám pedig így töprengett:

—Ha akkor csak mondjuk száz bolygón éltek emberek, most meg több millió, akkor valóban úgy lehetett hogy az emberek egyetlen központból rajzottak szét, s ez lehetett akár a Zója is! De akkor eszerint az elmenekülő tündérek nem váltak emberekké, akkor az emberek valóban nem tőlük lettek, hanem csak a zójai tündérekből, akár úgy is, hogy azok valóban keveredtek a manókkal! De akkor mi lett a többi tündérrel?! De még ha feltételezem is hogy mind a száz bolygó emberei a tündérekből lettek, az akkor is nagyon kevés, hiszen egy egész lakott univerzumból csődültek ide át a tündérek, ha nem is mind de jelentős százalékuk, lehetett ott...

—Mondd csak Vampi, hány tündérlakta bolygó volt a tündérek univerzumában?! - kérdezte hirtelen.

—Nem tudom hatalmas varázsló, de sok ezerszer millió!

—Hm! - morfondírozott Kajjám. —Ha minden bolygóról csak egyetlenegy tündér menekült is át ide a szellemek elől, akkor is messze sokkal többen voltak mint amiből száz bolygó népessége kitellett! Igen, igen, egyre inkább úgy néz ki hogy igaza van annak a két gézengúz tanítványomnak amikor nem hittek a emberek származásában, mert itt valóban bűzlik valami! Ugyan hová is tűnhettek a tündérek?!

De nem tudott válaszolni a kérdésre, s mert látta hogy Vampi sem képes többet segíteni neki, ezért szólt neki hogy tűnjön el ő is - még ha nem is olyan alaposan, mint azok a rafinált tündérek!

S ezután egyre ez a kérdés kínoztá Kajjámot hosszú időn át: hová tűntek azok az átkozott tündérek?! Annyira rögeszméjévé vált ez a kérdés, hogy egy időre megtörtént vele a hihetetlen is: még a szellemgyűjtést is abbahagyta, és nyomozni kezdett a tündérek holléte után! Nem kevés fáradtsággal kidolgozott egy módszert rá, amellyel megtudhatta minden olyan hely koordinátáját az egész Univerzumban, ahol épp egy tündér tartózkodott! Meg is találta így szépen Tündérhon helyét, de semmi más helyet, ami azt kellett jelentse hogy ebben az univerzumban egyedül ott, Tündérhonban élnek tündérek!

Már-már Mirjan is aggódni kezdett Kajjám elmeállapota miatt.

—Nem normális az lányom - mondta Lanának - ha apád bármi más iránt is érdeklődik a szellemeken kívül! Ez nála elmebajos állapot, legalábbis annak a kezdete!

Ráadásul Mirjan aggodalma komollyá vált, amikor Kajjám egy nap ezzel a kijelentéssel rukolt elő:

—Végülis nem olyan ménkű nehéz megtudni, hogy mi lett azokkal a tündérekkel! A tündérek ugyanis nem képesek időutazni, de én igen, mi sem egyszerűbb hát mint hogy visszautazzam a múltba néhány millió esztendő, s megnézem hogy mi lett a sok-sok tündérrel!

—Na még mit nem, maradj nyugton a fenekeden Kajjám! - kiáltotta azonnal Mirjan. —Az időutazás életveszélyes!

—Ugyan már bogaram, hogy is lenne az veszélyes nekem, a szellemektől nem kell félnem, sőt, nagyon jó lesz nekem az az időpillanat mert tele lesz minden szellemmel, sokat befoghatok közülük, aztán meg én nem is óhajtom megváltoztatni a múltat, csak nézelődni, információt gyűjteni, tanulmányozni a történelmet, tehát nem a tündérek megmentése a célom, márpedig a történelem csak akkor sújt le az időutasokra, ha meg akarják változtatni az események menetét!

—Te épp ezt akarod, hiszen az imént vallottad be, hogy szellemeket akarsz befogni a múltban! Különben meg ha ezt nem mondtad volna, akkor sem engednék, mert úgysem bírnád ki hogy ne dicsekedj, tehát bajba kerülnél! Kushadj, hallod-e! Verd ki ezt a képtelen ötletet a fejedből!

Kajjám nem adta fel a tervét, de nem is beszélt róla többet Mirjannak, ám Mirjan nem nyugodott meg, mert Kajjám hallgatása mindennél beszédesebb volt. Sőt, nemegyszer vette észre azt is, hogy Kajjám készülődik az időutazásra, például egy batyúba mindenféle varázseszközöket csomagolt be, aztán meg elkészítette a Galaktika csillagképeinek helyzetére vonatkozó katalógust, de nem a mostani időpillanatra hanem több millió évre visszamenőleg, beszerzett magának egy miniatűr hordozható lyukat, tehát látszott hogy igen komolyan a fejébe vette hogy kideríti a tündérek rejtélyét. S ez Mirjant a legnagyobb kétségbeesésbe kergette.

Még ikerunokáival, Zommal és Demmel is beszélt erről, hogy próbáljanak meg hatni Kajjám józan belátására. Mindezt egy közös ebéden tette meg, melyen Kajjám maga is jelen volt.

—Kár a fáradságért, ha nagyapó valamit a fejébe vett, akkor azt onnan egy hadseregnyi szellem sem takarítja ki! - vonogatta a vállát Zom.

—Különben is, van most fontosabb dolgunk is mint a hiábavaló győzködés! - mondta igazán tengersok együttérzéssel Dem.

—Ugyan mi?! - kiáltotta mérgesen Mirjan.

—Hát az, hogy megalkossunk egy másik bolygót, mely szintén Vumhoz hasonlít a lényeket illetően, ellenben csupa élő anyagból áll! De nem egyetlen nagy élőlény, hanem sok faj szimbiotikus közössége! De ennek nem lehet nekiesni csak úgy kutyafuttában, komoly előkészületek kellenek hozzá, tervezés, számítás, egyebek... mert az igaz hogy már meglehetősen komoly elképzeléseink vannak az ott élő fajokról, de mindent ki kell részletezni, mert ugyebár nem lehet csak úgy egy helyre odaömleszteni mindent, hogy aztán éljen ez a lénykutyulmány ott úgy ahogy tud, mert annak nem lenne jó vége! Akkor némelyek túlságosan is elszaporodnának... tehát, lényegében minden a genetikai kódon múlik, amit úgy kell megtervezni, hogy mintegy kódolva legyen minden lényben, hogy mennyire szabad szaporodnia! Ez pedig nagyon megnöveli a szükséges DNS hosszúságot! Ez különleges kódjavító mechanizmusokat igényel, mert nem szabad hagyni hogy a genetikai információ leépüljön, akkor ugyanis ha hiányzik az információ, miként illeszkedjék be a lény a közösségbe, akkor önzővé válik, mintegy rákos sejtként kezd el viselkedni, egyre csak szaporodna, tekintet nélkül másokra, hiszen az emberi testben is az a rák lényege, hogy egyes sejtek elfelejtik miként kell a sejtközösségben viselkedniük, és csak szaporodnak ész nélkül, a rákos sejt tehát a nem rákoshoz képest mindig információhiányban szenved! És mi ezt nem hagyhatjuk! Nem szabad hogy új bolygónkon a lények bármelyike is úgy viselkedjék mint elefánt a porcelánkirakatban! Nem teheti tönkre egyetlen faj sem a finoman kiegyensúlyozott bioszférát, mindazt a sok szépet és jót ami ott van, nem hagyjuk hogy megismétlődjék kicsiben az, amit a szellemek tettek a tündérek univerzumával! Van tehát épp elég gondunk nagyanyó, nem érünk rá Kajjám apó győzködésével tökölni, már meg ne haragudj az őszinte szóért, vagyis...

De nem tudta befejezni a mondatát, mert ebben a pillanatban Kajjám felüvöltött:

—Áááá! Megvan! Megtaláltam! Rájöttem! Igen! Zseniális vagyok valóban! - azzal felugrott a helyéről, vadul szökdécselni kezdett, s elrohant.

—De hát mi van meg! - kiáltotta utána rémülten Mirjan.

—Rájöttem hogy miként lehetek isten!

—Megtiltom hogy időutazz!

—Érdekli a nyavalyát az időutazás! Azaz, nagyonis érdekel holott nem is vagyok nyavalya, de nem én fogok utazni, erre semmi szükség! Én itt és most akarok isten lenni nem a múltban, azaz, nemcsak most de a jövőben is!

—Hé, gyanús vagy nekem, ne fuss már, állj meg Kajjám, hová rohansz!

—Badzsaháratához!

—Te, ne bomolj, Badzsahárata nem fog időutazni helyetted, ő sokkal józanabb annál!

—Jaj Mirjan, hallgass már el, ne verd ki az ihletet a fejemből, ez életem legjobb ötlete, és de-hogy kell Badzsaháratának is időutaznia! De ez olyan komoly dolog, hogy higgy nekem most az egyszer mert komolyan mondom, hogy amit kitaláltam, az egész univerzum sorsát megváltoztatja, de valószínűleg nem is ezen egyetlen univerzumét, ezt most igazán minden beképzelt-ség és hiúság nélkül mondom! Erről tudnia kell Badzsaháratának is! De különben is érdekel a véleménye!

—Nem engedem azt sem, hogy Zom vagy Dem vagy Lana vagy bárki időutazzon a családjukból, mert az túl veszélyes!

—Ne képzelődj már, gyere inkább ha annyira félsz, és hallgasd meg amit mondani akarok Badzsaháratának!

Mirjan ment is. Naná hogy ment! De vele tartott kíváncsian Zom és Dem is. És Badzsahárata előtt Kajjám csak beszélt-beszélt sokáig, lelkesen, s Mirjan meg az ikrek tátott szájjal hallgatták. De ámult maga Badzsahárata is!

Végül sokáig töprengett, s ezt mondta:

—Le a kalappal előtted Kajjám, igazán, ez valóban briliáns ötlet, komolyan mondom! Azt hittem már mentes vagyok vénségemre az olyan érzelmektől mint hiúság, de most igazán irigykedem rád, amiért nem nekem jutott ez az eszembe!

S Kajjám úgy érezte, ez akkora dicséret hogy illik egy kissé szerénynek mutatkoznia, s így ezt válaszolta:

—Ó, hát az ötlet valóban az enyém, de az unokám szavai kellettek a kipattanásához, mert ő beszélt róla hogy a rákos sejt, az információhiányban szenved, s ugye a szellemeim valóban úgy viselkedtek amikor minden tündért felzabáltak mint egy vadul terjeszkedő rákos daganat... igazán kézenfekvő volt a hasonlat... azaz mit is beszélek, kézenfekvő volt hogy rájuk gondoltam amikor ezt emlegette Dem... no meg az én eszem többnyire úgyis a szellemeken jár... de ez tiszta haszon, mert épp e mostani ötletem is bizonyítja, hogy értek hozzájuk! És azt sem tagadhatom, hogy a szellemeim többnyire nem valami eszes jószágok, tehát ismét itt az analógia hogy információhiány meg efféle, ugyebár...

Badzsahárata felállt, és sétálni kezdett le-fel, oda-vissza.

—Nekem tetszik az ötleted, Kajjám, de gondoljuk át még egyszer! Mert ez komoly ügy, irtó komoly! Itt milliárd és milliárd lény sorsáról van szó!

—Akik már meghaltak. Legalábbis bizonyos értelemben.

—Mindegy. Mi varázslók a holtaknak sem ronthatjuk el a sorsát! De meg nem is erről van szó. Van neked fogalmad róla hogy mire készülsz, amikor képes vagy az időutazás titkát egy amúgy is mérhetetlen hatalmú valakinek a kezébe adni, aki ráadásul nem más mint egy – mondjuk ki nyíltan – szörnyeteg?!

S erre Kajjám csak vállat vont, és szerényen pislogva így szólt:

—Soha semmi mást nem bíznék rá, de épp az időutazással nyugodtan megtehetem. A történelem ugyanis megvédi önmagát mint ez köztudomású, a Történelem a Világörök kivételével mindenki másnál hatalmasabb! Hiszen a múltat megváltoztatni nem lehet! Azaz, nem is a múltat, hanem a jelent, de minket ez érdekel, mert mi is minden pillanatban a jelenben élünk! Tehát a kockázatunk egyszerűen nulla!

—De te mégis arra készülsz, hogy megváltoztasd a múltat! - ellenkezett Mirjan.

—Nem. Én a múltat nem *megváltoztatni* akarom, hanem *beteljesíteni*! Megváltoztatni én nem a múltat akarom, hanem a jövőt! Hiszen mint említettem volt, én a jövőben óhajtok isten lenni! Továbbá, nekem ezt meg lehet tenni, mert én a hatalmas Kajjám vagyok, s nem szörnyeteg!

S e szavakra Badzsahárata így sóhajtott fel:

—Én csak egy szegény, tudatlan, csekély értelmű fővarázsló vagyok, s nem isten, s jó esélyem van rá, hogy soha ne is legyek isten! De istenbizony azért izgulok most Kajjám, hogy sikerüljön istenné válnod!

—Jó, hát akkor ne sóhajtozz Badzsahárata, hanem gyerünk, vedd fel a kapcsolatot a tündérekkel, mert úgy vélem benned jobban bíznak mint bennem, aztán szerezd meg Lucsillától amire szükségem van, mert jobb ha mielőbb nekikezdek, így is elkéstünk már néhány millió esztendővel!

—Igen, igen, valóban késésben vagyunk, nagy késésben - szólt gúnyosan Mirjan - elvégre milyen jó is lett volna, ha már *születésed előtt* is isten vagy, Kajjám...

2. fejezet: Nehéz jónak lenni

A folyosó hosszú volt, nagyon hosszú! Most ahogy lehajtott fejjel végigbotorkált rajta, különös élességgel figyelt meg rajta minden részletet.

A padló sötétkék márványkockákból állt, de ezt csak a falak mellett egy kekeny sávban lehetett látni, mert a folyosó közepét puha, süppedős, barna szőnyeg borította. Vastag, súlyos volt e szőnyeg, elfogott minden léptet, még a nehéz katonacsizmák sem kopoghattak miatta, semmi hangot nem engedtek a bolyhok kitörni maguk közül, legfeljebb holmi lágy surrogást. Aki rajta lépdelt, kissé úgy érezte mintha homokban lépkedne.

A falak mellett mennyezetig érő, sokmázsás, szintén barnára lakkozott szekrények álltak. Néha-néha megcsillant a lakkréteg egy-egy pontján a villanyvilágítás fénye, de ettől még cseppet sem vált vidámbbá a hangulatuk. E szekrények óriási kilincsekkel dicsekedhettek, mind tömör színaranyból vagy ezüstműből, akkora kilincseik voltak hogy az már értelmetlenül nagynak tűnt, megfogni is kényelmetlen volt azokat. S hiába csiszolták tükörfényesre a fiókos szekrények fiókjainak ezüstgombjait, azok is értelmetlenül nagynak tűntek, és ezüstjük szürke csillogása hidegséget lopott a látogatók szívébe.

Voltak üveges szekrények is. Ezekben különböző kiállítási tárgyak szerepeltek. Ezeket természetesen nem nézhette meg akárki, de aki abban a megtiszteltetésben részesedhetett hogy eljutott e folyosóra, az vethetett rájuk egy-egy pillantást. Mindegyik látnivaló az üveg mögött egy-egy múmia volt, vagy csontváz, vagy csontváz-rész, tehát emberi maradvány. Életükben ők a Szent Kötél Egyházának szentjei, de legalábbis mártírai voltak.

A folyosóról jobbra és balra ajtók nyíltak. Ezek az ajtók mindig pontosan egymással szemben helyezkedtek el, szigorúan egyforma távolságra, és mind ugyanúgy néztek ki: sötétre pácolt ébenfából készültek, szélük párnázott volt hogy jól tömítse az ajtókeretnél keletkező réseket, hiszen nem volt megengedhető hogy odabentről bármi hang is kiszűrődjék, és ezek is roppantul nagy, nehéz ajtók voltak, kétszárnyas ajtók, kilincseik színaranyból, s e kilincs annyira magasan nyúlt ki belőlük, hogy egy felnőtt embernek is a fejével estek egymagasságba, de hát ez nem volt baj, mert gyermeket úgysem szoktak e folyosóra engedni.

Kivéve ha az a gyermek nem más, mint a Legszentebb Papa leánya.

Cilla gyűlölte ezt a folyosót, holott most látta életében először. De cseppet sem örült neki, hogy most végre megismerkedhet vele. Holott most, amikor a Legszentebb Papához vezették, aki neki ténylegesen is papája, apja volt, hát végigfutott agyán a gondolat, hogy hiszen apját sem látta sokkal többször mint e folyosót: a folyosót először, apját pedig talán most látja majd ötödszörre vagy hatodszorra, de ebből is legfeljebb három esetre emlékszik, mert az első kettő esetről csak hallott, akkoriban ugyanis még nagyon kicsike volt: újszülött, illetve csecsemő.

Mindhárom alkalommal amire emlékezett, apja teljes hivatali díszben mutatkozott előtte; roppantul előkelő volt! Fején csúcsos süveget viselt, ruhája hófehér, vastag köpeny volt, illetve e köpeny a széleinél fekete színű volt. Apja nyakában súlyos aranylánc pompázott, melyen egy szintén arany akasztófa lógott. A Szent Akasztófa. Vége a Legszentebb Papa köldökét verdeste. Apja derekát széles kötélcsomó övezte, melyről jobboldalt nagy hurok lógott le. A Szent Kötél, ez is mint a Szent Akasztófa, annak jelképe volt, hogy a Rózsafit felakasztották a pogányok. A kötélen egymástól szabályos távolságokra hat csomó volt kötve, jelölve a hat nagy sebnek, amit a Rózsafinak okoztak a felakasztás előtt a Rózsafi gyilkosai.

Apja minden alkalommal roppantul méltóságteljesen viselkedett vele, amikor csak látta. Sosem ölelte át, bár néhány alkalommal barátságosan megpaskolta az arcát. Mindig figyelmeztette a nők legfőbb erényére, az engedelmségre és alázatra, arra is hogy legyen méltó hozzá, apjához, aki az Aret bolygó s az egész egyház legfőbb feje, mondta neki hogy legyen jó kislány, és soha ne kételkedjék mindabban a sok mély bölcsességben, melyet nevelői, az apácák tanítanak neki!

Cillát ugyanis apácák nevelték fel egészen mostanáig, tizenötéves koráig.

Tulajdonképpen még tovább is kellett volna nevelniük, még legalább három éven át, de Cilla valószínűnek tartotta hogy abból semmi sem lesz. Azt is kinézte magának, hogy hamarosan megégetik mint eretneket.

Durva szőrcsuhába öltöztették mintegy megelőlegezett büntetésként, ennek szőrszáalai fájdalmasan bökődtek a bőrét. Mellette is, mögötte is két-két apáca haladt, tetőtől-talpig feketébe öltözötten, előtte egy tiszt a Szent Ház őrségének ruhájában. Vállapján külön jelvény jelezte, hogy nemcsak tiszt ezen az előkelő helyen, de egyben különleges fogadalmat is tehetett, mert a jelvény alapján ő a FENÉK tagja, mely betűszó a Fajkeveredés Ellenes Nemzeti ÉrdekKözösséget rövidítette.

Cseppet sem vélte úgy Cilla, hogy bármi előnyt is jelentene számára hogy mindjárt a saját apja ítélkezik fölötte! Ami apja jellemét illeti, intő példaként lebegett előtte, hogy születése után alig egy évvel apja ítélete küldte a máglyára az édesanyját, a Legszentebb Papa feleségét, mert a nő hiteles tanúvallomások szerint bőjtji napon megevett egy tojást.

Odaérvén a folyosó végéhez, egy minden eddiginél hatalmasabb ajtóhoz, azt kitárták előttük az örök, s beléphettek a Legszentebb Papa szobájába.

A szoba inkább óriási terem volt, tele mindenféle aranyból és ezüstből készült tárgyakkal, de akadt itt bőven gyémánt s egyéb drágakő is. A terem tulajdonképpen akkora volt, hogy alig lehetett ellátni a végéig, aholis nagy üvegablakok voltak, s ezeken át le lehetett látni az egész városra, s még sokkal tovább is, mert a Legszentebb Papa szobája a százhuszadik emeleten volt. Nem is volt előlött már semmi más emelet, bár e szoba fölött a lapostető tele volt nagyerejű légelhárító ütegekkel, lézerágyúkkal főleg, az esetleges terroristák támadásai ellen. Parkolt itt természetesen néhány helikopter is, hogy a Legszentebb Papa adott esetben gyorsan el tudjon menekülni innen.

A nemesfémről és drágakövekből készült tárgyak mellett e terem zsúfolásig betöltötték mindenféle műalkotások, melyeket a Szűzapa Gyermekei által leigázott, azaz megtérített bolygók népeitől hoztak magukkal a hódítók, illetve melyeket ők önként adtak ajándékba, mintegy tiszteletük jeleként, a Legszentebb Papának. Cilla véleménye szerint azonban itt nem annyira tiszteletről, sokkal inkább félelemről lehetett szó. E műalkotások különböző szobrok és festmények voltak többségükben. Oldalt a Galaxis nagy csillagtérképe volt látható, háromdimenziósan, hologram formában, rajta vörössel jelölve azon bolygórendszerek, melyeket már megtérített az egyetlen igaz hitre az egyház. E vörös folt aránylag nem is volt nagy a Galaktika méreteihez képest, mindazonáltal Cilla, aki aránylag művelt nő volt, tudta hogy ez még mindig több száz naprendszert jelent.

A galaktikaterképen eléggé furcsa volt azonban, hogy a Galaktikának bő majdnem egyharmadát egyszerűen nem ábrázolta. A déli pólust és környékét. Ismerték eléggé pontosan azt a környékét is a csillagrendszernek, de mégsem ábrázolták a térképen, s ennek okát is tudta Cilla: e területeken laknak az átkozott, pogány tutuk, akik nemcsak nem hisznek semmiféle vallásban, de hozzá sokkal fejlettebbek is technikailag mint Szűzapa Gyermekei. Tehát nem tudják legyőzni őket! Ezokból pedig úgy tesznek inkább, mintha a tutuk nem is léteznének. Inkább nem is ábrázolják a térképeken a tutu csillagbirodalmat, s így a nem annyira tájékozott emberek előtt úgy tűnik, mintha még fel sem térképezték volna azt a területet a Galaxisban, tehát mintha nem is volnának tutuk! Amennyire Cilla tudta, a tutuk egész létezése a legszigorúbban titok volt, a felsőpapság kivételével tulajdonképpen senki nem is tudott róluk.

A csillagtérképen a vörös mellett citromsárga területek is látszottak. Azok a területek, amelyek jelenleg hadszíntérnek számítottak, vagy amelyeket a közeljövőben szándékoztak megtámadni és megtéríteni, lakóit tűzzel-vassal a Szent Kötélség alá hajtani. E sárga területek természetesen kivörösödtek idővel, a sikeres hódítás befejeződése után. Amennyire Cilla tudta, a tutukon kívül eddig még soha semelyik nép nem állt sikeresen ellen Szűzapa Gyermekeinek. Habár, azt is tudta, hogy a hivatalos vélemény szerint tutuk nincsenek is, nem léteznek, csak az eretnekek és istentagadók terjesztik a tutuk létének hírét, tehát a hivatalos álláspont az, hogy egyáltalán senki nincs akit Szűzapa Gyermekei le ne győztek volna! Ha pedig ekkorát ha-

zudhatnak a főpapok, akkor meglehet tán hogy akad még egy-két nép a tutukon kívül, akit nem tudtak legyőzni...

De most Cillát természetesen nem más népek, hanem a maga sorsa érdekelte a leginkább.

Apja már várta. A Legszentebb Papa szokásos öltözkéében volt ismét, azaz inkább úgy mondhatjuk: most is. Ez hűen jelezte hogy nem annyira apaként, mint inkább legfőbb vallási vezetőként óhajt viselkedni, lánya vétkéhez viszonyulni, emiatt is öltözött teljes hivatali díszbe.

A Legszentebb Papa egy óriási, sötétmárvány íróasztal mögött ült. Az íróasztal legalább három méter hosszú volt és másfél méter széles. A Legszentebb Papa széke színaranyból készült, legalábbis a váza, mert az ülése és támlája természetesen puhán párnázott volt. A támla különben olyan magas volt hogy jó két méterrel a Legszentebb Papa feje fölé nyúlott. Az íróasztal sarkán számítógép monitorja állt, a billentyűzet pedig a Legszentebb Papa közelében feküdt az asztalon, jobb kézre esőn. Az asztalon ezen kívül csupán egyetlen mappa volt, benne nyilván Cilla vétkei voltak feljegyezve, valamint az asztalnak pontosan a mértani közepén egy szintén színarany, jó negyven centis Szent Akasztófa, rajta a felakasztott Rózsafival.

A testőrök nem jöttek be Cillával együtt a terembe, minek is amikor Cilla fegyvertelen, ellenben a Legszentebb Papa övén ott csüng a lézerpisztoly, sőt, trónszéke oldalánál ott áll egy nagyteljesítményű fotonpuska is! Bejöttek ellenben a terembe az apácák, s a Legszentebb Papát látván azonnal térdre borultak, s így suttoztak:

—Dicsőség neked, ó Legszentebb Szent!

A Legszentebb Papa nem is köszönt nekik, nemhogy felállt volna, mindössze áldást intett fejük három ujjával, a mutató-, középső- és hüvelykujjával. Az áldásintés abból állt hogy ezen ujjakkal egy akasztófaféleséget rajzolt a levegőbe. S közben türelmetlenül nézett Cillára.

De hiába nézett, mert Cilla nem borult le. Úgy vélte, neki már úgyis mindegy, akkor meg már bátran megy a halálba, s nem tagadja meg az elveit! S emiatt nemcsak nem borult le, hanem csupán így köszönt:

—Légy üdvözölve jóapám, örvendek hogy jó egészségben látlak! - és elmosolyodott.

A Legszentebb Papa arca megvonaglott.

—Modortalansággal is tetézed a vétkeidet?!

—Nem szándékoztam modortalannak lenni, csupán úgy köszöntöttem, amint az illik egy jól nevelt leányhoz, ha az apja előtt áll!

—Én most nem az apád vagyok, hanem a Legszentebb Papa! Semmi előnyt nem várhatsz attól hogy a lányom vagy, ez inkább súlyosbítja a vétkeidet! Én most nem Cilla apjaként, de a Legszentebb Papaként viselkedem, márpedig a Legszentebb Papa, az nem más mint a Rózsafi szellemi utóda, Isten helytartója az Areten s az egész Univerzumban! Jog szerint én vagyok az egész Világmindenség vallási vezetője, ura, parancsolója és császára, minden király fölött teljes hatalommal rendelkezem, jogom van őket kiátkozni, trónjukról letenni, hatalmuktól megfosztani, alattvalóikat a nekik tett hűségeskü alól feloldozni, bolygóikat kiszolgáltatni idegen beavatkozásnak, hódítóknak, s meg is teszem ezt ha nem fogadják el az egyetlen igaz hitet, s ennek jeleként alázatosan meg nem csókolják a lábamat! Ha pedig mindehhez hatalmam van, akkor hogy is szennyezhetném be méltóságomat azzal hogy kivételezek bárkivel is, főleg egy alsóbbrendű lényel, egy nővel, még ha az a tulajdon lányom is?! Nagyszerűségemhez méltatlan lenne az efféle igazságtalanság!

—Márpedig kénytelen vagyok így szólítani téged apám, mert feltételezem hogy nemsokára a máglyán végzem, tehát ez az utolsó alkalom hogy téged apámként szólíthatlak!

De míg Cilla e szavakat mondta, mosolygott. Nem tűnt rémültnek. S ez apjának feltűnt.

—Mitől vagy ilyen vidám?

—Nem vagyok vidám.

—De hiszen mosolyogsz!

—Pedig szomorú vagyok inkább. Amit látsz rajtam apám, az egyszerűen a szeretet jele.

—Miféle szeretetét?!

—Azon szeretetét, amit az egész világ minden élőlénye iránt érzek. Szomorú vagyok, mert meg fogok halni, márpedig én is élőlény vagyok, tehát magamat is szeretem, és szomorú ha meghal egy élőlény. De attól még szeretek mindenki mást, még a gyilkosaimat is, tehát téged is apám!

És nagyon sajnállak, amiért nem úgy gondolkozol ahogy én, s ezáltal temérdek örömtől fosztod meg magadat!

—Biztos vagy benne hogy ép az elméd?

—De hiszen hogy is ne lenne az, amikor a Könyvek Könyvében is világosan le van írva, hogy mindenkit egyformán szeretnünk kell, a szeretet tehát nem kis csoportokra és baráti klikkekre terjed ki, hanem az egész emberiségre! Én csupán követem azokat a bölcs tanításokat, amikre oktattak apácatestvéreim!

—Valamit biztos hogy elrontottak a nevelésedben, mert elképesztő hogy mikre vetemedel! - és a Legszentebb Papa homlokráncolva meredt az előtte heverő nyitott aktába. —Például félreanyagározod a szent tanításokat, sőt, még rosszabbra is vetemedel: nyíltan ellenvéleményt merészelsz megfogalmazni! - és kiemelve onnan egy lapot, meglobogtatta Cilla felé. —Végülis mit képzelsz te hogy azt mered állítani, hogy te mint nő, érsz ugyanannyit mint egy férfi?!

A meglobogtatott lapon ugyanis ez a kérdés szerepelt:

„Miért alacsonyabbrendű a nő mint a férfi?”

Ez egy tankönyvből kitépett lap volt, Cilla egyik tankönyvéből tépetett ki, s alatta szerepeltek a fenti kérdést megválaszoló, a nők alacsonyrendűségét alátámasztó bizonyítékok, takarosan pontokba szedve. Ezzel még nem is lett volna semmi baj, azzal már annál inkább, hogy minden egyes nyomtatott pont alá odaírta Cilla kézírással, ráadásul piros tintával a maga ellenvéleményét! Ezzel megszenségtelenítette a könyvet, mert abba tilos volt belefirkálni, de ennél is nagyobb baj volt hogy *mit* firkált bele! A kérdéses oldal ugyanis így nézett ki:

Miért alacsonyabbrendű a nő mint a férfi?

Mert

1. Átlagmagassága alacsonyabb,

Ez semmit nem jelent, mert ezzel az erővel azt is mondhatnánk hogy az ember alacsonyabbrendű mint az elefánt vagy a zsiráf, mert azok a férfiaknál is magasabbak!

2. Biológiai silány konstrukció, mert havonta jelentős mennyiségű vért pocsékol el,

Ez éppenséggel azt is jelentheti hogy a nő a magasabbrendű, mert olyan kiváló a szervezete hogy még ekkora vérvesztéséget is képes gond nélkül elviselni, holott ez minden férfit legyőngítene!

3. Gyávább,

Erre abszolúte semmi bizonyíték, sőt: lehet hogy a nő a bátrabb, mert ugyan melyik férfi lenne képes újra meg újra vállalni a szülést, holott tudja hogy mennyire fáj, sőt, bele is halhat?!

4. Gyöngébb,

Ez igaz, de ez megint nem érv, mert akkor az elefánt mert erősebb, magasabbrendű volna mint a férfiak?!

5. Háromdimenziós logikai feladatokban rosszabbul teljesít,

Ez végre igaz, de sok más feladatban meg a férfi teljesít rosszabbul, például amikor egyszerre sok dologra kell figyelni!

6. Hiányzik az Y kromoszómája,

Valóban hiányzik. De mi van ha az a kromoszóma nem is előny hogy megvan?! Mert ezzel az erővel azt is mondhatjuk, hogy aki szemüveges, az magasabbrendű, mert az ép szeműeknek hiányzik a szemüvegük! Lehet tehát hogy az Y kromoszóma több hátrány mint előny forrása!

7. IQ-ja alacsonyabb,

Igen, minden teszt ezt hozta ki¹, de csak mert a teszteket mind férfiak állították össze! Könyvedén lehetne olyan teszteket kitalálni, melyekben a férfiak teljesítenének sokkal rosszabbul!

8. Irtózik a fizikai megpróbáltatásoktól,

A szülés talán nem fizikai megpróbáltatás?! És ha úgy is volna: miért baj az ha valaki a nyugodt, kényelmes életet szereti például a háborúk helyett?!

¹ A szerző megjegyzése: Ez az akasztány nőkre és tesztekre vonatkozik. A tisztességesen összeállított IQ tesztek nem mutatnak ki érdemleges különbséget a nők és férfiak átlagos intelligenciája között.

9. Két lyuka van alul nem csupán egy, vagyis duplán hajlamos a szex szennyes dolgait művelni,

Két lyukunk van, de nehogy már amiatt ítéljenek el bennünket, mert a gyereket nem akarjuk a fenekünkön át kikakilni! Mellesleg, amennyire tudható, nagyon kevés nő kedveli az anális szexet, tehát ez sem érv!

10. Kevés érdeklődést mutat az elvont dolgok iránt,

Ez inkább előny, mert ez azt jelenti hogy több érdeklődést mutat a gyakorlati dolgok iránt, amik kézzelfoghatóan emelik a mindennapi jólétet! Az tehát inkább a férfiak szégyene hogy ők annyira nem a hétköznapi dolgok után érdeklődnek!

11. Kisebb az agysúlya,

De kisebb a testtömege is, a férfiak többletagya tehát egyszerűen a több izom irányításához kell.

12. Lélektanilag a férfi és a gyermek közt helyezkedik el,

Ez csak egy semmitmondó frázis, ezzel az erővel azt is mondhatjuk hogy a férfi helyezkedik el lélektanilag a nő és a gyerek között, mert a férfiak hajlamosak handabandázni a gyerekekhez hasonlóan hogy melyikük a bátrabb és az erősebb!

13. Nem parancsolásra termett,

Ki sem derülhet hogy arra termett-e, mert a férfiak nem engedik a nőket uralmi pozícióba. De ha úgy volna is: hát nem inkább értéke-e a nőknek az, hogy parancsolás helyett együttműködésre hajlanak inkább?!

14. Pletykás,

Én inkább a férfiakat találtam pletykásaknak. De ha valóban a nők lennének is pletykások: ez talán annak a jele, hogy jobb a beszédképességük! Tehát ha pletykások is, de ezért cserébe okosabbak a nyelvi dolgokban, s valóban mutatkozik is némi jele ennek, mert a nők régebben általában könnyebben tanultak idegen nyelveket. Csak ez mostanában már nem szembeötlő, amióta van hipnopédiás gép, amivel órák alatt meg lehet tanulni bárkinek bármely nyelvet!

15. Térbeli tájékozódási képessége rosszabb.

Nem rosszabb! Lassabban tájékozódik mint a férfi, ellenben alaposabban! A férfiak tájékozódása ugyanis arra épül hogy fejben tartják a tájék egyszerűsített alaprajzát. A nők ellenben sok viszonyítási pontot jegyeznek meg. A férfiak addig tájékozódnak gyorsabban, amíg semmi nem változik azon a környéken, azután eltévednek. A nők lassabbak ugyan, de sok változás után is kiismerik magukat arrafelé. Egyik módszer sem jobb vagy rosszabb, egyszerűen más stratégiák.

—Ez egy hányadék, egy förmedvény! - lobogtatta a kezében a papírt a Legszentebb Papa.

—Minden szava igaz. - válaszolta nyugodtan Cilla.

—Nem igaz! Te nem tudhatsz olyat, hogy izé... hogy a férfi és a nő mit tart a fejében miközben tájékozódik!

—Hogyne tudhatnék olyat, amikor tanultam!

—Semmi efféle tantárgyad nem volt az iskolában!

Ezt illetően igaza is volt a Legszentebb Papának. Cilla az apácák közt nem pszichológiát tanult, nem is agybiológiát vagy érzékeléseméletet, hanem a következő roppantul hasznos tantárgyakat:

—A Könyvek Könyvének ismerete és helyes értelmezése.

—Szentek élete.

—A Szent Kötél Egyháza Mártírjainak élete és munkássága.

—Dialektikus egyháztörténet.

—Ünnepek, szertartások, szentségek, és az apácazárdák helyes vezetése.

—Háztartásvezetés a Szent Kötél jegyében.

—Imádságtan és szent énekek.

Mindez egy-egy külön tantárgy volt, természetesen csak a felsőbb osztályokban, mert amíg Cilla nagyon kicsi volt, addig írni-olvasni tanították meg, s némi alapfokú matematikára, meg a számítógépek alapszintű kezelésére.

—Márpedig én ezt igenis tanultam, ugyanis nekem is mint minden apácának, szabad bejárásom volt a könyvtárba, s ott pótoltam a rendkívül egyoldalúnak talált iskolai oktatás hiányosságait!

—Ne kritizáld a tananyagot, amit nálad sokkal érdemesebb személyek jelöltek ki! És különben sem hiszem egy szavadat sem, mert a kolostor könyvtárában semmi lázító munkára nem bukkanhattál!

—Amit olvastam, az szerintem cseppet sem volt lázító, de meg nem is a könyvekre gondoltam. Hanem van ott számítógép is, és én a szabadidőmben jórészt azt használtam, rákapcsolódtam a hálózatra, és onnan minden effélét könnyedén megtudhattam!

—De hiszen egy apácának nem is lehet olyan jelszava, amivel hozzáférhet a nem vallásos honlapokhoz!

—Én nem tudom hogy miként esett apám, én csak annyit mondhatok hogy nálunk mindenkinek a saját neve volt a jelszó, s attól kezdve hogy azt beütöttem, tőlem semmi mást nem kért jelszóként a számítógép, ellenben azonnal kilistázott a képernyőre egy rakás címet amit szerinte érdemes lenne meglátogatnom, és apránként meg is nézegettem mindet, és nem bántam meg, mert kiváltképpen érdekes ismeretekre bukkantam mindegyik helyen!

—Miféle címek voltak ezek?! - kérdezte a Legszentebb Papa.

—Nem tudom fejből idézni őket, mert betűk és számok teljesen értelmetlen keverékei voltak, és nem is kellett megjegyezni őket, elég volt rájuk kattintanom! De tudd meg apám, hogy az egyik helyen még arra is volt lehetőség hogy letöltssem a kolostor gépébe a teljes tutu nyelvet, meg még valami csiszí nevű nép nyelvét is, meg is tanultam mindegyiket a hipnopédiás géppel, és ez nagyon érdekes, mert innen tudtam meg hogy bizony gyakorta hazudtok nekünk ti főpapok, mert ha nem volna olyan nép hogy tutu, akkor nem létezne a nyelve sem!

—És szabad tudnom, miért tanultál te meg tutuul?! Pláne csiszíül, amikor azt sem tudod hogy milyen nép is az?!

—Hát csak mert én minden élő szeretek, s a tutuk is és a csiszík is bizonyára élők, akkor meg csak jó ha tudok beszélgetni majd velük!

—Nem tudsz! Nem jönnek ide!

—Ha nem hát nem, akkor sem vesztettem semmit, mindössze két nap fejfájásomba került. Habár a honlapon azt írták, ajánlatos hogy mindenki megtanulja e két nyelvet, de különösen a csiszít, mert a jövőben ennek még nagy hasznát veheti. Szerinted mit jelenthet ez, apám?!

—Nem tudom, de ez valami pogány, eretnek honlap lehetett, s azonnal kiadom az utasítást hogy vizsgálják át a kolostor teljes számítógéphálózatát! Úgy látom hogy valakik szándékosan közöltek a lányommal felforgató anyagot, s céljukat el is érték, mert összezavarták a gondolkodását!

—Legszentebb Papa, már leellenőriztünk mindent - suttozta a zárda vezetőnöje - de hiába jelentkeztünk be a hálózatba Cilla nevével, semmi törvénytelen honlapra nem bukkantunk!

—Nem, mert már biztos letörölték! Szabotőr van a kolostorban! De majd továbbítom az ügyet a Halhatatlanoknak, s azok alaposan utánanéznek mindennek! - morogta komoran a Legszentebb Papa. Azután újra a Cillát terhelő anyagba nézett.

—Szóval te úgy véled, érsz annyit mint egy férfi... de ez még nem is elég az eretnekségeidből! Azt hallottam, lagymatag vagy a te hitedben, mert kijelentetted, hogy semmi kedved éjfélkor felkelni és imádkozni!

—Az éjszaka alvásra való, s ha minden éjfélkor felkelek, azzal csak azt érem el, hogy álmos leszek nappal.

—Az éjféle ima aláztatunk jele Isten felé, mellyel megtiszteljük a Teremtőt!

—De ha emiatt álmos leszek és elalszom a nappali miséket, azzal pedig megsértem őt. Én pedig sajnos csak sok alvással tudom kipihenni magamat. Nem tehetek róla, ilyen a szerveztem, ilyenek teremtett az Úr! Úgy véltem hát, jobban járok én is és Isten is, ha nem imádkozom bár éjjelente, de nem alszom el a nappali imákat sem!

—Pimasz, szemtelen fruska! És amikor imaelmulasztás miatt penitenciaként szeges öv viselésére kötelezett téged a főnökasszony, akkor képes voltál aljasul lereszelni az öv szegeinek a hegyét!

—Még szép! Nem látom be, miért lenne kedves az Úrnak az, ha a testemet, mely végülis Isten ajándéka a lelkemnek, tönkreteszem! Én minden élő szeretek, de már mondtam hogy magam is élő vagyok, tehát magamat is szeretem! Én egyszerűen nem okozhatok fájdalmat másoknak, de ebbe az elvbe belefér az is, hogy magamnak se okozzak fájdalmat!

—Na ugye hogy igaza van annak az állításnak, hogy a nők irtóznak a fizikai megpróbáltatásoktól, s hogy gyávák is, mert félnek a fájdalomtól!

—Én nem szeretem ha fáj nekem valami, ám úgy gondolom képes lennék még igen komoly kínok elviselésére is, de csak valami nagy és nemes cél érdekében, nem minden komoly ok nélkül!

—Nem a te dolgod eldönteni ennek vagy annak az okát, ez az apácázárda főnökasszonyának joga és kötelessége!

—Elfogadom hogy ez általában így van, de csak ha ez nem a saját testemre vonatkozik, úgy vélem ugyanis hogy a teste mindenkinek a magáé, vagyis a saját testem fölött igenis fenntartom magamnak a jogot a rendelkezésre! Abba már nagyonis van beleszólásom!

—Túl szabadosan gondolkodol, nem vagy apácának való! - sziszegte felé dühösen a főnökasszony. De Cilla csak angyalian mosolygott rá.

—Ebben tökéletesen egyetértek veled néném, szerintem sem vagyok apácának való! Nem is akarok az lenni! Az az igazság, hogy engem nem is nagyon érdekelnek a vallási dolgok, bevalom! Én szeretem Istent, mert ha Isten létezik, nyilván él is, márpedig én minden élő szeretek. De ő akkor is csak egyetlen személy, s rajta kívül a világban még rengeteg más lény is él, és azok is jogosan igénylik a szeretetemet!

—Isten sokkal több szeretetre jogosult mint akár minden ember együtt, mert az ő fensége végtelen! - cáfolta meg Cilla szavait a Legszentebb Papa.

—Már megbocsáss apám, de az a helyzet hogy szerintem itt komoly logikai ellentmondás mutatkozik! Mert ha a szent iratok igazat állítanak, akkor Isten egy fölöttébb féltékeny, s a nőket kiváltképp gyűlölő férfisoviniszta! Hiszen azt parancsolja például hogy a nők kínok közt szüljék magzataikat! S bár ugyanakkor a férfit is megbünteti hogy orcája veritékével keresse a mindennapi kenyeret, de ez akkor sem igazságos, mert e veritékből a nőknek is bőven kijut, dolgoznak azok is épp eleget, de amellet szülnék is, holott a férfi meg csak dolgozik, de egyáltalán nem szül! Isten tehát akkor lett volna igazságos, ha úgy rendelkezik hogy bár a nőnek fájjon a szülés büntetésből, de ő egyáltalán ne dolgozzék, csak szüljön, a férfi ellenben ne szüljön, de csak ő dolgozzék! Akkor megvolna mindkét nemnek a maga külön büntetése! De így a nőt Isten duplán bünteti! De még rengeteg helyet találtam a Könyvek Könyvében, ahol Isten kiváltképp igazságtalanul bánik a nőkkel úgy általában, vagy egy-egy nővel konkrétan! Ne is haragudj apám, de szerintem a vallásunk olyan isten képét festi le elénk, aki cseppet sem szereti, ám annál inkább gyűlöl a nőket! Na már most, ez vagy igaz, vagy nem. Ha igaz, mert Isten létezik és épp ilyen, akkor még örülhet ha egyáltalán egy kicsit is szeretem, mert jogosan gyűlölhetném is, semmi esetre sem várhatja el tehát tőlem, hogy annyira heves szeretetet érezzek iránta, mely erősebb mint amit a Világmindenség összes többi élőlénye iránt együttesen érzek! Ha ellenben ez nem így van ahogy a Könyvek Könyve állítja, akkor két eset van: Isten vagy nincs is, akkor meg megintcsak jobb ha a kétségkívül létező élőlényeket szeretem mint őt aki tán nincs is; vagy Isten létezik ugyan, de egészen más mint amilyennek a szent iratok leírják, nem olyan tehát mint azt az akasztány vallás tanítja, ezesetben pedig jogomban áll olyannak elképzelni amilyennek akarom, én pedig úgy vélem hogy ő valóban létezik ugyan, de sokkal szeretetreméltóbb mint ahogy azt nekem az apácák tanították, ő is szeret minden élőlényt, hogy is ne szeretné őket ha egyszer az ő teremtményei tehát gyermekei, ezesetben pedig kizárólag csak örülhet, ha valamely gyermeke, például én, szorgalmasan szeretem az ő többi gyermekét!

—Honnét hallottad te azt a kifejezést, hogy „akasztány”?! - dörrent rá a Legszentebb Papa.

—Valamelyik honlapon olvastam hogy a csiszi nép így nevezi a vallásunkat. Nagyon találónak érzem, bár elismerem hogy kissé gúnyos, s némileg tán rosszindulatú is. De nem rosszindulatúbb, mint ahogy mi akasztányok Istent elképzeljük! Hiszen azt hallottam vallásórán, hogy ha egy újszülött nem részesedik a Szent Kötélségben, akkor halála után a Pokolra kerül! Márpedig szerintem nem fér össze Isten kegyességével és irgalmasságával, hogy érző emberi lelkeket hívjon életre csak azért, hogy ők csupán néhány percnyi élet után meghaljanak, majd feltámadjanak a túlvilágon, s mindörökké szenvedjenek ott, egy olyan vétekért, amiről nem is tehetnek, mert sokadik ősük követte el! Hiszen ez azt jelentené hogy Isten kizárólag azért teremtet lelkeket hogy azok szenvedjenek! Ez iszonyú rémkép, borzalom, az így cselekvő isten olyan gonosz szadista volna, hogy ennyire gonosznak még maga az Ördög sincs lefestve! De én nem tartom ilyen gonosznak Istent, inkább gondolom azt hogy valamit rosszul hisz az egyházunk.

—Valóban eretnek vagy! Gonosz, istenkáromló eretnek! - sóhajtotta a Legszentebb Papa.

—Nem, az meglehet tán hogy eretnek vagyok, de nem gonosz, és nem is káromolom Istent! Épp ellenkezőleg: szerintem a Szent Kötél Egyháza káromolja Istent, amikor a Sátánhoz illő tulajdonságokkal ruházza fel a Teremtőt képzeletben, és csodálatosképpen eközben te is atyám meg az összes többi kegyes hívő annyira elfelejtett gondolkozni, annyira nélkülözi hitek a logikát, hogy mélyen meg vagytok róla győződve, hogy Isten szörnyen megharagudna rátok, ha nem tartanátok őt az Urat gonoszabbnak mint az összes pokolbeli ördögöt együtt! Eretnek tehát lehetek, hiszen mást vallok mint ami a hivatalos tan, de semmi esetre sem vagyok istenkáromló, hiszen én még jobbnak hiszem az Urat mint te apám, és tiltakozom a gonoszság vádjá ellen is, épp hogy arra törekszem ugyanis hogy minél jobban szeressek mindenki mást!

S most megszólalt a zárda főnökhasszonya.

—Cilla szerintem is eretnek, de kötelességem megjegyezni Legszentebb Papa, hogy gonosznak valóban nem mondanám! Haragszom rá mert igen szabadosan értelmezi a szent tanokat, s a viselkedése néha szemérmetlennek is mondható, de semmi esetre sem gonosz! Ellenkezőleg, minden alkalommal a legnagyobb odaadással ápolta például a betegeket, de még a beteg állatokat is, nem félt attól hogy maga is megfertőződik vagy hogy az állat megharapja, és nemegyszer önként aludt az idős apácák mellett, csak hogy éjjel felkeljen és kiszolgálja őket ha kell nekik víz, ágytál, vagy ha rosszul lennének! Cilla veszélyes eretnek, de nem gonosz!

—Látod apám, más is elismeri hogy csak az értelmetlen éjszakázás ellen van kifogásom, értelmes célokért már boldogan fáradozom!

—De akkor sem vagy apácának való. Nem kívánlak a kolostoromba! - mondta szigorúan a főnökhasszony. —És nem is hiszem hogy visszatérnél oda, mert az eretnekek sorsa egészen más!

S ekkor a Legszentebb Papa kimondta azt, aminél meglepőbbet nem mondhatott volna e pillanatban sem Cilla, sem a főnökhasszony számára:

—Nem látom bizonyítottnak, hogy Cilla eretnek volna!

—De... *de hiszen maga is elismerte!* - tátogott elképedve a főnökhasszony.

—Az hogy Cilla mit ismer el és mit nem, teljesen jelentéktelen mellékkörülmény. Nem felszentelt pap, természetesen tehát halovány fogalma sem lehet róla, hogy mi eretnekség és mi nem! Azt leginkább én vagyok hivatott megítélni! Tény, hogy nézetei gyanúsán eretnekjellegűek, de hogy valódi eretnekségek-e, azt majd még külön alaposan megvizsgálom! Most távozzatok! Holnap döntök a lányom ügye felől. Azaz, holnapig döntök, s holnap kapja meg a válaszat! Ti - intett az apácák felé - hazamehettek, nincs már rátok szükségem, és megnyugodhattok afelől, hogy Cilla nem fog soha visszatérni a zárdába, akár mint döntsek is! Cilla holnapig kerüljön magánzárkába, biztonságos őrizet alá. Senkivel nem beszélhet a döntésemig! - azzal intett, mire mindenki távozott. És Cilla is igencsak döbbszent volt, mert simán kinézte volna magának a máglyahalált, sőt, előtte még kínvallatást is. És nem hitte hogy holmi íranta érzett szeretet inspirálta volna apját arra, hogy az ő életben hagyását fontolgassa.

De ha nem az, akkor mi?!

Cilla ugyan jódarabig nem tudta meg ezt az okot, de abban igaza volt hogy az valóban nem az atyai szeretet volt! Mert alig távozott, a Legszentebb Papa máris beleszólt a számítógép mikrofonjába:

—Azonnal jöjjön elém a Halhatatlanok kapitánya!

A Halhatatlanok persze nem voltak halhatatlanok valóságosan, de így nevezték a papok hadseregének különleges, rendkívül fanatikus, speciális osztagát. Meg lehetett ölni őket mint minden embert, ez az elnevezés inkább a hírnevükre vonatkozik, miszerint sosem feledik el őket, ha nem is személyükben, de legalábbis az osztagukat. Meg arra is vonatkozott, hogy reményeik szerint hűséges szolgálatukért melyet az Igaz Hit érdekében fejtenek ki, örök életet nyer a lelkük a Mennyben. Személyesen már csak azért sem emlékezhetnek minden Halhatatlanra, mert vannak több mint tizenhatmillióan!

A Halhatatlanokat kisgyermekkoruktól kezdve erre a pályára nevelik. Gondos orvosi vizsgálattal választják ki a papok a megfelelőnek tartott gyermekeket, olyat, aki remélhetőleg különösen erőssé és magassá fejlődik majd, e gyermekeket speciális papi iskolában taníttatják, ahol szinte alig oktatnak nekik mást mint az írás-olvasást, a négy alapműveletet, – no meg vallást! Naponta hatszor imádkoznak, reggel, kilenc órakor, délben, délután háromkor, este vacsora előtt, és éjfélkor, alkalmanként negyed órát, kivéve délben, amikor legkevesebb fél órát. Ezen imákat korbácsolás terhe mellett tilos elmulasztani, kivéve harci események idején. Óriási gondosságot helyeznek a testedzésre, rengetegféle önvédelmi fogásra megtanítják őket, természetesen a különböző fegyverek kezelésére is.

Ez azonban még mind szinte semmi! Mert iskoláztatásuk elejétől kezdve különböző hormonokkal kezelik őket, főleg anabolikus szteroidokkal, ami elősegíti az izombeépülést, emiatt már tizenéves korukra is könnyedén a fejük fölé emel a gyengébbjük is háromszáz kilót! Igaz, ennek súlyos következménye, hogy rövid életűek ezek a Halhatatlanok, nagyjából negyven és ötven év között különböző betegségek kezdik el gyötörni őket, amikben rövid idő alatt meghalnak, egy ezrelékük sem éli meg a hatvan évet, de ez nem számít. Még örülnek is ennek, mert így hamar jutnak a Mennybe, úgy képzelik, ami meg a létszámukat illeti: van utánpótlás bőven, a szegények boldogan adják a gyermekeiket Halhatatlannak, megtiszteltetésnek érzik ha csemetéjüket erre kiválasztják a papok, bár pénzt ezért nem kapnak. De nem is kell többé a gyermek ellátásával törődniük.

A Halhatatlanok szigorú fegyelemben élnek, parancsuralmi rendszerben, ahol elképzelhetetlen hogy egy parancsot végre ne hajtsanak még életük árán is. Anyagi gondjaik nincsenek, mert mint egy kaszárnnyában, állandóan közösségi étkezdében étkeznek, és közös hálótermekben alszanak. Az sem képzelhető el, hogy egy szép nő elcsavarja a fejüket, mert az egész Halhatatlanná kiképzés azzal kezdődik, hogy úgy ahogy van, mindenestől eltávolítják a fiúgyerek férfiasságát, tehát nem csak a heréket de mindent, ezek után tehát nem képzelhető el hogy férfiként gondoljanak egy nőre! Sőt, mindegyiküket mélységesen nőgyűlölővé nevelik a papok az iskolában, szemükben a nő nem más mint a Sátán leghatékonyabb eszköze tökéletlenebb férfitársaik bűnre csábításában!

Minden Halhatatlan a Legszentebb Papának esküszik örök hűséget, aki minden évben kijelenti, hogy a Halhatatlanoknak nem kell aggódniuk, mert ő, a Legszentebb Papa minden bűnüket magára vállalja, ha tehát valami akció során netán túllépnék buzgóságukban az indokolt mértéket, például pusztításban, kínvallatásban vagy másban, ezen vétkeikre előre feloldozást ad, s e bűnök nem terhelik az elkövetőket!

És ezek a Halhatatlanok nagyon bátrak, már csak azért is, mert nemcsak a férfiasságukat távolították el, de ugyanekkor a felvételt nyert kisgyereken különleges agyműtétet is végeznek, aminek eredményeképpen elvágják azokat az idegeket, amik a testből az agyba továbbítják a fájdalomérzetet. Ez azt eredményezi, hogy egy Halhatatlan egészen egyszerűen semmiféle fájdalmat nem érzékel, akár azt sem, ha úgy megsebesül hogy egész alteste szétroncsolódik. Furcsa paradoxon, hogy emiatt a Halhatatlanok szinte gyáva módon nagyon vigyáznak rá hogy meg ne sebesüljenek, egyszerűen mert azt sem érzik, ha például egy ajtó rossz becsukódáskor szétlapítja az ujjukat! Mindazonáltal az biztos, hogy egy Halhatatlant lehetetlen kínzással árulásra bírni.

Mindez persze a közönséges Halhatatlanokra vonatkozik csak. Mert akik magasabb rangban voltak, azok nem is voltak igazi Halhatatlanok. Azon posztokhoz már ész is kellett, tehát nem lehetett egyoldalúan csak vallásra és fanatikusságra nevelni a tiszteket. Így aki most belépett a Legszentebb Papához, az sem nézett ki holmi gorillának, bár izmos ember volt. S neki megvolt a férfiassága is, bár ez a ruha miatt nem látszódott.

Most a Legszentebb Papa így szólt hozzá:

—Vandahúr kapitány, súlyos aggodalom gyötri a szívemet! Úgy tűnik, nagyon alaposan előkészített, komoly szervezkedés nyomára bukkantam! - majd tovább beszélve elmondta neki, hogy mi a helyzet leányával, Cillával. Végül így foglalta össze a mondanivalóját:

—Nem is vitás hogy a leányom eretnek lett, bár enyhítő körülmény hogy fondorlatosan behálózták az illegális honlapok mutogatásával. Ettől függetlenül akkor is eretnek, és megérdemli a halált. Mindazonáltal ő ebben az egész ügyben csak afféle kis hal, jelentéktlenebb bűnös. Azokat kell elkapni, akik beférkőztek az informatikai hálózatba, s efféle anyagok terjesztésével igyekeznek aláásni a Hitet, és bomlasztani az egyházfegyelmet! Azt sem szabad elfelednünk, hogy amennyiben a lányomat elítélem, az óhatatlanul nagy hírverést kapna, s ez ártana az egyszerű lelkek hitének, mert rossz színben tüntetné fel a főpapságot, nagy szégyen volna tehát úgy nekem a magam személyének, mint ahogy az egész papi rendnek! Beleértve természetesen az apácákat is! Úgy döntöttem tehát, hogy egyelőre nem csinálok ügyet a dologból, mindössze kivesszem a zárdából a lányomat, részben mert maga Cilla sem akar odajárni, részben mert valóban nem is való oda, s ha mégis erőltetném, legfeljebb megfertőznék eretnek gondolattal a többi apácát is. Máshová rakom, egy olyan helyre mely vélhetőleg még tetszeni is fog neki, mindazonáltal a te felelősséged lesz Vandahúr, hogy a titkosszolgálat embereivel és eszközeivel figyeld őt, de még inkább nem is a lányomat hanem mindenkit, aki kapcsolatba lép Cillával! Azt hiszem ugyanis, nem véletlen hogy épp a leányomat szemelte ki ez az illegális felforgató banda megkörnyékezésre, valami céljuk kellett legyen ezzel, lehetségesnek sőt valószínűnek tartom hát hogy megpróbálják majd felvenni vele a kapcsolatot, s akkor megtudjuk kik ezek, és le kell csapj rájuk!

Vandahúr egyetértően bólogatott. Nyilvánvaló hogy ezt kell tenni! Csapdába kell csalni a pimasz eretnekeket! S egyértelmű hogy aki szervezi ezt, az sokkal bűnösebb mint Cilla. És veszélyesek, nagyon veszélyesek! Az összes számítógéphálózatot, még a világiakat is, legfelső szinten a papság ellenőrzi, a Központi Cenzori Hivatal állítja ki a honlapcímeket is. Ha valaki mégis képes volt elérni hogy befurakodjék a hálózatba, és saját honlapokat tároljon ott ideiglenes jelleggel, külön Cilla számára, esetleg még néhány egyedileg kiválasztott, fontosnak tartott személy számára, nos, az igen veszélyes, mert egyrészt nagy a tudása, másrészt magasan kell álljon a papi hierarchiában!

—Ráadásul - folytatta a Legszentebb Papa - ennek az összeesküvőbandának a tagjai hozzáfértek a tutu és a csiszí nyelv anyagához is, holott ezek szigorúan titkosak! Tehát bejárásuk van a Központi Archivumba is! Nagy figyelmet, nagy gondosságot igénylek a részedről gyermekem, az egész akciónak te leszel a felelőse, irányítója, s előre jóváhagyásomat kapod minden szükséges lépéshez!

Most pedig halld tervem részleteit...

Másnap már kora reggel maga elé hívatta a lányát a Legszentebb Papa. Négyszemközt fogadta őt. Bár most is teljes hivatali díszben pompázott, de meglepően barátságosan viselkedett! Például azzal kezdte, hogy amint belépett hozzá Cilla, jómagam felkelt az asztal mögül, elébe lépett, s átölelte a vállát. Cilla erre olyan gyorsan kezdett el pislogni, mint aki pofontól tart. Mi lelte az apját?!

—Sokat töprengtem az elmúlt éjjel ezen a te dolgaidon kedves leányom! - kezdte édesapja. — És azt hiszem hogy bár természetesen nem mindenben értek egyet veled, de belátom hogy legalábbis részben igazad van! Tudniillik abban, hogy a világon a legfontosabb a szeretet, és kötelességünk mindenkit szeretni. Ez teljes összhangban van a Könyvek Könyvével, ebben nem tévedsz, ezt jól látod!

Ugyanakkor persze valóban nem vagy apácának való, mert igenis hogy több dologban is módfelett helytelenül gondolkodol. Még hozzá én azt hiszem, még csupán nem is csak azon ügyek felől, melyek tegnap szóba kerültek közöttünk! - azzal felemelt az asztalról egy irdatlanul hosszú listát. —Nem tudom hogy ismered-e ezt, de még egyik neves elődöm, egy korábbi Legszentebb Papa adta ki azt a rendelkezést, melyet általában csak úgy szoktak emlegetni papi berkekben, hogy a Tévedések Listája! És ez bizony így kezdődik: - és a Legszentebb Papa olvasni kezdte:

—Én, Szűzapa Gyermekének Legszentebb Papája, Istentől és a Rózsafítól kapott bölcsességgel és hatalmammal élve, az egész egyház nevében kijelentem, kihirdetem és megállapítom, ama tévedhetetlenséggel és csalatkozhatatlansággal rendelkezvén, mely a legelső Legszentebb Papától a Rózsafi kegyelme által közreműködve a nemzedékek hosszú során át megszakítatlanul reám hagyományozódott, mert én vagyok az egész Világmindenség jogosult és avatott vallási vezetője, miszerint mi, a Legszentebb Apaszentegyház helytelennek, károsnak, erkölcstelennek, fülsértőnek, engedetlennek, gőgösnek és pökhendinek, továbbá eretnek jellegűnek, eretnekségre csábítónak sőt kifejezetten eretneknek; pogánynak és szakadárnak, teljességgel tévesnek, felforgatónak, hazugnak és rosszindulatúnak tartjuk a következő állításokat, melyeket aljas, felforgató személyek, eretnek szekták, gyülekezetek, vallástalanok, materialisták, s más alantas személyek vallanak és terjesztenek, igazságként próbálván feltüntetni zavaros koholmányaikat! E tanok, ezeket tartalmazó írások üldözendőek, híveink által elvetendőek, ezeket jóérzésű és hitben serény ember nem vallhatja, nem oszthatja, efféléket nem olvashat, s ha szóban közölnek vele ilyesmit, azt végig sem hallgathatja, s az esetet azonnal jelenteni köteles gyóntatóatyjának vagy a legközelebbi papi személynek! E szennyes tanok különösen kárhozott állításai a következők:

—Mindenki szabadon kéne hogy megválaszthassa és gyakorolhassa azt a vallást, amelyet ő a maga meggyőződése szerint igaznak tart.

—A Szent Kötél Egyházának nincs jogában erőszakot alkalmazni.

—Helytelen hogy a Szent Kötél Egyháza világi hatalommal is rendelkezik.

—Papi személyek vétkeit ugyanúgy kell megítélni mint világiakét, mert nem rendelkeznek isteni jogon sérthetlenséggel.

—Korunkban nem helyes hogy a Szent Kötél Híveinek vallása kötelező államvallás, és a hit minden más formája tilos.

—Ha valaki nem hisz a Rózsafiban vagy akár Istenben sem, attól még lehet jó állampolgár, sőt, erkölcsös ember.

—A Könyvek Könyve éppoly emberektől származó írásmű mint minden egyéb, mindössze nagyon régen készült.

—A Könyvek Könyve nem szó szerinti igazságokat tanít, s emiatt épp úgy kell közeledjék felé a történelemtudós, mint minden más legendagyűjteményhez.

—Teljesen valószínűtlen, hogy Szűzapa Gyermekének vallása akár sok millió év alatt is de végül az egész Univerzumot meghódíthatná.

—A kínzás nem alkalmas az igazság kiderítésére, és teljességgel méltatlan módszer a papság által szóban megfogalmazott nemes elvekhez.

—Helytelen a papság ama nézete, miszerint inkább pusztuljon száz ártatlan, semhogy megmeneküljön egyetlen bűnös, ehelyett ezen elv fordítottját kéne vallania: inkább meneküljön meg száz bűnös, mintsem elpusztuljon egyetlen ártatlan.

—A nők semmivel sem alacsonyabbrendűek mint a férfiak.

—A papság minden korban acsarkodva üldözte a szabadság legkisebb jelét is, és fél a különböző nézetek szókimondó, nyílt, nyilvános megvitatásától.

A Legszentebb Papa még sokáig olvasta a hosszú szöveget, mert sok pont volt még ott olyan állításokkal, amiket elítélt az előző Legszentebb Papa; azután felnézett Cillára, s így szólt:

—Én azt hiszem kedves gyermekem, hogy te bizony ezen eretnekségek majdnem mindegyikével egyetértesz!

—Ezt nem mondhatnám, mert a legtöbb most hallott állításon még nem volt módomban alaposan elgondolkodni, nem jutottak eszembe, de tagadhatatlan hogy már így első hallásra is

sokukkal szimpatizálok! Végülis ezen állítások jelentős része nagyobb szabadságot akar adni az embereknek, s én aki mindenkit szeretni akarok, nehezen tudom elképzelni hogy úgy szeressek valakit, hogy közben rabságban tartom, akár testét, akár gondolatait!

—És nem félsz hogy ezt csak ilyen nyíltan bevallod nekem?!

—Nem tartom összeegyeztethetőnek az emberek szeretetét a hazugsággal. Különb is úgy vélem hogy nekem már mindegy. Mert bár olyasmit mondtál apám hogy némely dolgokban belátod az igazamat, de azt hiszem hogy ettől még igenis máglyára küldesz!

—Hát - mosolygott a Legszentebb Papa - talán mégsem kell ilyen szomorú dolgot cselekednem! Ez persze tőled is függ. Nem véletlenül olvastam fel ugyanis neked ezt a hosszú listát. E lista ezentúl a tied, tessék, fogd nyugodtan! És azért adom, mert nálad kell legyen. Az esetben ugyanis ha megesküszöl hogy nem fogod prédikálni ezeket az undok eretnekségeket, az esetben nemcsak nem kerülsz máglyára, de még csak nem is kell visszamenned apácának, találtam ugyanis egy olyan helyet ami nagyon nekedvaló lesz, ahol szerintem remekül fogod érezni magadat!

—De apám, nem bírok parancsolni a gondolataimnak!

—Az nem is szükséges. Gondolhatsz amit akarsz, úgysem látok be a fejedbe sem én, sem más, de ne prédikálj ilyesmit! Természetesen le se írj! És ez esetben nem kell éjjel imádkoznod, még nappal sem, nem kell szeges övet hordanod... na, ne nézz ilyen bután, elmondom miről van szó! Ha ezt megígéred, kinevezlek egy kórház élére! Te leszel az igazgató!

—Nő létemre?!

—Nő létedre. Miért is ne! Ez különleges kórház lesz ugyanis! Kissé ugyan fiatal leszel e magas poszthoz, még akkor is az lennél ha férfi volnál, sőt, nem is kicsit vagy fiatal tizenötévesként... de annyi baj legyen! Én azt hiszem hogy a te különleges elveddel hogy mindenkit szeretni kell, épp neked való lesz e feladat. Mert hát nem azt vallotta-e a főnökasszonyod is, hogy örömmel ápoltál betegeket?!

—Mi indít téged a könyörületre, apám?!

—Igazán semmi! Ne hidd hogy azért kivételezek veled, mert a lányom vagy! Ha csak annyira lennél eretnek hogy azt vallod: a nők egyenértékűek a férfiakkal, nos, akkor rövid úton a máglyára küldelek. Az lenne a véleményem, hogy éppoly eretnek vagy mint anyád, aki megszegte a bójtöt. Te azonban egyre azt hangoztatod hogy oly nagy benned a szeretet vágya, s hát az apácák is elismerték hogy igyekszel ezen elv szerint élni. És én úgy vélem, nem helyes ha eldobunk magunktól valami értéket, csak mert annak van egy kis hibája! Ha valaki szeretni akarja embertársait, az érték. A hibád az eretnek gondolkodásod. Ha megígéred hogy nem folytatod propagandát a Tévedések Listájában feltüntetett nézetek mellett, akkor semmi bajom veled! Azt mondogathatod hogy mennyire fontos a szeretet. Csak eretnekségeket ne mondj!

—Ezt megígérhetem, de mi van ha másvalaki kezd el nekem beszélni ilyesmiről, mert ekkor nem tehetek úgy, mintha mást hinnék mint amit hiszek, nem tudok hazudni!

—Leghelyesebb ha szóba sem állsz efféle illetőkkel, ha azonban mégis, hát nem bánom, beszélj neki nyugodtan amit akarsz, végülis annak már úgyis mindegy, hiszen az már korábban is eretnek volt! Csak az a lényeg, hogy másoknak, tisztességes embereknek, józanul gondolkodóknak meg ne fertőzd az elméjét! Megjegyzem, erre amúgysem sok esélyed lesz, természetesen. Mert gondolhatod hogy nemigen bízom benned! Olyan helyre kerülsz tehát, ahol már eleve nem sokan lesznek akiknek megfertőzhetnéd a józan elméjét – ugyanis nem lesznek józan elméjűek!

—Nem értem!

—Mert buta vagy. Egy elmeegógyintézet igazgatónője leszel!

—De hiszen fogalmam sincs róla, hogy mit kell tennie egy...

—Teljesen mindegy - vágott közbe a Legszentebb Papa - mert annak sincs fogalma sem, aki most igazgatja! Tudd meg hogy a legrosszabb hírű bolondokházába küldelek, amit általában csak úgy emlegetnek hogy Infernó, ez a szó a Pokol neve egy már nem beszélt régi nyelven, habár a hivatalos neve az intézménynek az, hogy „Aret központi ideg- és elmeklinikai valamint pszichiátriai elfekvője”. Bevallom én is jobb szeretem az Infernó nevet mert rövidebb, s úgy vélem a hivatalos elnevezés nemcsak túl szörszálhasogató, de több szóval is ugyanazt mondja

csak. Lényeg az, hogy ide nemcsak egyszerűen bolondok vannak beutalva, hanem a legbolondabb bolondok, akiknek a felépülését illetően már minden reményről lemondtak az orvosok. Épp emiatt az ittenieket nem is kezelik, mert minek is, hiszen senki nem tudja hogy ugyan mi-féle kezelés is javíthatna az állapotukon! Néha némelyiküket kikéri egyes kutatóintézetek, hogy kipróbáljanak rajtuk valamely kísérleti stádiumban levő gyógymódot, habár ritkán válnak be ezek az új praktikák; de nekik úgyis mindegy már. Többnyire azonban az Infernóban halnak meg, s nem is töltenek sok időt ott, mert sokuk például enni sem hajlandó. És talán mondanom sem kell lányom, hogy ilyen helyen nem sok reménye van egy orvosnak a felemelkedésre, a karrierre, de még a segédszemélyzetnek sem, ráadásul az intézmény nem is kap sok pénzt, mert nem származik belőle haszna a társadalomnak. Vagyis az ápolókat nem is fizetik bőségesen. Tehát nehéz ide személyzetet találni, még az igazgatói posztért sem tolonganak. Vagyis ide valóban csak olyanok valók, akik hivatástudatot éreznek a gyógyításra. Te ugyan a szeretetre érzel vágyat, de...

—Igazad van apám, én a bolondokat is szeretem! Hiszen azok is élnek!

—Már ameddig... na tehát akkor ha megegyeztünk, akkor gyere ide, itt a kinevezésed igazgatóvá, gyerünk, írd alá, aztán már utazhatsz is!

Cilla aláírta a papírt, s háládatos mosolyt villantott a Legszentebb Papa felé. Még meg is akarta puszipolni, de az elhúzódtott előle. Hiszen ha eltűrné ezt, azzal megalázná a méltóságát!

Hiába hogy Cilla lánya az egész világot akarta szeretni – a Legszentebb Papa csak önmaga méltósága iránt érzett szeretetet.

* * *

Az Infernó igazán nagy intézmény volt: ezerkétszáz férőhellyel rendelkezett. Az egész bolygó minden zugából szállították ide a legreménytelenebb eseteket. S hogy egészen biztos semelyikük se szökhessen el, az Infernó egy szigeten feküdt. A sziget egy folyó két ága közt terült el, és nem is volt különösebben nagy, mert területének felét is elfoglalták a különböző épületek, a maradék pedig parknak lett kialakítva.

A nagy figyelem hogy szigetre építsék, majdnem felesleges volt, a betegek zöme mozgásképtelen lévén. Nem amiatt mintha elvesztette volna a lábait, bár akadt ilyen is. De sokuk teljesen egészségesnek tűnt, mégsem mozdult. Volt amelyik tudott beszélni, s mondta hogy szeretne járni, de egyszerűen nem mozogtak a lábai, holott az orvosok nemcsak a láb izmaiban, de az idegrendszeri kapcsolatokban sem találtak nála semmi hibát. „Pszichoszomatikus bénulás” - mondták erre tudálékosan, mintha azzal hogy nevet adnak egy bajnak, már tudnák is az okát, lényegét. Holott azzal az előkelő névvel hogy „pszichoszomatikus”, ezzel csak azt mondták, hogy lélektani eredetű probléma okoz testi tünetekkel járó bajt. De nem mondták meg sem azt hogy mi ez a lélektani eredetű probléma, sem azt hogy egy lelki gond miként nyilvánulhat meg testi tünetekben. S főként nem mondtak semmit arról, hogy mi módon gyógyítható!

Az Infernóban majdnem minden beteg úgynevezett „pszichoszomatikus” volt. Habár Cillának már az a szó sem tetszett hogy „lélektani”. Az az igazság hogy amióta olvasgatta az illegális honlapokat, azóta sokat megtudott a csiszí nép világnézetéből is, akik ellen mostanában indult a második úrváros, amiben csupa Halhatatlan lakott, s ezóta Cilla nem túlságosan hitt a lélekben! Úgy vélte, igaza van a csiszíknak abban hogy az ember lényege az agya. Az elmebetegségek tehát nem a nemlétező elme, hanem az agy betegségei. Vagyis itt az Infernóban tulajdonképpen az agy gyógyítása lenne az ő dolga.

Ráadásul ha elfogadjuk azt hogy az elmebetegség az agy betegsége, akkor maga a „pszichoszomatikus” kifejezés is értelmetlenné válik. Hiszen az agy irányítja a testet. Teljesen logikus hát, hogy ha az agy, a központi irányító hibás, akkor hibásan, rosszul végzi irányítói feladatát, tehát a test rosszul lesz irányítva, s így mindenféle fura betegséget produkál!

Vagy épp sehogy sem lesz a test irányítva. Akadtak az Infernóban olyan betegek, akiknek izomtónusa olyan laza volt, hogy rongybabaként lehetett ide-oda pakolgatni a végtagjaikat. Akadt azonban olyan beteg is, nem is egy, akiknek tetszőleges szögbe lehetett rakni a kezét-lábát, és ahogy elengedték, az úgy maradt, s még akkor sem mozdította meg a beteg, amikor

az egyik ápoló, hogy valami érdekességet mutasson Cillának, öngyújtóval kezdte égetni a beteg karját.

—Azonnal hagyd abba! - förmedt rá Cilla.

—De ennek már úgysem számít! - legyintett az ápoló. —Hiszen katatóniás, nem érzi a fájdalmat!

—Akkor is! Nem tűröm a kegyetlen bánásmódot!

Az ápoló a vállát vonogatta, s elrakta az öngyújtót. Aminek különben a látványát is utálta Cilla. Az Aret bolygón majdnem mindenki dohányzott, de Cilla nem, és gyűlölte a füstölést. Utálkozott a dohánynak már a szagától is.

Annyira így volt ez, hogy már az Infernóba érkezése napján kidobált a szemétkébe mindent az igazgatói szobából, ami a dohányzással kapcsolatos volt. Idekerült tehát nemcsak minden cigarettá és pipadohány, de az összes pipa és öngyújtó is, a hamutálcák, sőt, még az íróasztalát is kicseréltette egy olyanra, amiben nem volt beépített hamutartó. És saját kezűleg tervezett a számítógéppel egy „Tilos a dohányzás” feliratú plakátot, ezt kinyomta több példányban, s kiakasztotta a szobájába, de az ajtóra is, nem bánva hogy így összerondítja annak szép műbőrborítását.

De ez még nem is volt elég, mert következő nap betiltotta az egész kórházban a dohányzást.

—De hát ezt nem teheted meg igazgatónő - tiltakoztak az ápolók, némelyikük füstölgő cigarettával a szájában - a dohányzás ugyanis alapvető emberi jogunk, az Alkotmányban is szerepel!

—De káros az egészségre! Számtalan vizsgálat kimutatta!

—De akkor is alapvető emberi jog, hogy is ne volna az amikor a magunk egészsége, tehát azt akkor rontjuk el, amikor akarjuk!

—De én nem akarom a magam egészségét rontani, márpedig romlik, ha beszívom a büdös füstfellegeiteket! De ez még mind semmi, mert rontja a füst a betegek egészségét is, márpedig ez egy egészségügyi intézmény, tehát különleges hely, itt az a dolgunk hogy javítsunk, s nem az hogy rontsunk az ápolottjaink állapotán! Itt tehát tilos a dohányzás, és nemcsak házon belül, de az egész szigeten is!

Az ápolók nem mertek vitatkozni, mert megdöbbenett őket már az is, hogy egy nőt raktak ide igazgatónak, pláne ilyen tacsókó-fiatalon. És hát tudták hogy Cilla nem más mint a Legszentebb Papa leánya! Azt nem tudták hogy mennyire nem szeretetteljes Cilla és a Legszentebb Papa kapcsolata, nem tudták hogy Cillát egy hajszál választotta csak el a máglyahaláltól. A Legszentebb Papa nem ereszkedett le a körükbe hogy ezt elmondja nekik, s Cilla sem tartotta szükségesnek felvilágosítani őket. Mi sem természetesebb mint hogy azt hitték, Cilla elég ha csak szól a Legszentebb Papának, s őket máris akár elégetik eretnekség vádja vagy akármi más ok miatt!

Nem szóltak tehát többet, ellenben napokon belül felmondott háromnegyedük! Ehhez kétségkívül volt joguk. S ezzel az intézmény amely már amúgyis létszámhiánnyal küzdött, bizony komoly gondba került! Szó sem lehetett ápolásról a szó eredeti értelmében, épp elég gondot adott az is hogy mindössze tisztába rakják a magatehetetlen betegeket. Cilla maga is ki kellett vegye ebből a részét, olyan kevés embere maradt. Mindenesetre sürgősen feladott minden fontosabb újságba hirdetést, hogy ápolókat és ápolónőket keres. Beleírta azt is hogy nemdohányzókat óhajt csak alkalmazni.

Nem várt azonban csodát. Eddigis kevés ember jelentkezett csak az Infernóba, mert kevés volt a bér, rossz hírű a hely, nem volt vonzó az sem hogy bennlakásos a munkakör, s nehéz elmenni időnként egy jót szórakozni, hiszen szigeten van a kórház, s híd nincs is csak kompközlekedés. S ő most még válogatni is akar hogy nemdohányzó ápolókat keres!

Márpedig emelt bért nem volt képes adni. A Legszentebb Papa nem emelte meg a kórház költségvetését.

Mert új ápolókra nem nagyon számíthatott, tette amit tehetett, dolgozott szinte éjjel-nappal! És bizony már néhány nap után rájött, hogy ami az alvást illeti, tulajdonképpen nem is igaz az, hogy őneki olyan nagyon sok alvás kéne! Való igaz, amikor még az apácázárdában kellett felkelegetnie az éjfél misére, akkoriban kutyaül álmosnak érezte magát, és szeretett sokat

aludni. Most azonban, amikor sokszor egész éjszaka dolgozott, az első talán két-három alkalmat kivéve szinte nem is volt álmos!

Hamar rájött, hogy bár remekül tud aludni ha akar, ha van erre ideje, de neki igazából, úgy tűnik, tulajdonképpen nem is olyan fontos hogy egyáltalán bármit is aludjon!

Az első éjjel szó sem volt még erről. Igaz hogy nem aludt semmit, de még nem is dolgozott. Azért nem aludt, mert a kórházban látottak jártak a fejében, s emésztő szomorúsággal töltöték el. Bizony, némely beteg ágyneműje nem is fehér volt hanem szürke, olyan régen cserélték. A falak többhelyütt penészesek voltak, a konyhában csótányok szaladgáltak. A vizesblokkok bűzlöttek, az egyik emeleten nyolc vécéből öt el volt dugulva. Számos ablak üvege törött volt, ezeket néhol kartonpapírral pótolták, másutt még azzal sem. A nedves északi oldalon a vakolat óriási felületeken málladozott vagy már le is potyogott. A folyosókon és a kórtermekben a falakat szétnyomott legyek maradványai „ékítették”. Arra is hamar rájött hogy gyógyszerkészletük gyakorlatilag nulla, tekintettel ugyanis arra hogy az itteni betegeket gyakorlatilag leírták mint reményteleneket, ezért semmi gyógyszert nem is utaltak ki a kórháznak, egyedül csak nyugtatókat, altatókat és neuroleptikumokat. A neuroleptikumok meg is voltak szinte hiánytalanul, mert azoknak egészséges emberre nincs semmi hatásuk, ami viszont az altatókat és nyugtatókat illeti, óriási hiányaduk hiányzott, bár a leltár szerint meg kellett volna lenniük. Cilla úgy sejtette, a személyzet tagjai lopják ezeket, kisebb részt magánhasználatra, nagyrészt azonban bizonyára azért hogy eladják ezeket kábítószereseknek vagy más orvosoknak csökkentett áron. Nem is habozott, s feljelentést tett lopás gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen. Kiderült azonban hogy a rendőrség meglepő érdektelenséget tanúsít az ügyben, mert már két nap után elintézték az ügyet: kijött egy vizsgálóbizottság, ellenőrizte hogy valóban hiányzanak-e ezek a szerek, s amikor látták hogy igen, egyszerűen közölték Cillával hogy ne aggódjon, az eddigi hiányt jóváírták neki, tiszta lappal indulhat, a lopás miatt pedig ki fogják végezni az előző igazgatót, mert hiszen az a felelős az egész intézményért!

Később olvasta is az újságban Cilla, hogy valóban kivégezték az igazgatót.

Eleinte tehát nem jött álom a szemére, látván a kórház nyomorúságos állapotát.

—Ez valóban a Pokol! - gondolta.

És még ez sem volt minden. Mert mindenütt csak a rácsok és rácsok! Rácsok az egyes folyosók bejáratánál, sőt, rács már az egész Infernó kapujánál is. Rácsok az egyes szobák ajtajánál, melyeken nem volt belülről kilincs. Rácsok minden egyes ablakon. Sőt, minden beteg kivétel nélkül rácsos ágyban aludt, amit be lehetett zárni úgy, hogy ő onnan ki nem jöhetett.

Cilla úgy vélte, egy börtön nem lehet sokkal rosszabb ennél.

Sokat töprengett rajta, mit tehetne amivel javít a betegek körülményein. Úgy vélte, elkerülhetetlen hogy legyen néhány rácsos szoba, végtére is valóban vannak betegek, akik állandóan szöknének, meg olyanok is akik nem is tudnak magukról és ide-oda kóborolnának, önmagukat is veszélyeztetve ezzel. De teljesen feleslegesnek tartotta hogy mindenki effélébe kerüljön. Hiszen itt még azokat is bezárva tartották, akiknek mindkét lábuk hiányzott! Holott azok aztán biztos nem képesek elszökni!

Cilla tehát átszervezte a teljes Infernót. Három részleget különített el. Az egyikben megmaradtak a rácsos szobák, az idevaló, nagyon kevés beteggel. Ide nagyjából azok kerültek, akik közveszélyesnek számítottak, mert gyakran érezték vágyat rá hogy más betegeket vagy épp az ápolókat bántalmazzák. A másik részlegben már leszerelte a rácsokat az ágyakról is és a szobák ajtajáról is, bár meghagyta őket még a folyosókon. A részlegből tehát e betegek nem mehettek ki, de egymás szobáiba átjárhattak. Az ablakokon is megmaradtak a rácsok, nehogy valamelyikük kiugorjon.

A harmadik részlegben mindenütt eltűntek a rácsok, mehetett a beteg ahová akart, mert a kis szigetről el úgysem szökhettek. S ez lett az Infernó legnagyobb részlege. Cilla majdnem mindenkit ebbe a részlegbe rakott át.

Ez természetesen óriási felháborodást váltott ki az ápolókból, s hozzá több okból is. Először is, ez megnehezítette az életüket, mert már nem mindig ugyanott találták meg a beteget, néha

keresniük kellett. Növekedett a veszélyérzetük is. S egyáltalán, hiszen *mindenki* tudja, hogy az örülteket be kell zárni! Mit képzelsz ez a lökött fruska! Ő is ugyanolyan örült mint az ápolójai!

Nagyobb baj volt azonban, hogy az Infernóban akadtak fekete és fehér bőrszínű emberek is. Márpedig tudni kell az Aret bolygóról, hogy itt, de Szúzapa Gyermekei más bolygóin is, olyan szokás uralkodott, hogy a különböző bőrszínű emberek bár azonos jogot élveznek elvben, ellenben szigorúan tiltva volt e fajták közötti házasság! Sőt, nem is csak két embercsoport, kaszt volt e szempontból, mert volt a feketéké, akiknek egyetlen kasztja volt, s volt a fehérek kasztja, akik azonban több csoportra váltak szét, még hozzá úgy, hogy fehérnek számított mindenki aki nem fekete, de megkülönböztettek maguk közt a hajszín alapján csoportokat, úgy mint a szőkét, feketehajúakat, barna hajúakat és vörösöket is. Sőt, voltak náluk kékhajúak is. Eszerint hat különböző emberfajta létezett az Areten, az ottani törvények szerint.

Barna bőrűek nem voltak. Talán mert nem engedték hogy a fehérek és feketék egymással házasodjanak. De a fehérek kasztján belül sem házasodhattak a különböző hajszínek viselői. Az volt ugyanis a tanítás, amit már az elemi iskolában a tanulók fejébe vertek, hogy minden kaszt tagjai azonos értékűek, de egymás közt házasodni nem szabad, mert abból gyerek születik, még hozzá hibrid fajta, amely e fajták közötti származás révén mindkét szülőjétől a legrosszabb tulajdonságokat örökölné, ő tehát, a gyermek, már alacsonyabbrendű lenne, s valószínűleg tele bűnözésre hajlamosító késztetésekkel, génekkel!

Ez azonban szintén csak a „szép” elmélet volt. Gyakorlatilag ugyanis ami a fekete kasztot illeti, ennek tagjait hátrányosan különböztették meg, s magasabb beosztásba csak akkor kerülhetett fekete, ha nem volt arra a posztra jelentkező valamelyik fehér kasztból.

Továbbá, sokhelyütt külön helyiségeket jelöltek ki például várótermekben, de kórházakban is az egyes kasztoknak, hogy ne is nagyon találkozzanak egymással, s így ne keletkezhessék helytelen, perverz vonzalom közöttük. Arra is volt szabály, hogy minden embert csak a maga kasztbelije kezelhet, ápolhat.

Hát e szabályokat most nagyon megszegte Cilla! Szemrebbenés nélkül egy szárnyba rakta a különböző kasztbeli betegeket, sőt, akadtak kórtermek is amikben vegyesen feküdtek feketék fehérekkel, szőkék a vöröshajúakkal. S ez felháborított nem egy infernói dolgozót. De amikor szemére vetették Cillának hogy megszegi a törvényt, Cilla csak mosolygott, s angyali nyugalommal ezt válaszolta:

—A törvény van az emberért, nem az ember a törvényért! Ha nem teszek így, nem volna elegendő a személyzet a betegek kiszolgálásához. Ez kórház, a leglogikusabb tehát a betegeket a betegségük súlyossága s kiváltóoka, s nem egyéb, az egészséggel és betegséggel nem összefüggő szempontok alapján szortírozni és elhelyezni!

Mégsem tetszett ez sokaknak, főleg azoknak, akik annyira komolyan vették a kasztbeosztást, hogy külön be is léptek a FENÉK-be, azaz a Fajkeveredés Ellenés Nemzeti ÉrdekKözösségbe. Ezek is otthagyták az Infernót, s egyben fel is jelentették Cillát. Ki is jött megint egy vizsgálóbizottság, fegyelmit adtak Cillának, aki a fegyelmi papírt egyszerűen bedobta egy fiókba s nem is érdekelte a továbbiakban az egész. Kapott Cilla egy telefont is a Központi Kórházellenőrző Főhatóságtól, amiben felszólították hogy szüntesse meg ezt a lehetetlen állapotot. Cilla azt mondta, hogy minden tőle telhetőt megtesz ennek érdekében, s azonnal vége lesz mindennek, amint elegendő lesz a személyzet létszáma. Egyben kért rögzített pénzt is, hogy emelt bérrel csábíthassa ide az ápolószemélyzetet. Azt válaszolták neki, hogy megvizsgálják az igény jogszerűségét. Ezután aztán nem háborgatták többet, bár igaz, pénzt sem kapott.

Mire mindez végetért, a régi személyzetből mindössze két ápolója maradt. Jöttek viszont újak a helyükbe, mind csupa nemdohányzó. Nem jöttek sokan, és semmiképp sem elegendő, de jöttek azért. Ezek közt pedig sok akadt aki néger volt. Cilla felvette mindet, többet is mint akik csak a fekete bőrű páciensek mellé kellett volna, s megengedte hogy ezek nyugodtan kezeljék, ellássák akár a fehéreket is. Bár Cilla maga fehér bőrű volt és szőke hajú, nagyonis szőke, ez jól látszott derékig érő csodaszép haján, de a legkevésbé sem bánt lekezelően akár a legfeketebb bőrű, fekete hajú ápolóval sem.

Nem kétséges azonban, hamarosan kudarcot vallott volna így is a kevés ápoló miatt, ha nem történik nem is egy csoda!

A legelső az volt, hogy rájött, milyen kevés alvással beéri ha muszáj.

Az első éjszaka még nem volt nagyon rossz, mert az aggodalom tartotta ébren, volt min gondolkodnia. Azután eléggé zsúfoltan pergett a napja, majd jött a második éjszaka, de ekkor aludt valamennyit. Hanem aztán hogy rászakadt az ápolónélküliség, s neki is mosni, etetni, pelenkázni kellett, bizony nemegyszer sajogtak az izmai! S bizony Cilla emberfeletti munkát vállalt, mert nemcsak a szorosán vett ápolói feladatokat végezte, de nekikezdett a függönyök kimosásának, az ablaktisztításnak, meszelt, követ mosott, mosogatott, még a csótányokat is kiebrudalta a konyhából, bár nem úgy hogy megölte volna őket, sajnálta volna a tömeggyilkosságot, de addig bújta a megfelelő honlapokat, míg talált egy szert, aminek a szagától állítólag undorodtak a csótányok. Ebből rendelt valamennyit, s valóban, néhány nappal azután hogy ezt szétpermetezte a konyhában, már nem volt ott egy csótány sem: elköltöztek. Emellett foglalkozott a kórház számláival, a megrendelésekkel és kiadásokkal, számon kérte a leszámolt de le nem szállított árukat, kiabált, veszekedett a szállítókkal ha azok valamiből rossz minőséget hoztak, leszidta az ápolókat ha lelkiismeretlenül, hanyagul bántak a betegekkel, ügyelt rá nehogy az előírtnál kevesebbet kapjanak enni, úgy tűnt mindig mindenütt ott van, el is nevezték úgy az ápolók Cillát, hogy ő a „Felszentelt Forgószerű”. A „felszentelt”-szó arra utalt, hogy ő a Legszentebb Papa leánya.

Igazán erő felett dolgozott tehát hogy tegyen valamit az ápoltjaiért, ha már gyógyulást nem tud hát legalább jó elhelyezést, szép környezetet biztosítson nekik, és rendszeresen éjfél után került csak ágyba, holott hajnalok hajnalán kelt, négykor, de volt amikor már három órákor. És állandóan álmosnak érezte magát, néha majd' leragadt a szeme napközben is.

Aztán egyik éjjel amikor lefeküdt, álmot látott. Ez pedig érdekes volt nála, mert ő amennyire tudta, még soha életében nem álmodott! De most álmodott, bár igazán semmi konkrétat. Álmában valami fura, anyagtan helyen lebegett, ibolyaszín és narancssárga felhők közt, ezek ott úszkáltak körülötte, s ő hiába próbálkozott elkapni őket. Végül aztán mégis sikerült ez neki, s ekkor valami örületes forróság öntötte el a testét, de ez egyáltalán nem volt kellemetlen, sőt, ellenkezőleg, olyan csodálatosan érezte magát mint még soha, és fényleni kezdett az egész teste, vakító sugárzás áradt belőle mindenfelé, ez átjárta a felhőket is, ettől azok is fényleni kezdtek, s hirtelen ezt gondolta Cilla, maga sem tudta miért:

—Isten a végtelen szeretet.

Nem tudta miért gondolta e szavakat, azaz, miért épp most, mert korábban is voltak efféle gondolatai, mondta is amikor apjával vitatkozott hogy Isten mindenkit kell szeretessen. De most mégis eszébe jutott, holott az utóbbi hetek munkái alatt a sok tennivalótól eszébe sem jutott Isten, nem volt ideje rá. De most úgy érezte, a fény ami belőle árad, nem más mint a végtelen szeretet. És ezt is gondolta:

—Bennem is van szeretet. Tehát én is isten vagyok egy kicsinyke részt!

Ezután felébredt. És rögvest el is szégyellte magát. Hogy is gondolhat ő arra, hogy összemérhető volna Istennel!

Bár cseppet sem tartotta magát valami buzgón vallásos valakinek, nem is imádkozott amióta az Infernó élére került, de e gondolatot már ő maga is igazán eretneknek találta. Igyekezett is nem gondolni rá, inkább arra gondolt hogy visszaalszik, mert az ablakon kinézve látta hogy még töksötét éjszaka van, s az órán is látta hogy nincs még hajnali három sem. De olyan kipi-hentnek érezte magát mint még soha, úgy vélte tehát hogy nem sikerülne aludnia, ezért aztán kiballagott a fürdőszobába, hogy elvégezze reggeli toalettjét, majd munkába álljon. Volt bőven tennivalója úgyis, ezt tudta!

Mindenekelőtt csak úgy oda se nézve kinyitotta a vízcsapot, s arcot mosott. Ehhez ki sem nyitotta a szemét, minek is amikor úgyis becsukná a mosdáskor! S még különben is az álma járt az eszében. Igaz hogy eretnek álom volt, de elmondhatatlanul kellemes volt! Bárcsak sikerülne újra meg újra álmodnia! Olyan szép volt, és milyen kimondhatatlanul jó érzés! Az a meleg, ami belőle áradt... igen, majdnem olyan jó volt mint amit most érez mosakodás közben, sőt, jobb, mert az belőle jött, ez meg külső meleg...

Hirtelen megállt a két keze. Meleg?! Hiszen ő mindig hideg vízben szokott arcot mosni!

Kinyitotta a szemét és a vízcsapra meredt. Alig látta meg, mert a mosdóban sűrű gőzfellegek gomolyogtak, ettől szinte hasonlatossá vált a kis helyiség belvilága az álombeli felhővilághoz. De azért észrevette Cilla hogy mi történt: annyira csak az álma járt az eszében, hogy tévedésből nem a hidegvizes, hanem a melegvizes csapot nyitotta ki!

Igenám, de ez meg nagyon furcsa volt, hiszen az előbb ebben az arcát is megmosta! És melegnek érezte az igaz, de semmi esetre sem olyan melegnek hogy leégette volna az arcbőrét, holott az sem lehet hogy eleinte nem volt ilyen meleg a víz, hiszen már jóideje benne mosakszik, és minden tele párafelhőkkel!

Habozva nyújtotta a mutatóujját a zubogó forróvíz alá. A víz meleg volt. Sőt... nagyon meleg! Igazán nagyon meleg, de azért Cilla kibírta. És semmi baja sem esett tőle, mindössze kissé ki-vörösödött az ujjja.

Akkor sem tapasztalt semmi változást, amikor egész tenyerét, majd karját rakta a víz alá. Végül arra gondolt, ez amiatt lehet, mert nagyon hideg van a fürdőszobában, s a melegvíz sem nagyon forró, csak e hideg levegőhöz képest az, s emiatt képződik annyi pára!

Na de ezt könnyen ellenőrizhette. Volt a falon hőmérő! S az bizony huszonnyolc fokot mutatott.

Most ezt lekapta a falról Cilla, s odatartotta a meleg vízsugár alá. Pillanatok múlva a higany majdnem széttörte a csövet: kilencvenhat fokot mutatott!

S ő ebben a vízben halálnyugodtan képes megmosni az arcát, s nem jönnek le a szempillái mint a kopasztani való csirke tollai!

Megengedte a zuhanyt. Ott is csak a forró vizet. S bár a hőmérő szerint az is kilencvenhat fokot mutatott, Cilla azt tapasztalta hogy kiválóan képes zuhanyozni benne, bár kissé jobban érzi magát ha kever hozzá némi hideg vizet is. Zuhanyozáshoz mintha azért nagyon meleg volna ez a víz! De tényleg csak nagyon meleg, semmi esetre sem annyira meleg hogy *túl* meleg legyen, igenis kibírható a melege, sőt, úgy gondolta, bizonyos körülmények között kimondottan élvezné is ha a víz ennyire meleg!

Határtalanul döbrent volt amikor befejezte a zuhanyozást. Legjobb tudomása szerint a melegtűrés ilyen foka semmi esetre sem nevezhető normálisnak! Ettől mindenki illett volna hogy puhára főjön, őneki meg csak egy icipicit pirosodott ki a bőre! Más baja nem lett!

Bár ez mintha nem lenne igaz... mert amikor ledörgölte a párát a fürdőszobatükörről, úgy találta, mintha valami ráncféseség bukkant volna elő két szeme sarkában, amitől szemei ferdebbnek tetszenek mint korábban voltak. Mindazonáltal nagyon nem aggódott. Egyrészt ez biztos a kimerültségtől, a kevés alvástól van, másrészt pedig még jól is áll neki a ferde szem, határozottan szebb ettől!

Mindenesetre volt bőven min gondolkodnia aznap amíg dolgozott. S nemcsak a melegtűrés képességén töprengett, valójában az idő jelentős részében azon törte a fejét, miként álmodhatná vissza azt a csodaszépet amikor a felhők közt lebegett! Az olyan gyönyörű volt! Remélte, éjjel eljön érte újra ez a szép álom.

De nem jött el, s ennek egyszerűen az volt az oka, hogy bár igazán tisztességesen kidolgozta magát, de szikrányit sem volt álmos nemhogy éjfélkor, de még éjjel kettőkor sem; végül le sem feküdt, inkább kimeszelte villanyfény mellett az egyik folyosót.

És ez így ment ezután napokon át: már egy teljes hét is eltelt, és Cilla egyetlen percet sem aludt! Egyszerűen nem volt rá szüksége! És ez, meg kiváló melegtűrése egészen elképesztette. Sőt, időközben arra is rájött, hogy úgy tűnik a hideget is fölöttébb jól bírja: órákon át szorongathatott a kezében jégkockákat, míg azok végül mind elolvadtak, de a keze cseppet sem fagyott le, mindössze hűvösnek érezte e jégkockákat, de csak annyira, amennyi hűvösség még éppen kellemes is a nagy nyári melegek idején!

Végül aztán elszánta magát és egy alkalommal lefeküdt déltájban aludni. Szikrányit sem volt álmos, de most igyekezett mégis elaludni, még hozzá erőnek erejével. S némi forgolódás után sikerült is aludnia. Igaz, nem sokat: két óra múltán felébredt.

Mégsem bánta meg hogy a nagy munkák kellős közepén alvásra fecsérelte az idejét. Mert ál-mában újra a felhők közt lebegett, és csodálatos nyugalmat és békességet érzett. De még ál-mában is olyan kötelességtudó volt, hogy tudta hogy alszik, és az járt a fejében, hogy mennyi

mindent kéne még csinálnia az Infernóban. Rengeteg még a takarítani valója, meg mindenféle egyéb feladata is van még... mind-mind a betegek érdekében, akik ha nem is lesznek már sosem egészségesek, de legalább érezzék jól magukat amíg lehet s amennyire lehet...

S hirtelen kristálytisza élességgel hasított belé egy gondolat:

—A legjobban akkor érzik magukat, ha meggyógyulnak.

S e gondolatot követte ez:

—A szeretet csodákra képes.

S ekkor Cilla felébredt. És elképedve csóválta a fejét. Határozottan olybá tűnt neki, mintha holmi istenség küldene neki sugallatokat álmában. De hát hogy is gyógyíthatná meg ő a gyermek azokat, akikről már a legszakképzettebb orvosok, agysebészek és idegspecialisták is lemondtak!

Az azonban bizonyos hogy álmának igaza volt: nem tagadható hogy kétségkívül azzal tenné a legjobbat a betegeinek, ha meggyógyítja őket!

Elgondolkozott. Eddig nem sok figyelmet fordított a betegek a maguk személyében. Nem tette, mert nem tehetette: annyira nyilvánvaló volt előtte a kórház nyomorúságos, lerobbant állapota, hogy ezt tartotta legsürgősebb teendőjének, ezen akart változtatni. Különben is úgy vélte, ez a dolga mint igazgatónak. A betegekkel való közvetlen kapcsolattartás végülis az ápolók feladata! Ő maga tehát csak ritkán járt le a kórtermekbe, habár közvetett módon, például mosogatással, mosással s máshogy is alaposan kivette a feladatát a mindennapi teendőkből is. És különben sem tartotta eddig hatékonynak hogy a betegekkel időzzön, mert végülis ugyan mit tehetne értük azon kívül hogy sajnálja őket?!

Lehet hogy az efféle gesztus, hogy sóhajtozik a beteg ágyánál, s együttérzést mutat, ez nemes jellemként mutatja őt mind a betegek, mind az ápolók előtt, mindazonáltal ez mégsem más, mint időpocsékolás. Ami nem is lenne baj ha sok ideje volna, de hát az időt annyi sok más hasznos dologra is fordíthatja! Már amiatt is, mert az Infernó 1200 férőhelyes, mégis 1400-nál is több beteget zsúfoltak be ide!

Hanem amint erre gondolt, ez is eszébe jutott:

—Annál előnyösebb volna ezek némelyikét meggyógyítani, rögvest csökkenne a zsúfoltság!

Igenám, csak még mindig nem tudta, mit is tehetne.

Mindazonáltal mégis reménykedett. Hátha lesz nagy csoda! Hátha mégis létezik Isten, ha pedig létezik, a csoda sem lehetetlen, hiszen az Úr dolga épp a csodatevés! S egyelőre nem tagadható hogy kiváltképp kitüntette őt a figyelmével a Teremtő, hiszen úgy tűnik hogy rendelkezik bizonyos különleges képességekkel! Végéreis nem sok ember akadhat a világon, aki vígan dudorászva képes lezuhanyozni a tűzforró kopasztóvízben! S mindemellett még nyugodtan megmosakodhatna akár a jeges vízben is!

Érdekes, korábban nem tapasztalt efféle képességeket önmagán. Csak azután, hogy volt ez az álma...

Lesz ami lesz, végignézi az összes beteget, alaposan, lelkiismeretesen, még ha sokáig tart is, hátha eszébe jut velük kapcsolatban valami jó ötlet, ami legalábbis javít az állapotukon! Legalább némelyiküknél talán lesz egy kis sikerélménye! Már az is nagy szó volna némelyiknél, ha egyáltalán mutatna holmi tudatos reakciót, s mondjuk pislogni kezdene. Hát még ha egyik-másiknál abba lehetne hagyni a mesterséges táplálást, és elkezdene magától enni! Az aztán világraszóló csoda volna, akkora haladásnak minősülne!

Mégsem mert rögvest a legsúlyosabb állapotúakhoz bemenni, mert félt hogy a sikertelenség elbátortalanodik. Előbb a legjobb formában levőkhöz igyekezett. Ezek tulajdonképpen tökéletesen normális embereknek néztek ki úgy első pillantásra, tudtak járni, enni, mindent, éppencsak furcsa rögeszméik voltak. Tulajdonképpen a hétköznapi szóhasználatban épp ezekre szokták mondogatni hogy „örültek”. Az egyikük például azt hitte magáról hogy ő maga a Rózsafi, s emiatt akár eretneknek is nézhették volna, egyedül csak amiatt nem került máglyára, mert ugyanakkor rendszeresen megette a kacsatollat is, azt mondván róla hogy finom. Egy másikuk mindig kiabálni kezdett ha valaki három lépésnél közelebb ért hozzá, azt mondta hogy ne közelítsék őt meg, mert ő nagyon finom, vékony üvegből van, s összetörik! Egy harmadik azt állította hogy ő valami aljas, titkos összeesküvés áldozata, mert láthatatlan sugarakkal

sugarazzák, s ellopják minden gondolatát. Egy negyedik ember is azt hitte hogy őt sugarazzák, de őt abból a célból hogy tompítsák az esztét, mert féltékenyek a zsenialitására, s amióta sugarazzák, azóta valóban sokkal butább, lassan kezdi az egyszeregyet is elfelejteni! Az ötödik makacsul állította hogy egy gonosz boszorkány ellopta a férfiasságát, s mondta ezt annak elenére, hogy az jól láthatóan ott lógott a lába közt, sőt, kimondottan tekintélyes méretű volt. De ő azt állította hogy ott nem lóg semmi, az csak a boszorkány gonosz káprázata, aki e hamis látványt odavarázsolta, hogy senki ne higgyen neki. A hatodik egy nő volt, aki kleptomániában szenvedett, annak is a legsúlyosabb változatában. Ő semmi különöset nem hitt magáról, egyszerűen ellenállhatatlan vágyat érzett mindennek a begyűjtésére, megszerzésére, semmi apró tárgyat nem lehetett a közelében hagyni, mert mindent oly mohón akart megszerezni és örökre birtokolni, hogy azonnal lenyelte még a gombostűket és zsilettpengéket is, de a ceruzacsonkot is. A tintát is megitta. Ha étel volt a közelében, addig zabált amíg rosszul nem lett tőle. Feltépte a paplanokat is hogy a tömőanyagukat megegye. A hetedik makacsul állította hogy holmi úrlények már régen meghódították az Aret bolygót, itt élnek közöttünk, épp olyanok mint az emberek holott nem azok, s már minden második areti lakos úrlény, de némely vidékeken már több is az úrlény mint aki ember. A nyolcadik nemes egyszerűséggel csak azt mondta magáról hogy ő nem más mint Isten. S amikor gúnyosan azt mondták neki hogy bizonyítsa ezt be néhány csoda megtételével, akkor csak fölényesen azt válaszolta hogy nincs hozzá kedve, s ő különben sem vásári mutatványos hanem Isten, s az emberek dolga a benne való hit, nem az ő dolga a csodatétel! A kilencedik hallott valamit a tutukról, s azt mondta hogy neki kötelessége szuperemberré lenni, s ezt úgy képzelte megtenni, hogy kitépdeste minden szál szőrét, hogy úgy nézzen ki mint egy szőrtelen tutu. De még ez nem is volt minden, mert ezután berakta a fejét egy satuba, s azzal elkezdte összeszorítani, hogy a satu szép kúpos formájúra nyomja össze a fejét, hogy ezáltal is jobban hasonlítson a tojásfejű tutukhoz... A tizedik, egy nő, váltig állította hogy őt teherbe ejtette a Sátán, és állandóan hegyes tárgyakat dugdosott a hüvelyébe hogy így igyekezzék elvetelni. S nem hitt az orvosoknak akik azt mondták hogy nem terhes, azt mondta a Sátán magzata láthatatlan, s különben is nagyon lassan fejlődik. A tizenegyedik egy férfi volt, különben messziről látszott rajta hogy Halhatatlan volt valamikor, és amikor nem aludt, szinte állandóan csak zokogott, de még sosem mondta meg hogy miért.

És így tovább, rengeteg efféle ápolója volt Cillának.

Ahogy a kórtermek felé ment, s belegondolt ebbe, lelassultak a léptei. Ugyan mit tudna segíteni ő ezeknek, ezeken?! És ezek még a reményteljesebbek, akik egyáltalán tudnak beszélni és mozogni!

Persze, valóban jó volna meggyógyítani ezeket. Vagy egy részüket. Az nagy-nagy jócselekedet volna. De oly nehéz jónak lenni! Hiszen fogalma sincs róla, *miként* lehetne jó ezekkel!

Elszántsága megingott, egyre bizonytalanabb léptekkel ballagott a kórtermek felé...

Aztán egyszercsak az egyik ápoló sietett eléje.

—De jó hogy megtaláltam főnökasszony! - kiáltotta. —Új beteget hoztak, jöjjön az átvételre!

Cilla nagyot sóhajtott. Ő vezette be a szokást hogy jelen kell lennie az új betegek befogadásánál, mert fenntartotta magának a jogot hogy maga döntse el, melyik részlegbe kerül a beteg. Nem bízott meg az ápolókban, hogy azok képesek helyesen felmérni az eset súlyosságát. Sajnos a legtöbb ápolója legszívesebben minden beteget a legzártabb osztályra dugna, ott is be a rácsos ágyba, s onnan soha ki nem engedné őket!

Elindult előre a földszintre, az átvételi irodába. Közben az ápoló együttérző hangon szólt hozzá:

—Ha akarja főnökasszony, elintézem az egészet én magam, mert nagyon fáradtnak látszik!

—Cseppet sem vagyok fáradt! - tiltakozott Cilla, holott legalább két hete semmit nem aludt, az iménti két órát kivéve.

—Nem kell letagadni, nem szégyen az! Hiszen nagyon sokat dolgozik!

—De ha tényleg nem vagyok fáradt!

—De hiszen a szeme sem áll jól, annyira meglátszik magán!

—Eh, semmi baja a szememnek! Nem vagyok álmos!

—Hát pedig látom amit látok... és egészen biztos hogy ez a túlhajtott munkától van, mert más-tól nem lehet! Soha még ilyen elgyötört tekintetet nem láttam! És ezt nem udvariatlanságnak szánom, de kötelességemnek érzem a figyelmeztetést, mert nem lesz annak jó vége ha tropára dolgozza magát, igazgatónő! Mindenki becsüli a szorgalmát, de ez már túlzás hogy még éjsza-ka is csak dolgozik és dolgozik! Nem lehet egy rókáról hét bőrt lenyúzni, s ha valaki kiuzsoráz-a a szervezetét, az okvetlenül megbosszulja magát!

—De ha semmi bajom, kitűnően érzem magamat!

—De nemcsak én látom ezt magán, mindenki ezt beszéli! Mondja kedves Cilla, maga nem szo-kott tükörbe nézni?! Hiszen a szeme egészen kitágult már az erőlködéstől, olyan fáradt!

És Cillának hirtelen eszébe jutott, hogy hiszen valóban napok óta nem nézett tükörbe! Belé-pett hát az útjába eső első fürdőszobába, és belenézett a tükörbe.

S majdnem hátrahőkölt. Mert bizony az utóbbi időben alaposan átalakult az arca! Nyoma sem volt már a korábbi ártatlan gyermektekintetnek. Szeme óriásivá növekedett, és szinte pontosan negyvenöt fokos ferdeségben helyezkedett el arcában, csücske egészen a füléig ért. Igaz, e nagy szem hatalmas méretűnek nem mindig látszódott, mert nagy részét a szintén megnagyobbodott szemhéj borította be, de ez csak annál rosszabb volt, mert úgy festett ettől, mint valami rajzfilm ákombákomhőse, például a lusta macska, mely örökké aludna, igen, annak szokott lelőgni a szemhéja... bár, most hogy kissé kísérletezni kezdett a szemével Cilla, azt tapasztalta, e nagy szemhéj nem betegség a részéről: ha akarja, képes azt kinyitni, fel-húzni, s máris mozgathatja a szemét amerre csak akarja, s jó szem ám ez nagyon, mert ha a füle tövébe hátraküldi, akkor egyedül csak azt nem látja ami pontosan a háta közepénél van, ami attól oldalra esik, azt annál jobban, tehát majdnem 360 fokos a látószöge!

El nem tudta képzelni, mi történt vele. Lehet hogy mégis valami betegség támadta meg?! De hát a betegségtől romlik az ember állapota, ő viszont eddig kizárólag előnyös tulajdonságokat szerzett be magának...

Kilépett a fürdőszobából.

—Hát igen, lehet hogy ez a túlhajtott munkától van... - mondta az ápolónak, nem mintha ezt ő maga elhitte volna, de belátta, jobb ha ad valami magyarázatot, mert az még mindig előnyö-sebb, mintha szörnyetegnek nézik. —De hát mit tehetek mást, első a kötelesség! - mondta, és megindult előre.

Az új beteg már várta őt az átvevőirodában. S amikor Cilla megérkezett, a beteg kísérői máris aláírástak vele a papírokat, s mentek a dolguk után.

Cilla szemügyre vette az illetőt. Jóképű, magas férfi volt, úgy hívták hogy Szordáj, és kimon-dottan atlétikus valakinek látszott, semmi esetre sem betegnek. De nemcsak testileg nézett ki makkegészségesnek, még a tekintete sem volt bús, levert, szomorú, csüggeteg, nem nézett ki tehát úgy mint akit kínzó gondolatok gyötörnek. Cilla már így első pillantásra is meg volt győ-ződve róla, hogy ez a férfi nem hiszi azt hogy őt sugarazzák, de azt sem hogy üvegből volna.

Bár átadták neki a férfival együtt a kórrajzot tartalmazó vaskos iratköteget is, Cilla egyelőre bele sem nézett, úgy döntött, hogy inkább kifaggatja a beteget. De mert tudta hogy sok páci-ens bizalmatlan az orvosaival, ezért hogy nagyobb bizalmat ébresszen a betegben, kiküldte az ápolókat. Azok tiltakoztak. Hiszen ez egy férfi, és sokkal erősebb mint Cilla!

—Nem néz ki erőszakosnak! Menjetek csak! - parancsolta Cilla. S maga Szordáj is ezt mondta: —Most döntsétek el hogy örülnek tartotok vagy szatírnak! Mert nőket erőszakolni az utóbbiak szoktak, de akkor nem a bolondokházában a helyem, hanem a börtönben!

Amikor végre négy szemközt maradtak, Cilla ezt kérdezte:

—Megtisztelnél vele ha elárulnád, miért vagy most itt! Mert egyelőre úgy tűnik nekem hogy egészséges vagy, ami azt illeti, szerintem jobban nézel ki mint akár a Legszentebb Papa, akit alig egy hónapja a tulajdon szememmel láttam!

—Hát nem tudom erre mit mondjak - válaszolta Szordáj - én azt hallottam hogy az örültek sosem szokták bevallani magukról hogy örültek, nos, ha ez így van én egészen biztosan örült vagyok, mert szerintem cseppet sem vagyok az! Szerintem a lehető legnormálisabb vagyok!

—De hát valami oka csak kellett legyen, ha idehoztak!

—Van is, ott van leírva az iratok közt!

—Hát ha rákényszerítel, el is olvasom azokat, de az az igazság hogy el sem hiszed mennyi rengeteg dolgom van itt igazgatónő létemre, ki sem látszom a munkából, az az iratcsomó pedig szörnyen vastagnak látszik, undorodom ránézni is; te meg olyan kedves, jószándékú férfinak látszol, tehát arra kérek ne nehezítsd meg a dolgomat, és mondd el röviden hogy mi a helyzet veled! Sok-sok időt megspórolnál vele nekem, amit más, súlyos betegek fordíthatnák! - és Cilla tünémenyesen mosolygott.

—Hát jól van, elmondom, de nem lesz benne köszönet, mert te sem fogsz hinni nekem! Én igenis vallom azt hogy teljesen normális vagyok, és soha nem is tettem semmi olyasmit amit az örültek szoktak, nem fetrengtem habzó szájjal, nem verekedtem, nem közösültem patkányokkal, nem képzeltem magamat a Legszentebb Papának, egyszerűen nekem szilárd meggyőződése, hogy a Világ, az egész Mindenség tehát, cseppet sem olyan régi mint amilyennek hiszik!

—Na és? - kérdezte Cilla értetlenül.

—Sokkal fiatalabb! - nézett Cillára szinte már-már fenyegetően Szordáj.

—Jó, hát ez még nem hangzik szörnyűnek, sőt, hajlamos vagyok úgy vélekedni hogy ez nem is elmebaj. A világ életkora végtére is tudományos kérdés, mely azt hiszem a csillagászokra vagy a fizikusokra tartozik, nem is tudom hirtelenjében hogy melyik tudományterületre. Neked mi is a szakmád?

—Halottkém vagyok. De hullamosást is szoktam vállalni jó pénzért, ha nincs rá elég ember.

—Hát akkor talán nem helyénvaló hogy ilyen komoly kérdésben véleményt mondj, hiszen ez nyilvánvalóan nem vág a szakmádba, mindazonáltal ezt még mindig nem merném örültségnek tartani.

—Szerintem sem az.

—Én úgy tanultam - folytatta Cilla - hogy a világ talán úgy tizenhatmilliárd esztendő, de ha neked az a véleményed hogy fiatalabb, nos, az végülis magánvélemény! Engem az sem zavar ha azt mondd hogy a világ akár csak hatmilliárd éves, habár a tudósok szerint Napunk életkora...

—A Világ csupán néhány perce létezik! - jelentette ki nagy magabiztossággal Szordáj.

—Tessék?!

—Néhány percel!

—Mit értesz te azalatt, hogy „néhány”?! - kérdezte óvatosan Cilla.

—Azt amit te. Két-három perc óta.

—Na de figyelj csak, hogy is lehetne ez igaz, amikor már legalább öt perce beszélgetünk, s te is sokkal idősebb vagy mint néhány perc!

—Ez mind nem jelent semmit. A világ úgy két-három perce létezik csak. Isten most teremtette pillanatokkal ezelőtt. És épp ilyenné teremtett engem amilyen vagyok, téged is, felnőttek teremtett bennünket, s hozzá úgy, hogy belerakta a fejünkbe azokat az emlékeket is, amikről azt hisszük hogy régebb óta történtek!

—Na de figyelj csak, akkor ez azt jelenti hogy téged sosem hoztak ide az ápolók, sosem voltál tehát halottkém sem, hullamosást sem végeztél soha...

—Persze hogy nem. Erre csak úgy emlékszem mintha megtörtént volna, de ez mind csak illúzió, mert már eleve ilyen emlékekkel teremtett engem az Isten, amikor az egész világot megteremtette.

—Na de most akkor dönts el hogy most keletkezett néhány perce a világ, vagy már legalább néhány napos, mert hiszen korábban is mondtad azt hogy a világ ilyen fiatal, azért vagy itt!

—Nem igaz. Korábban sosem mondhattam ilyesmit, mert a világ csak néhány perce keletkezett! Az is csak egy hamis emlék, hogy én korábban ilyesmit tanítottam volna!

—És az is hogy én kiküldtem az ápolókat hogy négyszemközt beszélgethessünk?

—Persze. Látom kezded érteni. A Világ eleve úgy lett megteremtve hogy én ebbe a székbe lettem beleültetve, néhány pillanattal ezelőtt, s csak úgy hisszük mintha már régóta beszélgetnénk erről, valójában azonban alig váltottunk egymással néhány mondatot!

—Szordáj, aki így vélekedik, annak a számára a Világnak nincs jövője, hiszen bármelyik pillanatáról lehet azt állítani, hogy az a Kezdet!

—Na és?! Mit érdekel engem a jövő, amikor a jövőről mit sem tudhatok, emlékezni pedig úgyis csak a múltra lehet!

—De hát neked múltad sincs, mert minden emléket hamisnak tartasz! Te az örök jelenben élsz!

—Igen, és ez nagyon helyes, hiszen csak a jelen, a Most a valóságos, mert a múlt *már* nincs, a jövő *még* nincs! Ami Van, az csak a jelen!

Ezen Cilla elgondolkodott, majd így szólt:

—Hát akkor azt hiszem meg is beszéltünk mindent, amit kellett!

—Nem. Semmit nem beszélgettünk.

—Hogyhogy?

—Te legalább két perce meg sem szólalsz, csak gondolkodol hogy mit kezdj velem, márpedig a Világ csak néhány pillanat óta létezik! Te csak azt hiszed hogy beszélgettünk, holott ebből semmi sem igaz, mindössze ezzel a hittel teremtőtől meg!

—Lehet. De a lényeg akkor is az, hogy én ezt nem tartom elmebajnak benned, Szordáj! Ez ugyanis nem örülség, csak egy fura filozófiai nézet, amit sem igazolni, sem cáfolni nem lehet. Én tehát ezennel kiállítom a papírt róla, hogy gyógyult vagy.

—De hát azt nem lehet, mert azonnal visszahoznak!

—Nono! Nem hozhatnak *vissza*, ha innen kimentél, mert a Világ akkor is csak néhány pillanat óta létezik majd, ami azt jelenti hogy sosem voltál itt, csak úgy emlékszel majd rá! De különben is: szerinted Isten teremtett téged úgy, hogy úgy emlékezz mintha régóta élnél?

—Igen, természetesen, ki más?!

—Na de akkor Isten teremtette a többi embert is úgy, hogy azok ne emlékezzenek rá hogy a világ ilyen fiatal, ugye?

—Természetesen, nekik is Isten adott emlékeket, más emlékeket mint nekem.

—Na de Isten bizonyára azért cselekedett így, mert valamiért így tartotta jónak!

—Hogyne, ez magától értetődő.

—Akkor miért akarod te meggyőzni a többi embert hogy mást higgyenek mint amit Isten helyénvalónak tart?

Ezen Szordáj kissé elgondolkozott, mert zavarba jött, de azután diadalittasan kiáltott fel:

—Sosem akartam meggyőzni senkit semmiről! Hogy is tehettem volna, amikor csak néhány pillanat óta létezem!

—Remek, de akkor megegyezhetünk abban, hogy a jövőben sem győzködj senkit, s akkor nem akarnak majd visszahozni ide!

—Hát igen, ezt megtehetem, de tulajdonképpen akkor sem szeretnék elmenni innen, mert még senkivel sem találkoztam aki ennyire megértő lett volna velem!

—De hát én sem vagyok megértő, hogy is lehetnék az amikor csak néhány pillanat óta létezem szerinted!

—Hogyne, ez is igaz, de ezt úgy értem, hogy másokkal kapcsolatban nincsenek olyan emlékeim hogy ilyen megértő lett volna velem, s bár ezen emlékek tökéletesen hamisak, de mégis kellemesek!

—Na jó, idefigyelj, én akkor is kiállítom a papírt hogy gyógyult vagy, de akkor egyben rögvést alkalmazlak is ápolónak ide az Infernóba, de pénz nélkül mert szegény a kórház, biztosított lesz ellenben a teljes ellátásod! Én jól járok veled, mert erős vagy, fiatal vagy, férfi vagy, sokat tudsz majd dolgozni, neked meg nem kell majd nélkülözned a társaságomat, habár beszélgetni nem is lesz sok időnk a rengeteg munka miatt! Remélem nem félsz a munkától?

—Miért is félnék, félni csak attól lehet amit próbáltunk már és kellemetlennek találtunk!

—Sosem dolgoztál talán?

—Hogy is dolgozhattam volna, amikor csak néhány pillanattal ezelőtt születtem!

—De emlékeid csak vannak a munkáról!

—Persze, bőven!

—Remek. Emlékszel rá, miként kell takarítani? Seperni, követ felmosni, s más egyebeket?

—Igen, de ezek hamis emlékek.

—Az nem baj, mert Isten csak olyan emlékeket rakott a fejedbe, aminek hasznát veszed.

—Ez igaz.

—Akkor most hagyatkozz az emlékeidre, megmutatom hol a takarítószeres raktára, aztán kezdj neki a takarításnak, és ahol csak koszt látsz, takarítsd ki! Kezdd a folyosókkal! Ha végeztél vagy elfáradtál, a szobád az első emelet hetes lesz. Rendben van?

—Hálásan köszönöm, igazgatónő!

S így lett egy újabb ápolója Cillának, ellenben nem lett többje egy beteggel! És Szordáj, úgy találta, kissé fura fickó ugyan, de ha ilyen hát ilyen, emiatt a legnagyobb ökörség volna őt bezárva tartani, amikor az nemcsak Szordájnak volna rossz, de neki Cillának is, hiszen sok hasznot hajthat az egykori halottkém!

Sikerén megvidámodva nagyobb önbizalommal a szívében indult meg a kórtermek felé. Belépett az elsőbe, ahol egyetlen beteg volt, az örökké síró egykori Halhatatlan. Más azért nem volt itt, mert nem bírta volna elviselni az állandó zokogást.

Ahogy Cilla belépett, a férfi felnézett egy pillanatra, majd még sokkal hevesebb zokogásba tört ki, ahogy Cillát megpillantotta. Cilla ezt igazán nem értette, mert ő nem volt olyan ronda látvány hogy valaki a láttára ennyire elszomorodjék, még akkor sem, ha feltételezi hogy a férfinak nem tetszenek a ferde szemek.

—Mi a baj? - kérdezte szelíden, azzal a férfi mellé telepedett, és rárakta a kezét a vállára. Úgy nézett ki a hormonkezeléstől óriásivá növekedett férfi mellett, mint egy csecsemő.

Az nem válaszolt neki.

—Hogy hívnak? - kérdezte Cilla.

Most sem kapott választ. Kénytelen volt hát az ágy elejére tűzött kórlapot megnézni. Dzömbi volt a férfi neve.

Bármit kérdezett is Dzömbitől, nem kapott választ. De hát rá volt már írva szűkszavúan a kórlapjára is, hogy „a beteg nem kommunikál”.

Elgondolkozott, ugyan mit is tehetne?! S hirtelen ez jutott eszébe: az sír, akinek valami bánata van. Ha kitalálná, mi a férfi bánata, talán megvigasztalhatná!

Tehát ez a dolga. Kitalálni, mi aggasztja a Halhatatlant.

Cilla tehát úgy kezdte ezt felfogni mint egy rejtélyt, sőt: rejtvényt. Ott ült a beteg ágyánál, az ágyszélen, s míg a férfi csak zokogott, ő azon törte a fejét, hogy ugyan mi is búsíthatott el ennyire egy ilyen ostoba, izomagyú állatot mint egy Halhatatlan! Mert ami azt illeti, Cilla nem táplált magában éppenséggel különösebben tiszteletre méltó véleményt a Halhatatlanokról úgy általában, de különösen nem az észbeli képességeikről.

Sorra vette magában hogy mi búsítaná őt el. Például az, ha meg akarnák ölni. De hát ez nem lehet Dzömbi esetében az igazi ok, hiszen tudja hogy nem akarják megölni!

Vagy talán az hogy rájött hogy a kapott hormonkezelés miatt megrövidült az élete? De nem, ez sem teheti szomorúvá, hiszen a Halhatatlanok sokkal inkább vágnak a halálra, mert akkor kerülnek a Mennybe!

Ő Cilla szomorú lenne ha elvesztené apját-anyját, vagy valamely szerettét. De a Halhatatlanokat kiskorukban szakítják el a családjuktól, azután nem is látják a szüleiket, s úgy nevelik őket hogy beléjük sulykolják: az ő apjuk, mármint szellemi apjuk a Legszentebb Papa, és családjuk a többi Halhatatlan!

Szomorú lenne akkor is ha kiderülne hogy beteg, hogy nyomorék. De Dzömbinek ez sem okozhat gondot, mert bár majdnem teljesen biztos hogy évek múlva majd súlyos beteg lesz, de most, ebben a pillanatban egyelőre még nyoma sincs rajta semmi betegségnek, igazán makkegészségesnek látszik, és olyan erősnek, hogy egy gorilla is bizonyára félne megtámadni őt!

Ejnye, ugyan mitől lenne még szomorú ő, Cilla?!

S hirtelen eszébe jutott a válasz! S máris megragadta a férfi kezét, másik kezével maga felé fordította annak fejét, a szemébe nézett, s így szólt:

—Te azért vagy szomorú, mert valami nagy rosszat követtél el korábban!

S megtörtént a csoda! Dzömbi szája tágra nyílt, majd becsukta egy hang nélkül, ezt megismételte... majd amikor harmadszor is megcselekedte ezt, e kérdés csúszott ki rajta:

—Honnan tudod?!

—Kitaláltam. Kitaláltam, mert szeretlek! Nem úgy mint egy nő egy férfit, de úgy, mint ahogy minden előtt szeretnie kéne minden más élőnek. Vagy ne kívánjunk ilyen sokat: úgy, mint ahogy minden embernek szeretnie kéne minden más embert a világban!

Dzömbi csak nézett rá szájtátva, majd ezt mondta:

—Ezt... ezt nem találhatja ki senki. Senki. Senki ember. Te nem vagy ember.

—Ne beszélj butaságot.

—Te egy angyal vagy. Igen, így kell legyen. Angyal vagy és eljöttél hogy elvigyél a Pokolra. De nem bánom. Megérdemlem. Vihetsz máris. Igen, megérdemlem. Jobb is lesz ha odakerülsz. Én olyan hitvány vagyok! - és egyre csak törölgette a szemét roppant ökleivel.

—Megint butaságokat beszélsz. Az angyalok az igaz szívűekért szoktak eljönni hogy a Menny-be vigyék őket! Ha a Pokolra akarna küldeni téged az Úr, akkor inkább egy ördögöt küldene érted, nem gondolod?!

—Mindegy. Én akkor is olyan hitvány vagyok!

—Nem baj, a legtöbb ember hitvány. De hát az Úristen dolga a megbocsátás!

—Nekem nem bocsáthat meg. Én olyan szörnyű nagyot vétkeztem!

Most már Cilla kapisgálni kezdte a dolgot, s ezt kérdezte:

—Ugye, arról van szó hogy valami háborúban olyasmit tettél amit nem lett volna szabad?

—Szabad volt az. Sőt, megparancsolták. De én... én... nekem... - azzal a férfi abbahagyta a beszédet, és csak zokogott tovább.

Cilla azonban nem akarta hogy újra bezárkózzék a gyötrő gondolatai közé, s ezt mondta:

—Tudom már hogy miként esett ez! Biztos meg kellett ölnöd sokakat!

Dzömbi bólogatott.

—De hát ez nem vétek, mert hisz a Legszentebb Papa maga mondta hogy minden vétketeket magára vállalja, vagy nem így van tán?!

S most Dzömbi kimondta a meglepőt.

—Igen, ezt mondja a Legszentebb Papa, de szerintem erre nem képes!

—Nem képes magára vállalni a vétket?

—Egészen biztosan nem képes, mert ha képes lenne, akkor nem látnám állandóan... nem jönne elő az álmaimban... pedig látom...

—Mit látsz?

—Nem akartak megtérni. Azt mondták hogy lehet hogy volt Rózsafi, de akkor sem az ő bolygó-jukon. Hogy majd ha náluk is lesz Rózsafi, akkor fogják imádni, de addig nem. Hogy ők inkább egymást szeretik és nem a Szent Akasztófát. És akkor az ürváros Szentpapája azt parancsolta nekünk hogy menjünk le, és pusztítsuk el a hitetleneket. És le is mentünk, és akkor ők felálltak velünk szembe, és azt mondták hogy látják hogy rosszat akarunk tenni, de ne csináljuk ezt mert gonosz dolog előtt megölni... igen, ezt mondták... és akkor a parancsnokom löni kezdett rájuk, és lőtt mindenki más is, és lőttem én is mert ez volt a parancs... pedig azok teljesen fegyvertelenek voltak! Nem volt még késük sem... nem mintha árthattak volna nekünk, de meg sem próbálták, nem dobtak még követ sem ránk, csak álltak ott, nők is, férfiak is, és fogták a gyerekek kezét... és mosolyogtak... érted te izé, te nem tudom hogy hívnak, csak mosolyogtak! - és Dzömbi már ordított. —Mosolyogva mentek a halálba! És lőttem én is, pedig nem akartam, nem, nem, nem, nem akartam már akkor sem, de muszáj volt lőnöm, pedig nem is féltem ám attól hogy megölnek ha nem teljesítem a parancsot, pedig biztos megöltek volna, de ez eszembe sem jutott, de muszáj volt lőnöm, mert ez volt a PARANCS, és én nem tudtam megtenni hogy ne tegyem azt ami PARANCS, állandóan csak ezt hallottam gyerekkorom óta hogy ami PARANCS, azt muszáj megtenni... és lőttem és lőttem, és rengeteget megöltem, szétlőttem a nők fejét, meg a férfiakét is, de sok-sok gyereket is megöltem, és azok csak álltak ott bambán, mosolyogtak, és a fejüket csóválták... és már akkor sem akartam ölni, de a kezem csak járt magától, és nagyon kényelmetlenül éreztem magamat... aztán később, már az ürvárosban, egyszerre csak rádöbbenem hogy mi a baj! Nem lett volna baj ha ők is támadnak, még az sem ha menekülnek. Ahhoz hozzá voltam szokva. De így senki ember nem viselkedik hogy csak állnak és mosolyognak! És akkor rádöbbenem hogy ezek nem is emberek voltak hanem angyalok! Én angyalokat öltem! És ez bűn! És olyan nincs hogy a Legszentebb Papa

magára vállalhatja ennek a bűnét! Emberölés bűnét magára vállalhatja... talán... bár már nem is tudom, lehet hogy ezt sem hiszem... de egészen biztos hogy olyan óriási bűnt hogy angyalokat öltem, olyat nem vállalhat magára, az csak engem terhel! Angyalokat öltem, sok-sok angyalt, és ezért elkárhozom, örökre! Így lesz! Tudom hogy így lesz! Te is azért jöttél mert megölttem a társaidat! Ezért visz engem angyal a pokolra, mert angyalok ellen vétkeztem!¹

Cillát megrázta ez a vallomás. Sokáig hallgatott hogy mit is mondjon erre; végül így szólt:

—Nem viszek a Pokolra.

—De vigyél. Vigyél ha már eljöttél. Minél előbb vezekelni akarok.

—Vezekelni csak azért lehet, amit elkövettél.

—Én ezt elkövettem.

—Nem. Te ezt nem követted el.

—De igen.

—De nem. Ilyesmit nem tehetted. Nem volt rá időd.

—Hogyhogy?

—Ezt majd elmondja neked valaki, aki sokkal jobban ért ehhez! Várj itt, mindjárt visszajövök!

- azzal Cilla kilépett a folyosóra, s némi keresgélés után meg is találta Szordájt.

—Gyere velem, szeretném ha elmondanád valakinek hogy milyen fiatal is a világ!

A férfi szó nélkül vele tartott, s hozzá nagy örömmel. És Cilla bevezette őt a Halhatatlan szobájába, s ott további biztatást nem is várva Szordáj azonnal elkezdte bizonygatni Dzömbi-nek, hogy a Világ csak néhány pillanattal ezelőtt keletkezett! A Világ olyan fiatal, hogy eleve úgy keletkezett, hogy ő is és Dzömbi is itt ültek az ágyon már a Kezdet Kezdetén, s minden egyéb amire csak emlékeznek: az pusztá illúzió!

Nem mondhatni hogy Dzömbi elsőre megértette volna, nem volt valami különlegesen éles ésszel megáldva, többször is visszakérdezett, s közben a válaszokat hallva állandóan Cillára pislogott hogy lássa, az angyal egyetért-e ezzel, és Cilla minden alkalommal megnyugtatóan mosolygott rá és bólogatott hogy úgy van! Végül ennek ellenére sem értette meg szegény ostoba Dzömbi ennek a fura filozófiának minden finomságát, de annyit felfogott belőle, hogy ő eszerint soha de soha nem ölt angyalokat, csak ilyen emlékekkel teremtette őt az Isten!

Ezen aztán eltöprengett, arca egyre komorabbá vált, majd felüvöltött:

—Gyűlölöm Istent! Gyűlölöm! Az Isten egy mocskos, kanszagú állat!

—Mert? - kérdezte Cilla.

—Mert hogy is tehet olyan aljasságot hogy úgy csinál meg engem hogy bánkódjam azért, amit el sem követtem!

Ebből aztán rögvest megértette Cilla, hogy jobb ha nem engedi ki gyógyultan ezt a Halhatatlant a kórházból, mert abban a pillanatban máglyára küldik istenkáromlás miatt. Ezért sietve így szólt hozzá:

—Tehát nem akarsz szolgálni Istent, ugye?

—Még szép! Ennél az istennél még az ördög is sokkal igazságosabb, hiszen az csak azért büntet amit valóban megcsináltam! És ezután nem is bízom Istenben, még a végén valami rosszra buzdítana, s esetleg mégis ölnék miatta angyalokat...

—Akkor te bizonyára jócselekedeteket akarsz tenni ezentúl!

—Úgy van, úgy van!

—Helyes, akkor ezennel kinyilvánítom hogy gyógyult vagy, adok neked munkaruhát is bár nehez lesz amilyen hatalmas vagy, és felfogadlak ápolónak ide a kórházba! Az lesz a dolgod hogy takaríts, s még inkább hogy megcsinálj mindent amihez nagy erő kell, erre nagyon alkalmasnak látszol mert erős vagy!

—Boldogan, angyal! - mosolyodott el bambán az óriás.

—Cilla a nevem, vagy igazgatónő, vagy főnökasszony.

—Cilla angyal a neved! Megjegyeztem!

Cilla legyintett egyet. Legyen hát angyal Dzömbi számára, mit számít ez?!

¹ Azon a bolygón, ahol Dzömbi Halhatatlanként harcolt, a *ván* nép élt. És bár az akasztányok minden vánt kiirtottak onnan, de a vánok mégsem haltak meg! Hogy ez miként lehet, hogy mi lett velük, azt a Tisztelt Olvasó abból a regényből tudhatja meg, melynek címe: *Ţajján, a szár*.

S így megint kevesebb lett a betege, de eggyel több az ápolója.

Következő betege akit kiszemelt magának, úgy vélte, könnyebb eset lesz. Elvégre ez már hajlandó volt beszélni! Ez az a férfi volt, akit állítólag titokzatos sugarakkal bombáztak, hogy ezek segítségével ellopják az ő gondolatait.

A férfi, akit úgy hívtak hogy Ikesterban, készségesen állt Cilla rendelkezésére hogy beszélgesen vele, sőt, a legnagyobb örömmel, látszott rajta hogy igencsak unatkozott eddig. Még amióta kijárhatott a többi beteghez, azóta sem nagyon akadt beszélgetőtársra, mert mindenki csak a maga örültségeivel volt elfoglalva, s ha meg is hallgatták őt, de senki nem hitt neki.

Alig mondta hát Cilla hogy szeretne beszélgetni vele ezekről a sugarakról, máris heves bizonykodásba kezdett hogy hiába nem hiszi ezt Cilla, mert ő maga Ikesterban, ő igenis érzi ezeket a sugarakat! Most, jelen pillanatban is javában záporoznak rá ezek a sugarak!

—Én nem látom őket. - mondta óvatosan Cilla.

—Naná, el is hiszem hogy nem, de ez semmit nem jelent, mert látni én sem látom, ezek ugyanis láthatatlan sugarak! És hiába hozol ide mindenféle műszereket, mert azok nem is műszerek csak műszarok, én úgy nevezem őket, ezek a sugarak ugyanis ennek a titokzatos és galád csoportnak a találmányai, semmiféle általunk ismert műszarral nem lehet kimutatni őket, mert olyan újmódi csinálmányok! Tehát láthatatlanok, ellenben érezni igenis lehet őket! Én érzem! Valósággal bizsergetik a sugarak a bőrömet!

—Na de figyelj csak, ha jönnek a sugarak, biztos engem is érnek, mert most a közeledben vagyok, és semmit nem érzek!

—Természetesen érnek téged is a sugarak, de te valóban nem érezheted őket, mert ezeket a sugarakat kifejezetten úgy modulálják, hogy az én egyéni paramétereimre állították be a frekvenciájukat, másra tehát abszolúte hatástalanok!

—Aha. - bólogatott Cilla.

—Látom hogy nem hiszed! - szólt ellenségesen Ikesterban.

—Azt nem mondtam.

—Tehát elhiszed?! - ujjongott a férfi.

—Azt sem mondtam. Nézd, e kérdésben egyszerűen nincs jogom véleményt formálni, tekintettel rá hogy egyáltalán nincs eszközöm hogy eldöntsem, igaz-e az állításod! Hanem mondom én neked valamit Ikesterban! Ha ezek olyan rafinált gazemberek, akik képesek voltak egyedül csak rád hatásos sugarakat előállítani, akkor senkitől nem várhatsz segítséget a legyőzésükhöz, egyedül csak önmagadra számíthatsz, hiszen csak te érzékeled a sugaraikat! Tehát egyedül kell legyőznöd az összeesküvőket!

—Ez már nekem is eszembe jutott, de mit sem tehetek ellenük, mert még ti is az ő pártjukon álltok, lámcsak, bezártok ide! Így nem kereshetem fel őket hogy végezzek velük!

—De amúgysem kereshetnétek fel őket, mert nem tudod hogy hol laknak! Szerencsére azonban ahhoz hogy legyőzd őket, nem is szükséges kimozdulnod innen!

—Hogyhogy?!

—De hiszen ők a gondolataid ellen harcolnak! Tehát gondolati erővel kell legyőznöd őket!

—Úgy érted hogy találjak ki ellenük valamit?! De hát ez lehetetlen, mert ismerik minden gondolatodat, azokat szívják ki a fejedből!

—Nem értesz engem. Nem azt mondtam hogy találj ki ellenük valamit. Egészen másról beszélek! Ők ugye azért csinálják ezt az egészet, hogy megszerezzék a te zseniális gondolataidat?

—Hogyne, hányszor mondtam már ezt!

—Na de figyelj csak, ha ez így van akkor pofonegyszerűen bosszút állhatsz rajtuk: olyasmit kell gondolnod, amire semmi szükségük!

—Ostobaságot?! Hiszen az nem méltó hozzám!

—Persze hogy nem. Na de mi volna, ha hirtelen olyasmire gondolnál, amire álmukban sem gondolnak ők maguk: például arra, hogy a világon mindenkit szeretni kell, még az állatokat is, de legfőképpen az embereket! Tehát, egyszerűbben fogalmazva, én azt hiszem a legjobban azt tennéd, ha igyekeznél minél erősebben és hevesebben szeretni mindenkit! Még őket, a sugarazatókat is! És ez aztán úgy megzavarja őket, hogy...

—Hogy?! - kérdezte nagy szemeket meresztve, szívdobogva, az érdeklődés lázában égve a férfi.

—Hát tudod, ez úgy valahogy lehet velük, hogy ami gondolatot kilopnak a te fejedből, az azonmód bekerül az ő fejükbe, így akarnak zseniálisabbak lenni, vagy nem?

—De, de, természetesen, milyen okos is vagy te, jól látod a helyzetet!

—És ők most gonoszok, aljasok, te mondtad, hiszen sugaraznak téged.

—Azok, naná, de még mennyire!

—De amelyik pillanatban elkezded igazán szeretni az embereket, még a sugarazgókat is, azonmód átmegy beléjük is a szeretetnek ez a gondolata, s már ők is szeretetre méltó, rendes emberek lesznek!

—De akkor abbahagyják a sugarazgatást! - kiáltotta szinte rémülten Ikesterban.

—De az jó lesz, nem? - mosolygott Cilla, ám levonta a következtetést: némely beteg lehet hogy egyszerűen fél is meggyógyulni!

A férfi egy ideig hallgatott, majd így szólt:

—De én képtelen vagyok szeretni azokat az aljasokat.

—Ugyan már, könnyű az, hiszen te jó ember vagy! Gondolj arra, hogy szerencsétlen sugarazgatók milyen szármalmas alakok! Nincs egy normális saját gondolatuk, azért fanyalodnak a tiédre! Gondolj arra, hogy az igazi tolvajok többnyire szegények, azért is lopnak! Ők ilyen gondolatoltojok, szegények észbelileg! Sajnálni kell őket, nem gyűlölni! Ugye?!

—Hát...

—Na látod! Tehát kezd el szeretni az embereket!

—Csak üljek itt és szeressek?! Nem megy az nekem!

—Nagyon helyes! Egy szóval sem mondtam hogy ülj itt! Felfogadlak ápolónak...

—Engem, a bolondot?!

—Miért lennél te bolond?!

—Hát mert ezt mondják rólam, senki nem hiszi hogy...

—Na de figyelj már egy cseppet, miért akarod elmondani másnak, hogy téged sugaraznak?! Hiszen ez a te harcod, más úgysem segíthet neked, mert nem látják a sugarakat! Sőt, lehet hogy véletlenül egy sugarazgatónak beszélsz róla, s akkor az kész baj, mert felkészítéd őket a te elmentáadásodra! Ne szólj semmi ilyesmiről, s akkor bolondnak se néznek! Beszélj ellenben arról, milyen fontos a szeretet! Ez jó lesz, mert annál könnyebben tudsz szeretni te is! És egészen biztos vagyok benne hogy ha már eléggé tudsz szeretni, akkor hirtelen megjavulnak a sugarazgatók is, és abbahagyják a sugarazgatást is! És akkor büszke lehetsz, mert a szeretet erejét felhasználva megnyerted a nagy csatát!

—Milyen remek ötlet! Te egy angyal vagy!

—Akkor gyere, azonnal be is öltözzöl ápolónak, s kezdheted szeretni az embereket...

Tekintettel rá, hogy a kórházban eredetileg mindössze csak nyolc ápolója volt Cillának az ezernégyszáz betegre, ezért már az eddigi három is jelentős segítséget nyújtott neki. De az eddigi sikereken felbuzdulva nem hagyta abba e furcsa gyógyítást. Következő kiszemeltje egy Behdricski nevű férfi volt, az, aki azt hitte hogy üvegből van. Amint meglátta hogy Cilla jön felé, máris kétségbeesetten kezdett el kiabálni:

—Ne közelíts, kérlek szépen! Nem akarok eltörni!

—Ne aggódj, semmi esetre sem törhetsz el előbb mint én.

—Dehogynem, amikor én üvegből vagyok!

—Nézz csak rá a kezedre. Milyen színűnek látod?

—Hát vörösnek!

—Olyan hússzínűnek, ugye?

—Igen, de ez semmit nem jelent, én ugyanis vörös üvegből vagyok!

—De ha megnyomod a kezedet, puhának találod, ugye?

—Igen, de csak azért, mert ez különleges üveg, puha üveg, legalábbis némelykor puha!

—De biztos előfordult már hogy megvágta magadat, és akkor vér csorgott ki a sebből, ugye?

—Igen, mert ez olyan üveg, amiben ugyanúgy benne futnak a véresek, mint a te hússodban!

—Na de kedves Behdricski, akkor ugye elmondható hogy ez az üveg amiből te vagy, mindenben épp olyan mint a közönséges emberek húsa, ugye?

—Igen, épp olyan, de akkor is üveg!

—Tehát üveg, de olyan üveg ami olyan mint a hús!

—Igen, igen, pontosan, látom kezded már érteni!

—De ha *mindenben* olyan mint a hús, akkor ez azt jelenti hogy pontosan ugyanúgy törik mint a hús!

—De a hús nem törik!

—Na látod, épp ez az!

Behdricski hallgatott egy keveset, majd ezt mondta:

—De akkor is üveg.

—Hát igen, ha úgy vesszük akkor üveg, ha másként vesszük akkor hús! Tudod, szerintem nagyon sokan vannak akik ugyanúgy üvegből vannak mint te. Például én is.

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy én sem szeretem ha megütnek. Félek hogy akkor széttörik a kezem, az orrom... szerintem alapvetően minden ember üvegből van, mert senki sem szereti ha megütik. Senki nem akar széttörni, nem gondolod?

—Hát... bizonyára...

—Na ugye! Épp csak arról van szó, hogy a legtöbb ember szégyelli hogy ő nem akar széttörni, azt hiszik hogy ha ezt bevallanák, akkor gyávának neveznék őket, ezért kitalálták hogy nem azt mondják hogy ők üvegből vannak, hanem azt mondják hogy ők húsból vannak! Holott éppen pontosan olyan anyagból vannak mint te, hiszen most ismerted el hogy a te tested minden szempontból épp olyan mint a hús! - azzal odalépett a férfihoz és megsimogatta. A férfi túrte, bár kissé idegesen, és remegett.

—Na látod hogy semmi tragédia nem történt! Mindketten ugyanabból az anyagból állunk, csak te másként nevezted el mint a többiek!

—De hát akkor meg kéne mondani nekik is hogy üvegből vannak! Ne mondják ők sem másként!

—Hát tudod ez úgy van, hogy az üvegnek sok fajtája van, igaz?

—Igaz hát!

—És az különleges üveg amiből te vagy, ezt mondtad.

—Naná, de még milyen különleges! Rendkívül finom üveg!

—De akkor a többi ember teste is ilyen különleges üvegből van! Nem úgy véled-e hogy egy ennyire különleges üveg más szót érdemel mint mondjuk a lámpabúra vagy az ablaküveg?!

—Hát igen, ha így nézzük a dolgokat...

—Egyszerűen tehát arról van szó, hogy az üvegnek azt a fajtáját amiből az emberek állnak, úgy nevezik hogy „hús”. Annak az üvegnek ez a neve! Te is ebből vagy, én is, az ápolók és a többi beteg is, mindenki más is, tehát minden ember! Ennek az üveganyagnak az a neve hogy *hús*. Kétséggkívül rendkívül érzékeny anyag, nagyon kell vigyázni rá mert például fájni is tud, ha tehát ezt gondolod abban semmi rossz nincs, ettől még nem vagy örült. Tehát mindenki ebből van, nemcsak te. Te is ebből vagy, de a többiek is. Mindenki jól teszi ha vigyáz a másokra, de épp mert mindenki ebből az anyagból van, nyugodtan mehetsz mások közelébe, mert te sem törsz el előbb mint ők!

A férfi töprengően nézett maga elé.

—Mindenkire ebből van... mindenki húsból van...

—Úgy van.

—Akkor jól teszik ha vigyáznak magukra!

—Persze.

—Nem szabad hogy verekedjenek!

—Egészen biztos hogy nem szabad! - bólogatott Cilla, s ezt gondolta:

—Ezt a szerencsétlen fickót valószínűleg nagyon megverték korábban, ezért félt eddig attól, hogy hozzáérjenek mások!

—Tudod - mondta Behdricskinek - szerintem az emberek akkor vigyáznának a legjobban egymásra, ha szeretnék egymást, nem gondolod?

—De, bizonyára!

—Te ugye nem akarsz más embereket összetörni?

—Persze hogy nem!

—De akkor te biztos szereted az embereket!

—Igen, én is azt hiszem! De magamat is szeretem!

—Miért is ne, ez nem tilos! Mondd, szeretnéd ha többé nem lennél bolondnak tartva?

—Nagyon úrnőm!

—Nem vagyok úrnő. Cilla a nevem. Na figyelj csak ide, volna kedved a szolgálatomba állni mint ápoló?

—Ápoló, és épp én?!

—Miért is ne, hiszen az a leginkább ápolónak való, aki nem összetörni, hanem gyógyítani és segíteni akarja az embereket!

És Behdricski boldogan igent mondott neki. És semmi baj sem volt vele azontúl, bár azt Cilla észrevette hogy nagyon óvatosan, félősen mozgott ezután is minden olyan helyen ahol kis esély is volt a sérülésre, de hát ez legyen a legnagyobb baja, végülis nem ő az egyetlen ijedős, félénk ember a világban!

Ezután kerített sort arra, hogy az egyik legnehezebbnek tartott esettel foglalkozzék. Ez is egy férfi volt, név szerint Zsöbibusz, és ő volt az az ember aki azt gondolta magáról, hogy ő csak úgy egyszerűen maga az Isten.

Jódarabig gondolkodott rajta Cilla, mit is tegyen! Miként magyarázhatja meg valakinek hogy nem Isten, amikor az azt hiszi magáról hogy de igenis Isten?! Mert az nem elég hogy nem tud csodákat tenni. Mert mi van ha igenis elhiszi magáról hogy tudna csodát tenni ha akarna – de tényleg nem akar?!

Végül azonban eszébe jutott a jó megoldás. Összebeszélt eddigi meggyógyítottjaival, tehát elhívta magához Ikesterbant, Behdricskit, Dzömbit, Szordájt, és amikor elmagyarázta nekik hogy most különleges ápolói feladatuk lesz, azok boldogan mosolyogtak, tetszett nekik az ötlet.

Ennek megfelelően egy nap Dzömbi, az egykori Halhatatlan teljes katonai egyenruhába öltözött, szigorú, komor képet vágott, majd cseppet sem ápolóhoz méltóan becsörtetett Zsöbibusz szobájába, s karon ragadta.

—Áll fel Zsöbibusz isten, s gyere velem ellenkezés nélkül!

Így még sosem bántak a férfival! Meg is kérdezte kíváncsian:

—Hová viszel?!

—Pofa be, az őrizetes dolga nem a karattyolás, hanem az engedelmeskedés! Kérdezni itt csak a bírónak van joga!

Zsöbibusz nem értett semmit, de ment, mást nem is nagyon tehetett, mert őt Zsöbibusz sem lett volna fele olyan erős sem mint Dzömbi. S nem is kellett sokáig menetelnie, mert hamarosan megérkeztek egy szobába, ami csodálatosképpen úgy volt berendezve mint egy bírósági terem. A bírói pulpituson Cilla ült, fején a bírák háromszögletű kalapja, a vádló székében Ikesterban foglalt helyett, volt közönség is Behdricski személyében. És a csodálkozó Zsöbibuszt a fegyőr Dzömbi a vádlottak padjához vezette, ahol ott állt már ügyvédje, Szordáj is.

S most megszólalt Cilla:

—A mai napon azért ült össze e jeles és tiszteletre méltó bíróság, hogy kinyilvánítsa, miszerint először: hogy megalakult. Másodszor: hogy én, Cilla, a Legszenőbb Papa leánya vagyok az elnöke. Harmadszor: hogy épp mert én vagyok a Legszenőbb Papa leánya, emiatt illetékes e nemes és tiszteletre méltó bíróság ítélni a Teremtett Világ s az e világon kívüli minden élő és holt lélek fölött! Negyedszer: hogy e bíróság képviseli az előbb említett összes élő és holt lelket. Ötödször: hogy azért ült össze e bíróság, hogy ítélezzék Isten fölött, aki az itt látható Zsöbibusz nevű ember álruhájába bújt, hogy elrejtőzzék mocskos bűnei várható büntetése elől! Vádló, halljuk vádemelési javaslataidat!

Erre előrelépett Ikesterban, fontoskodva emelt fel egy papírlapot, s olvasni kezdte:

—Én, a Világmindenség Főügyésze, vádolom Istent a következőkkel:

1. Hivatali kötelességmulasztással, mert gondatlanul tervezte meg a világot, minden szükséges hozzáértés híján, s így a benne élő élőlények egyéb táplálék híján kénytelenek egymást elfogyasztani!

2. Továbbá az előző pontra utalva, emiatt vádolom Istent kannibalizmusra, gyilkosságra, testvérgyilkosságra, kínzásra, élveboncolásra és egyéb erőszakos cselekedetekre való felbújtással is.

3. Vádolom továbbá tömeggyilkossággal, erre való felbújtással, erre való előkészülettel, ebben való bűnrészességgel.

4. Vádolom őt jogtalan fogvatartással, mert a lelkeket örökké fogva tartja részben a Mennyben, részben a Pokolban.

5. Vádolom őt többrendbeli minősített kínzással, a Pokolban elkövetett vétkek miatt, mert igaz hogy azt az ördögök művelik, de azok tanúvallomása szerint mindez Isten tudtával és beleegyezésével játszódik le!

6. Fenti vádpontjaimat mind mint minősített elkövetéseket tárom a Tisztelt Bíróság elé, mert mindegyik sokmillió esetben megtörtént, valamint súlyosbító körülményként kérem hogy ki mondja a bíróság azt, hogy Isten e bűnöket különös kegyetlenséggel követte el, ráadásul előre megfontolt szándékkal, mert szándékosan teremtette ilyené a Világmindenséget, előzetes tervei alapján, előre tudta tehát mi lesz kontárkodásának következménye! Továbbá mindezt aljas indokkal követte el, mert e mérhetetlensok kín csak azért szakadt teremtményei nyakába, mert Isten elvárta volna, hogy őt e sok szenvedésért még tiszteljék és dicsérjék is a lények, különösen az emberek, mert hiú dicsőségvágyát Isten eképp akarta kielégíteni!

—Vádlott, halljuk, elismeri-e az ellene felhozott vádakat?! - kérdezte zordon hangon Cilla.

Zsöbiusz csak állt, s tátogott döbbenten. Egy szót sem szólt.

—Megállapítom hogy a vádlott nem kíván élni a védekezés jogával! - csapott a bírói pulpitusra fakalapácsával Cilla. —A védelemé a szó!

Szordáj állt fel fontoskodva.

—A védelem a bíróság szíves figyelmébe idézi, hogy a vádak bizonyítása a bíróság dolga, és nem a védelem dolga az ártatlanság bizonyítása! Márpedig én mint Isten védője, állítom hogy védencem minden ellene felhozott pontban tökéletesen ártatlan! Annyi igaz hogy ő valóban Isten, a Világ teremtője, de egyáltalán nem igaz hogy a vádló által emlegetett tengernyi szenvedés megtörtént volna, mert a Világ csak néhány másodperce, legfeljebb néhány perce keletkezett, s minden amire az ezt megelőző időkből emlékezni vélünk, csak merő illúzió, mert védencem kifejezetten úgy teremtett bennünket lényeket, hogy ilyen emlékekkel legyen tele a fejünk! Ezt állítom, mert szilárd meggyőződése, tessék tehát bizonyítani hogy ez nem így van!

—A vád a szó! - intett Cilla.

—A vád nem kíván filozófiai vitába bocsátkozni a védelemmel. - mondta Ikesterban. —Úgy áll ugyanis a helyzet hogy vagy nem igaz amit a védelem állít, és akkor a vádlott bűnös az előbb felsorolt vétkekben, vagy igaz a védelem állítása, de a vádlott akkor is bűnös, ezesetben ugyan nem a sok gyilkosságban, de annál inkább mérhetetlen lelki szenvedések okozásában, mert szándékosan tölte tele ilyen emlékekkel a fejünket! Ez utóbbi eset a szememben csak még inkább bűnössé teszi Istent, mert nem elég hogy rosszat akar nekünk, de ezt még fokozza alamuszissággal, ez tehát csak növeli gazember mivoltát! Továbbá, utóbbi esetben eleve úgy teremtette a világot hogy mi itt e tárgyaláson jelen legyünk vádlói, bírói, illetve védői szerepkörben, továbbá hogy ő az isten is jelen legyen vádlottként, ezesetben pedig kifejezetten az az akarat hogy őt elítéljük mint gazembert, vagyis azt mondhatom hogy ha valaki bűnösnek akar látszani szándékosan, akkor magára vessen ha meg is kapja a büntetését! A vádlott tehát akár így, akár úgy nézzük, egyaránt gazember!

—Tiltakozom a védelem nevében a gazember minősítés ellen, védencem ugyanis nem ember hanem isten! - kiáltotta azonnal Szordáj.

—A tiltakozást helyben hagyom! - bólintott Cilla.

—Jó, akkor nem gazember hanem gazisten! - mosolygott Ikesterban.

—A védelemé a szó!

—Tisztelt bíróság! A védelem ezesetben nem kívánja tagadni a tényeket, s elismerjük hogy a világ amit védencem teremtett, rossz, s a szenvedések forrása. Tiltakozom viszont a szándékos rosszindulat vádja ellen, ezt ugyanis semmi nem bizonyítja! Aki elrontja egy ház felépítését, nem valószínű hogy szándékosan készít rossz házat, sokkal inkább hihető hogy egyszerűen tudatlanságból, hozzá nem értésből! Védencem egyszerűen csak tudatlan, tanulatlan az isteni tennivalókban! Kérem a vád módosítását mindössze szakmai hozzáértésre és foglalkozás körében elkövetett mulasztások sorozatára, kérem egyben az összes többi vádpont alóli felmentését!

—Nem járulok ehhez hozzá - dörögte az ügyész - a rosszindulatot ugyanis bizonyítottnak látom a holt lelkekkel való bánásmódjában, abban is hogy a megkötelezetlen csecsemők, kik még semmiben sem bűnösök, mégis elkárhoznak a haláluk után, továbbá s legkiváltképpen abban, hogy olyan törvényeket szabott az embereknek, hogy szinte minden tilos ami jólesik! Olyan világot teremtett hogy minden ami kellemes, ami jólesik, az kivétel nélkül illegális, immorális, hízlal, vagy valami súlyos betegséget okoz! Ellenben súlyosbítom a vádat kontársággal is vádolván már Istent!

—Milyen jogcímen?! - kérdezte a védő.

—Azon a jogcímen, hogy felszólítom őt hogy mutassa be az Isten-szakma megszerzését bizonyító oklevelét vagy bizonyítványát, s ha erre nem képes, úgy nem volt joga világteremtésre, tehát kontár!

—Van isten-bizonyítványod?! - kérdezte suttogva Zsöbiuszt Szordáj.

—Nem... az nincs... - hebegte döbbenten „védence”.

—Védencem nem rendelkezik a munkavégzéshez szükséges képesítő iratokkal - ismerte el a védelem - de kérjük a tisztelt vádhatóságot, hogy folytasson le védencemnél elmeorvosi vizsgálatot! Állítom ugyanis, hogy bár most tökéletesen épelméjű, de amikor a világot teremtette, nem volt beszámítható állapotban! E tény bizonyítani nem is szükséges, elegendő bizonyítéknak tartom épp a vád tisztelt képviselője által élénk tárt súlyos hiányosságokat, miszerint a világ több okból is kegyetlen és kényelmetlen! Minden józan ember előtt nyilvánvaló kell legyen, hogy ilyen világot csakis egy őrült isten tervezhetett! Kérem tehát az elmeorvosi vizsgálatát, s ha ezt a bíróság elutasítja, azt csak úgy teheti, ha vizsgálat nélkül is kimondja védencem nem beszámítható mivoltát a teremtés pillanatában, ezesetben azonban a vád magától el kell ejtessék, mert örültek nem elítélhetőek!

—Nem! Nem! Én nem vagyok őrült! Én... Én... - kiáltotta Zsöbiusz, majd hirtelen összeesett. Aggódva hajoltak fölé, de csak elájult.

Cilla mindazonáltal megijedt, félt hogy túl messzire mentek a játékkal, gyorsan abbahagyták a tárgyalást, és visszacipelték a férfit a szobájába. De nem történt semmi baj, amikor néhány óra múlva Zsöbiusz magához tért, sirt, zokogott, majd beismerte hogy ő nem Isten, nem is volt az soha, – tehát meggyógyult. S ezután boldogan lett ő is ápoló.

Ezután Cilla úgy vélte, hogy bár már többeket is meggyógyított, de csupa férfit, illő lenne már a nőkre is figyelmet fordítania! És így kiszemelte magának Csidripít. Ez a nő tépkedte ki minden szőrszálát, hogy tutu lehessen, sőt, a fejét is meg akarta „tojásítani” a satu segítségével.

A szőrszálai természetesen kinőttek már rég, de állandóan lekötözve kellett tartani az ágyon, mert amint eloldozták, azonnal tépkedni kezdte a haját. Így csak az evés idejére engedték el, s rögvest visszakötözték amint befejezte a táplálkozást. Emiatt természetesen vécére sem járhatott, állandóan pelenkázni kellett, s büzlött minden körülötte.

Cilla azzal kezdte hogy amikor bement hozzá, elfintorította az orrát, s így szólt:

—Fúj, hát így aztán biztos hogy sosem leszel tutu, de még csiszí sem! Hiszen azok a világ leg-tisztább emberei!

—De... de... nekem muszáj tutunak lennem...

—Miért?

—Mert... mert... mert azok mind szeretik egymást... és ők a világ legokosabb népe...

—Aztán miből véled te úgy, hogy azokra igaz mindez amit most mondtál?

—Hát már hogy is ne lenne igaz, amikor a Hitvédelmi Főhatóságnál dolgoztam, és ott szereztem róla tudomást!

—Aztán mi voltál te ott?

—Cenzor!

—Gondolom, akkor sok illegális kiadványt olvasgathattál.

—Az biztos is! Ott aztán megfordult minden eretnek, pogány irat! És a legtöbbször nem fájt a szívem, mert hülyeségekkel voltak tele. De ezek a tutuk, ezek nem akármik! Nem tagadható hogy nekik van igazuk, mert sokkal erősebbek mint mi! És ezek mind szeretik, segítik egymást! És én nagyon sokra tartom magamat, nem tagadom hogy büszke vagyok, nekem tehát muszáj közéjük tartozni, mert nem lenne méltó hozzám hogy ne legyek a legokosabbak egyike! Arról már nem is beszélve, hogy annyira vonzóan hangzott az, hogy ezek mind szeretik egymást!

—Na de hát arra nem gondoltál hogy ha satuba szorítod a fejedet, azzal csak azt éred el hogy meghalsz?!

—Hát nézd, most már szerintem mindegy, ezért elárulom hogy azt nem is gondoltam komolyan.

—Hogyhogy?!

—Én tulajdonképpen soha nem is reméltem, hogy lehetek igazán tutu. Mármint ami az eszemet illeti. De szerettem volna legalább külsőre rájuk hasonlítani, ezért is tépkedtem ki az összes szőrömet. Ez olyasmi nálam tudod, mint amikor sokan nagy, hosszú szakállat növesztenek, csak hogy hasonlítsanak a Rózsafához, mert annak állítólag volt szakáll, de közben ezek az emberek természetesen nem tartják magukat igazából Rózsafinak!

—Tehát ez nálad csak amolyan divatféle? Neked tetszik a tutu külső?

—Dehogy, csöppet sem tetszik, igazán ronda a kopaszságuk.

—Hát akkor most már semmit nem értek!

—Rondák ugyan, de akkor is ilyen egy tutu, ha tehát hozzájuk akarok hasonlítani, akkor muszáj ilyennek lennem!

—De annyira fontos hogy hasonlíts rájuk, még ha rondák is?!

—Igen, mert ők szeretik egymást! Itt az Areten pedig senki nem szeret senki mást! Én azért akarok a tutukra hasonlítani, mert nem akarok többé az aretiekre hasonlítani!

—Na jó, és akkor hogy is volt ez a satuval?

—Hát az úgy volt hogy amikor észrevették hogy én külsőre tutusodom, akkor gyanús lettem, még árulással, tutuknak való kémkedéssel is megvádoltak, holott ez ökörség, mert nincs azoknak szükségük kémekre, sokkal többet tudnak és erősebbek is, de féltem a kínvallatástól, így inkább elkezdtem a satuba rakni a fejemet, hogy örüljenek nézzenek, mert akkor idekerülök, s azt hittem hogy itt jobb mint a börtönben és a máglyán! De most már elmondtam neked, tessék, jelentsd ahová akarod, le van szarva az egész, lesz ami lesz, nem érdekel, mert annál rosszabb hogy állandóan ide vagyok kötözve és még csak nem is vakaródzhatom, annál rosszabb igazán sehol sem lehet!

Cilla elnevette magát.

—Semmit nem jelentek sehová, ellenben azonnal elengedlek, ha megígéred hogy nem tépkeded a szőreidet!

—Ezt nem ígérem meg, s különben is jogom van hozzá, mert az én szőröm és nem a tied!

—De hát annyira fontos hogy ronda legyél?!

—Igen, ha ez a jelképe annak, hogy én többé nem tartom magamat aretinek! Különben is abban reménykedem, hogy hátha meghódítják ezt a rohadt világot a tutuk, s akkor ha látják hogy olyan vagyok mint ők, akkor befognak!

—Erre semmi reményed, mert ha akarták volna, már rég meg is tették volna!

—Jobbat akkor sem tehetek mint hogy reménykedem.

—Nono! Figyelj csak! Én igenis tudok jobbat!

—Ugyan mit?!

—Legyél ápoló nálam, itt, a kórházban!

—Na ne viccelj!

—Nem vicc ez! Én olyan igazgató vagyok, akinek az az örült ötlete támadt, hogy az Infernóból a Szeretet Házát alakítja ki! Egyelőre már akad több ápolóm is akiket a bolondok közül emeltem ki, persze miután meggyógyítottam őket, és mind nagyon szeretjük egymást! Miért is ne lehetnél ezek egyike te is, amikor úgy látom, eddig te vagy a legnormálisabb közülük?!

—Rendben van, máris beleegyezem, de csak úgy, ha szőrtelenül lehetek ápoló!

—Ez végülis nem lenne nagy baj, de még ennél is jobbat tudok. Arról van szó ugyanis, hogy azt tudod ugye, hogy még ha minden szőrödöt kitépdersed, akkor sem lehetsz igazi tutu soha az életben?! Még akkor sem ha idejönnek a tutuk érted, pedig sosem fogják?!

A nő nagyot sóhajtott.

—Hát igen, sajnós... nem lehetek tutu, még akkor sem ha sikerülne megnyújtani a fejemet... nem olyan a testem biológiája... nem vagyok olyan okos...

—Örülök hogy ezt belátod. Lehetsz azonban egy másik nép tagja, s abban a népben is a szeretet a legfőbb társadalomszervező erő! S e nép tagja már a lehető legteljesebb joggal lehetsz!

—Nem értelek!

—Ez a csiszi nép!

—Még sosem hallottam róla.

—Biztos csak mert elég régen nem vagy már cenzor, s ezeket azóta fedezték fel. De én korábban találtam egy illegális honlapot, s azon igen sok érdekeset olvashattam róluk, még a nyelvüket is megtanultam. Na már most tudd meg, hogy a csiszik úgy tekintik a tutukat mint „szupercsisziket”, s a tutuk is úgy tekintik a csisziket mint „ős-tutukat”. Ha tehát csiszi leszel, akkor bizonyos értelemben tutu is leszel! Annál inkább, mert a csiszik szokásai messzemenően azonosak a tutukéval, épp csak hogy nem szőrtelenek, és nem annyira kényeskedőek. Meg a fejük sem olyan tojás. Ellenben ők is nagyon okosak. De butákat is befogadnak maguk közé. Erős szabály náluk ugyanis, hogy elég bárkinek csak annyit mondania bárki csiszi előtt hogy „mától csiszi vagyok”, s attól a pillanattól kezdve máris csiszinek számít teljes joggal, s egész Csisziföld megvédelmezi akár teljes haderejével is minden bántalomtól! És nagy köztük az összetartás, aki egyetlen csiszit is megbánt, az mindegyiket megbántotta! Tutu tehát eléggé nehézkesen lehetnél, leginkább sehogysem, de csiszi nagyon könnyen, s ehhez még csak szőrteleníteni sem kell magadat! A csiszik is eltüntetik ugyan a szeméremszőrzetet, meg a hónalj-szőrzetet is, de a haját már nem. Férfiaknál a bajuszt és szakállat is eltüntetik. De a barbár befogadottaiktól ezt sem kívánják meg, elég ha a férfiak csak borotválják magukat.

—De ha csiszi akarok lenni, tökéletes akarok lenni!

—De akkor sem kell tépkedni, elég ha borotválod magadat. S a hajadat akkor is tartsd meg, mert hajuk a csiszi nőknek is van minden esetben! Tehát, szerintem neked az is nagyon megfelelő lenne ha tutu helyett „ős-tutu”, csiszi lennél! Tudod, azon az illegális honlapon amit olvastam, az volt...

—El sem tudom képzelni, miként létezhet egy olyan! Én mint egykori cenzor elképzelhetetlennek tartom hogy elkerülje a Hivatal figyelmét!

—Pedig hónapokon át olvasgathattam. És épp ez a lényeg! Aki képes erre a trükkre, annak nagy a hatalma az elektronikus médiában. Ráadásul ez a honlap azt írta hogy ajánlatos lesz megtanulnom csisziül, mert ennek hamarosan jó hasznát lehet venni! Én tehát azt hiszem Csidripí, hogy az első úrvárost amit a csiszik lakhelye, Tlaxán bolygó ellen küldtek a papok, azt a csiszik megsemmisítették, de megtudták az Aret helyét is, és már itt is vannak titokban mert ők is fejlettebbek mint mi, miért is ne ha olyan tutu-féleségek, és javában készülnek a hatalomátvétellel! Tehát cseppet sem elképzelhetetlen hogy egyszer, tán nem is sokára, igazi csiszi légy!

—Én mától csiszinek vallom magamat!

—Jó, de akkor úgy is kell viselkedned!

—Megígérem hogy nem tépkedem a hajamat! De jogom van alul borotválkozni!

—Természetesen. És akkor most elengedlek, s ezennel ki vagy nevezve ápolónővé ide az Infernóba, és remélem hogy mint csiszi, akinek fontos a szeretet, szeretettel bánsz te is a többi beteggel!

A Csidripínél elért sikeres gyógyítás arra ösztökélte, hogy egy hirtelen ötlettel felkerekedjék, és meg se álljon egy másik ápoló, bizonyos Szakhenyicski nevű nő ágyáig. S ott aztán így kezdte a beszélgetést:

—Ezennel gyógyultnak nyilvánítalak, Szakhenyicski! Pontosabban, elismerem hogy sosem voltál beteg, örült, elmebajos!

—Nem kell a kegyes szöveg, nem tagadom meg a meggyőződésemet, igenis tudom azt hogy az Aret bolygót már rég előzőnölték az idegen lények! Talán te is egy vagy közülük! Nem is lehet véletlen hogy olyan nagy a szemed!

—Hát az bizony lehet is hogy én valóban idegen lény vagyok, holott nem is tudok róla. De most ne rólam beszéljünk, mert ha ürlény vagyok is de valóban nem tudom, meglehet tán hogy úgy csempészték anyám igazi leánya helyére csecsemő koromban. Az biztos hogy nem vagyok gonosz. Hanem én nem kívánom hogy megtagadd a meggyőződésedet Szakhenyicski, mégis gyógyultnak nyilvánítalak, és nem is magam miatt, rólam végülis még kiderülhet hogy mégis közönséges areti ember vagyok. Ellenben cáfolhatatlan bizonyítékom van rá, hogy az Areten valóban vannak másik bolygóról érkezett betolakodók titokban!

—Mi... hogy?! - kérdezte döbbenten Szakhenyicski. Sosem hitte volna a nő hogy valaki csak ilyen egyszerűen elismeri az igazát!

—Azt nem hiszem hogy minden második ember is titokban ürlény lenne. Ennyire azért nem súlyos a helyzet. De igenis vannak betolakodók, ugyanis a saját szememmel olvastam több hónapon át nem is egy illegális honlapot a számítógépen, amit kizárólag a csizí nevű üremberek rakhattak oda fel, annál is inkább mert e honlapok nagyrészt róluk szóltak! Még a csizí nyelv anyagát is felrakták oda, én magam is megtanultam ezt a nyelvet a hipnopédiás géppel. Kiválóan ismerem a szokásaikat, e honlapoknak hála! Márpedig nagy a hatalmuk ha elkerülték a cenzorok figyelmét! Tudod, ez egy olyan nép, ami ellen úrvárost indítottak a szentatyák, de az úrváros nem tért vissza! Aztán elküldték ellenük a Halhatatlanokat, de azok sem tértek vissza! Én úgy vélem, ezeket legyőzték a csizí, de kissé morcosak lettek ránk a háborúk miatt, s most idejöttek, először még titokban, hogy előkészítsék a terepet a főszeregüknek, de nemsokára biztos hogy nagyobb erővel is megjelennek, s nyíltan! Vagyis jól tudtad, Szakhenyicski, elismerésem az éleslátásodnak, mert valóban vannak idegenek Areten! Emiatt tehát cseppet sem kell téged örülnék tartanom, sőt, sokkal normálisabb vagy mint az átlagember, mert te észrevetted azt is, amit azok nem! Most tehát jöjj velem, s az igazgatói szobában kiállítom neked a gyógyultságot igazoló papírt! Mert igaz hogy sosemis voltál örült, de ezt nem lehet kijelentennem, csak úgy engedhetek ki innen valakit, ha azt mondom hogy gyógyult.

—De... de én... odakint én félek... újra becsuknának valami bolondokházába mert rajtad kívül senki nem hinne nekem, s ott még rosszabb is lesz tán nekem mint itt... odakint legfeljebb a csizí kémei hinnének nekem, de azok meg azonnal megölnének...

—Na és mi volna ha maradnál itt, énvelem, de nem mint ápoló, hanem mint ápoló?

—Lehetne ezt?! - kiáltotta boldogan a nő.

—Ez csak tőled függ!

—Akkor máris vállalom!

S így egy újabb ápolónője lett Cillának.

S ez így ment több hónapon keresztül! Sajnos nem mindegyik betegénél ért el sikert Cilla, de még nem volt négy hónapja sem az Infernó igazgatónője, de máris volt százötven ápolója, ezekből majdnem száznegyven pedig egykori örült volt! További majdnem háromszázat pedig nem tartott odabent, hanem mint gyógyultat, elbocsátott a kórházból.

Ezek egy része valóban gyógyult lett Cilla pszichoterápiájának hatására. Más részük igazából nem gyógyult meg, de bizonyos értelemben mégiscsak egészségesnek számított, még pontosabban fogalmazva: tünetmentesnek, mert Cilla megtanította őket arra, miként élhetnek együtt a betegségükkel. Olyasféle módszereket alkalmazott, mint például annál a férfinál, aki azt hitte hogy sugarazzák. Hiszen az sem gyógyult még meg tökéletesen, továbbra is azt hitte

hogy sugarazzák - éppencsak ez nem zavarta, mert szilárd meggyőződése volt hogy kibabrálni az aljas sugarazókkal, úgy, hogy csupa szeretetteljes dolgot gondol!

Különben nem telt el három hét sem azután hogy Cilla ezt tanácsolta neki, s azzal kereste meg főnökasszonyát, hogy már nem sugarazzák! Beszüntették a sugarazást azok a galádok! —Na látod, győztél fölöttük! Annyira elhatalmasodott rajtuk is a szeretet, hogy abbahagyták! - mosolygott Cilla.

Ez pedig azt jelentette, hogy ez a beteg még inkább meggyógyult. Mások esetében is azt a módszert alkalmazta, aminek lényege az volt hogy nem harcol közvetlenül a beteg kényszerképzelete ellen, aminek sok értelme nem is volna, mert minden örült kétségbeesetten védelmezi a rögeszméit. Cilla rájött hogy az örültek gyakran kifejezetten éleselméjűek és bámulatos logikai érzékkel rendelkeznek, ha úgy érzik hogy valami vagy valaki az örültségüket fenyegeti! Ezért Cilla általában nem vitatkozott velük, mindössze arra törekedett hogy a rögeszmét elfordítsa az addigi káros irányából, és olyan pályára terelje, hogy a beteg már együtt tudjon élni vele, beilleszkedhessék a társadalomba. Vagy ha oda nem is, de legalább ne kelljen bezárva tartani, s lehessen ápoló a kórházban. Ennek következménye természetesen az lett hogy a leggyógyultabbak elhagyták az Infernót, s idebent azok maradtak ápolónak, akik már nem voltak talán kifejezetten örülteknek tekinthetőek, de legalábbis „fura fickóknak” minősültek. Illetve, maradt itt néhány teljesen egészséges is, ha ő maga úgy döntött hogy jobb neki Cilla közelében. Ilyen volt például az egykori „isten” is. Teljesen meggyógyult a bírósági tárgyalás sokkhatása után, de nem akart elmenni az Infernóból.

A rögeszme ártalmatlan csatornába terelésére jó példa a Jokta nevű nő. Ő szenvedett olyan erős kleptomániában, hogy mindent ellopott amit csak lehetett, s hogy meg ne találják nála, képes volt még meg is enni, akár a zsilettpengét is.

Cilla sokáig gondolkodott hogy mit kezdjen vele. A nő különben teljesen normálisnak látszott, sőt, kivételesen intelligensnek. Muszáj is volt intelligensnek lennie, mert szakmájára nézve számítógépprogramozó volt korábban. Ő maga is tisztában volt vele hogy beteg, ezt nem is tagadta. Egyszerűen azt mondta szomorúan, hogy büntudattal teszi amit tesz, mert tudja hogy helytelen, de ellenállhatatlan késztetést érez mindennek a megszerzésére! Ami meg a megevést illeti, azért eszi meg amit megszerez, mert tapasztalta hogy amit ellop, azt idővel mindig elszedik tőle, s neki iszonyú szenvedés látni hogy megfosztják valamitől! Ő nem tehet erről, nem akar ilyen lenni, de nem tud tenni ellene! És sírva kérte Cillát, hogy gyógyítsa meg ha teheti.

Cilla valóban sokáig törte a fejét Joktán, végül kezdett úgy vélekedni, hogy a nő tulajdonképpen nem beteg, olyan értelemben hogy több mániája lenne mint az egészséges embereknek. Egyszerűen minden emberben benne van a szerzési és megtartási kényszer, mindössze Joktában ez kiváltképpen erős!

Na de arra nem képes hogy e szerzési kényszer mértékét csökkentse benne. Beszélhet Joktának napokig róla hogy ez helytelen, hogy uralkodjék rajta – ezzel semmire se menne, hiszen ezt már sokan mások is elmondhatták a nőnek, mindezzel a nő maga is tisztában van, el is ismeri hogy helytelen amit tesz, nem is akarja tenni, vélhetőleg minden erejével küzd a késztetés ellen – mégsem sikerül neki uralkodni a vágyain!

Végül az jutott Cilla eszébe, hogy nem is küzd meg Jokta szerzési kényszerével. Nem az a baj hogy Jokta gyűjteni, begyűjteni akar – hanem először is hogy a kis tárgyakat meg is eszi, másodszor meg hogy mindent akar gyűjteni. Akadnak a normális emberek világában más megszállott, fanatikus gyűjtők is, de azok egyféle valamit gyűjtenek, nem mindent.

Így aztán egy nap bement Joktához, s elbeszélgetett vele.

—Gondolom, régóta nem jártál odakint! - intett fejével az ablak felé, mely az Infernón kívüli világot jelképezte.

—Hát persze, évek óta nem.

—Én viszont nemrég lettem itt igazgató. És sok érdekeset láttam odakint. Még több mindenről hallottam. Korábban, tudod, apácáknál nevelkedtem, s az egyik apácának volt egy ártalmatlan szórakozása. Bélyeget gyűjtött. Ezt szabad volt az apácáknak, megengedte a főnökasszony. Gondolom, te igazán megértheted, mekkora öröm az ha valaki gyűjt! Csak láttad volna meny-

nyire örvendett amikor beszerzett valami ritkább bélyeget! Mondhatom, igazán a legkiválóbb apáca volt, mindig mindenkivel nagyon kedvesen bánt, segítette az időseket, elsőként jelentkezett mindig jótékonykodni... és sosem fogadott el senkitől semmi ajándékot. De bélyeget, azt igen. Gyakran meg is kérdezte hogy nincs-e ennek vagy annak régi levelezőlapja, bélyege... és annyira örült amikor kapott valami ilyesmit! Még a tömegbélyegeknél is örült, ezeket összerakta szorosan, százas csomókba, benejlonozta e kis kupacokat, s nagy dobozokban tartotta őket, úgy nevezte ezeket hogy „csokik”... tele volt az egész szobája!

Jokta sóhajtozott.

—Milyen jó neki... és nem irigykedtek rá a többiek?

—Nem. Pedig gyakran dicsekedett a gyűjteményével... Senki nem akarta elvenni tőle. Egyszer azonban hatalmas vihar tört ki, a hurrikán elvitte a zárda tetejét, lezúdult rá az özönvízszerű eső, s másodpercek alatt ronggyá áztatta a teljes bélyeggyűjteményt! Talán egy tucat bélyeget tudott csak megmenteni a több ezerből, de ezek is az értéktelenebb bélyegek közül valók voltak! Ó ha tudnád hogy mennyire sírt a szerencsétlen!

Jokta megint sóhajtozott.

—Meg tudom őt érteni!

—De hallottam egy másik emberről is, aki szintén gyűjtött, ő régi porcelánokat. Tele volt a háza ilyesmivel. Am egy nap a régi elektromos hálózat a házában valahogy kigyulladt, s leégett az egész ház! Na már most a porcelán nem éghető anyag, ellenben a nagy forróságtól repedezett! Vége volt az ő gyűjteményének is!

Az meg épp az én rokonságomban történt meg, hogy a kötélapám régi, nagyon értékes érméket gyűjtött, mindenféle nemesfémekből, s bár a kötélapám gazdag ember, jól őriztette a házát, de egy galád tolvaj egy éjszaka valamennyit ellopta, nem is került elő soha a gyűjtemény!

Az a fogalom hogy „kötélapa”, csak az akasztány nyelvben létezik. Amikor ugyanis a gyermek megszületik, elviszik egy paphoz úgymond „megkötelezni”, ez azt jelenti hogy ünnepélyes szertartás keretében a pap a kisdéd nyakába hurkolja a hurokban végződő Szent Kötelet, ez jelképezi hogy felvették a gyermeket a Szent Kötél Egyházába. E szertartás alatt a gyermeket egy házaspár férfitagja kell hogy kézben tartsa, e házaspár azonban nem a gyermek biológiai szülei kell legyenek. Ezeket nevezik úgy hogy kötélapa és kötélanya. Hogy kik legyenek ezek, azt a gyermek édesapja dönti el, jóbarátai közül kér fel valakit e célra. A kötélapát és kötélanyát összefoglaló néven úgy nevezik hogy a gyermek *kötélcsaládja*, *kötélszülei*, és ezeknek nemcsak az a dolguk hogy a kötelezési szertartás alatt tartsák a csecsemőt, hanem fogadalmat kell tengerenek rá, hogy egész gyermekkorában figyelemmel kísérik a gyermek vallásos fejlődését, és igyekeznek támogatni őt abban, hogy minél mélyebben magáévá tegye a szent hit tanításait és lelkületét.

E tanulságos történeteket Jokta sóhajtozva hallgatta végig. Végül Cilla így szólt:

—Tudd meg Jokta, hogy nagyonis megértelek, mert én is kisgyermekkorom óta mindig nagyon szerettem volna gyűjteni valamit! De sosem gyűjtöttem semmit, s ezen okok miatt: mert mindig fennáll a veszélye annak, hogy amit az ember gyűjt, megszerez, az megsemmisül! Vagy elveszi valaki! Ellopják, vagy elég, elázik, megrágnak a molyok, vagy akármi is lesz vele!

Sokat gondolkoztam rajta, van-e valami, ami mentes az efféle veszélyektől. S végre találtam is valamit, amit azóta is szorgalmasan gyűjtök, s egészen bizonyos hogy soha senki el nem veheti tőlem! Ráadásul ez a valami olyan, hogy állandóan magamnál tarthatom, akármennyit gyűjtsek is össze belőle, mert olyan kis helyen elfér, akár akkor is velem lehet ha pucér vagyok, soha el nem hagyhatom még akkor sem ha elfeledkezem róla, s el sem költhetem, el sem adhatom, el sem ajándékozhatom egy meggondolatlan pillanatomban! Ráadásul nem inflálódik, mindig megőrzi az értékét, s még ennél is nagyobb előnye, hogy minden ember készségesen elismeri bármikor az értékét, s azt akinek sok ilyenje van, azt nagyszerű, értékes, nemes jellemű embernek tartják!

Jokta tágra nyílt szemmel meredt Cillára.

—Mi ez?! - kérdezte.

—Jócselkedetek! És ezen meglepődnöd is kár, Jokta, mert hát maguk a papok is azt tanítják hogy a Mennybe vezető utat mindenkinek magának kell megépítenie, s ehhez jótettek tégláira

van szükség! Jótetteket gyűjts hát, Jokta, ezeket nem kell megenned, mert úgysem veheti el tőled senki, s még ha a jótetteidről senki nem tud is, de Isten akkor is számon tartja a Mennyben, és sem ott, sem itt az Areten nem eszi meg e jótett-kincsedet sem a moly, sem a szű, nem rondítja el őket a penész, a rozsdá, és egyáltalán, ez a legszebb gyűjtemény ami csak képzelhető!

E szavak hallatán Jokta szeme csillogni kezdett, majd a következő pillanatban akkora lelken-dezésbe tört ki, hogy Cilla majdnem megsüketült, és tudta hogy győzött, mert egy újabb bete-get gyógyított meg.

Egyedül az volt ezután a gondja Juktának, hogy ugyan milyen módon tehetne sok-sok jót, de Cilla erre is talált megoldást, a már-már hagyományosat: felfogadta ápolónak. Mert mondta a nőnek hogy neki most kevés az ápolója, tehát már az is nagy jótett hogy beáll ide ápolónőnek, s így enyhít a létszámhiányon.

Jokta boldogan vállalta. De régi szenvedélyéből annyi azért megmaradt, hogy ezentúl örökké magánál tartott egy apró jegyzetfüzetet, s bármit tett is, azt szinte mindig jócselekedetnek tar-totta, feljegyezte egy cetlire, s elalvás előtt e cetliket berakta egy dobozba. Efféle megjegyzések voltak a cetliken:

—Kicseréltem az ágytálat XY alatt.

—Megettettem XY-t.

—Ezésez csúnyán beszélt velem, de én csak mosolyogtam rá.

—Megsimogattam a macskát.

De hát ez már igazán nem volt örűltség, megint csupán olyasmi, ami amolyan „fúramuki-ságnak” nevezhető...

Így hát Cilla sok örűltet meggyógyított. De ezek még mind csak azok voltak, akikkel tudott beszélgetni.

Mi legyen a többivel?!

Heteken át ezen törte a fejét. Szó szerint éjjel-nappal. És nem jutott az eszébe semmi jó ötlet. Egészen addig nem, amíg meg nem történt az, ami először katasztrófának látszott, de később kiderűlt hogy nagyonis szerencsés körűlmény Cilla szempontjából.

Kitört ugyanis az évszázad legnagyobb vihara.

Tulajdonképpen lehetett számítani rá előre. Azon a vidéken ahol az Infernó állt, emberemléke-zet óta olyan volt az időjárás, hogy ha sokáig tart a szárazság, akkor utána úgy ered el az eső, hogy legelőször óriási felhőszakadás kíséretében jelentkezik. Márpedig az utolsó eső áprilisban esett, azután augusztus közepéig semmi! Ennek természetesen a termés elszáradása lett a következménye, de ez Cillát nem nagyon érintette, hiszen nem a mezőgazdaságból élt.

Az annál inkább érdekelte, hogy még szinte ki sem tört a vihar, máris megszakadt az áram-szolgáltatás.

Ennek nem lehetett oka a vezeték elszakadása, mert az Infernó szigeten állt, s az áramszol-gáltatást a folyó fenekén vezetett kábelekkel oldották meg, nem légvezetékekkel tehát. De hiába, ha e vezetékben nem ment áram! Sokkal később kiderűlt, hogy egyszerűen felrobbant az egyik fő áramelosztó állomás a város közelében, mert villám csapott bele. De ez még mindig nem volt elég a bajból, mert ugyanekkor a legnagyobb erőmű, amiből a környék az ener-giaszükségletének nagyrésztét kapta, szintén tönkrement, igaz hogy ez nem villámcsapástól, egyszerűen akkora forgósél szakadt rá, hogy letépte a vezetékek jelentős részét, elvitte sok épület tetejét, e tetőket a legalkalmatlanabb helyekre dobta le, ezzel újabb károkat okozva, s több haláleset is történt a vihar miatt. Egy hőerőmű pedig azért kellett beszüntesse az ener-giatermelést, mert villámcsapás gyűjtotta fel a széntartalékokat, amit a közelben a szabadban tartottak, sokezer tonna szén gyulladt ki, napokra elsőtétítve fűstfellegeivel az eget, s égett a rengeteg szén a zuhogó eső ellenére is. Négy atomerőműben akkora károk keletkeztek hogy a nagyobb katasztrófa elkerűlése érdekében azonnal leállították a működésüket, de az egyik he-lyen így is kiszivárgott a sérűlt vezetékből a szabadba némi radioaktív hűtővíz, s emiatt kiűrí-tették a környéket.

Állítólag, így mondták később a meteorológusok, két nap alatt annyi eső esett, mint máskor átlagos esztendőben hat hónap alatt! A folyók kiléptek a medrükből, víz hömpölygött még a metróalagutakban is, a kontinens jó egyharmadát a Legszentebb Papa katasztrófásújtotta területnek nyilvánította, kijelentette hogy e csapás azért zúdult rájuk mert Isten haragos az emberek hitbeli lanyhasága miatt, és megszigorította az eretnekek és hitetlenek elleni törvényeket.

Később mondták is az időjárási szakemberek hogy számítottak ők nagy viharra, s figyelmeztették is a lakosságot előre! És ez igaz is volt, mert valóban beszéltek róla hogy közeleg az ideje egy igazán nagy viharnak. De hiába szóltak, mert *ekkora* viharra ők sem számítottak. El is nevezték úgy, hogy „az évszázad vihara”, bár még ez a kifejezés is durva alulbecslése volt a valóságnak. Inkább illet rá az a kifejezés, hogy az évezred vihara! A főváros felében evakuálni kellett az embereket, toronyházak dőltek össze, a menekülők óriási forgalmi dugókat képeztek, s minden templom zsúfolásig megtelt rémülten imádkozó emberekkel, habár később kiderült hogy isten ezúttal is szívesen bünteti a benne hívőket, mert három templomnak beszakadt a mennyezete, egy negyediknek pedig a falai is összedőltek, s mindegyik helyen rengeteget agyonnyomott a törmelék az ájtatos emberek tömekelegéből.

Cilla szempontjából az volt a legérdekesebb, hogy ő már órákkal előbb megérezte hogy valami készülődik! S ebben, legalábbis eleinte, egyáltalán semmi misztikus nem volt. E megérzés a lehető leghétköznapiabb formában jelentkezett nála: nyugtalan lett, feszült, sőt: konkrét irányultság nélküli félelem kezdte zaklatni.

Nem találta a helyét, ide-oda bókászott, hiába kezdett bele a legkülönbözőbb munkákba, nem volt türelme semmihez sem, s mindez annak ellenére, hogy egyelőre még tökéletesen tiszta volt az ég, s még az időjárásjelentés is csak annyit mondott, hogy a nyugati országrész felett zivatarfelhők kezdenek kialakulni – ennek azonban mindenki örvendett még egyelőre, a korábbi nagy szárazság miatt.

Végül Cilla úgy gondolta, lehet hogy mostani feszült idegállapota annak következménye mert már jó fél esztendeje szikrányt sem aludt. Lehet hogy neki is kell alvás, legfeljebb nagyon ritkán!

Lefeküdt hát, s megpróbált aludni. S most meglehetősen hamar sikerült is álomba szenderednie. De most nem a felhők közt járt álmában. Most sehol sem járt, egyszerűen maga előtt látta az Aret egész felszínét, majdnem úgy mintha az űrből látná. S látta azt is, hogy a világuőrből valami óriási, sötét felleg közelít a bolygó felé, beborítja, ráereszkedik a felszínére...

Cilla e látványra jeges rémületet érzett a szívében. Nem tudta hogy mi akar ez lenni, nem tudta hogy miért veszélyes, egyáltalán valóban veszélyes-e, de az biztos hogy ő igenis félt tőle!

S álmában ezt hallotta:

—Megérkezett! Megérkezett!

Nem tudta hogy mi érkezett meg, s azt sem ki mondta neki álmában e szavakat. Neki úgy tűnt, ő maga gondolta ezt.

Az biztos hogy amikor felébredt, s az órára nézett, kiderült hogy bár álma rövidnek tetszett, de ezúttal majdnem annyit aludt mint amikor még nem volt igazgatónő: teljes hat órát! És ágya egymerő lucsok volt az izzadságtól.

Az is feltűnt neki, milyen sötét van odakint, holott még alig van délután három óra. De odakint már az egész eget beborították nem is a fellegek, mert nem volt ott több felhő, csak egyetlenegy, de az aztán tényleg akkora volt, hogy láthatártól láthatárig ért, kioltva a Nap fényét. És Cilla mennydörgést hallott, hosszan, nagyon hosszan, egymerő dübörgést, mert olyan gyorsan követték egymást a dőrejek, hogy szinte soha nem szakadt vége az égi hangzavarnak. Az égre nézve szinte olyan érzése volt Cillának, mintha az a nagy felhő azonos volna az álmában látott sötét köddel, és most készülne rátelepedni a világra.

Az egész Infernóban mindenütt égtek ekkorra már a lámpák, másképp az orrukig sem láttak volna. S most eleredt odakint az eső, s még inkább szükség is lett a villanyfényre, mert a vízfüggöny még azt a kevés világosságot is elfogta, amit az ibolyakék, sőt, majdnem teljesen fekete felhő még leengedett volna jutni a földfelszínig.

Sokáig azonban nem élvezhették a technika e jelentős kényelmét. Mert pillanatokon belül pislákolni kezdtek a villanyégők, majd végleg elsötétedtek!

S ekkor Cillát még erősebb félelem szállta meg. Ez teljesen normális reakció volt részéről: végülis nagyon sokan vannak akik megijednek, ha váratlanul rájuk borul a sötétség! Cilla eddig még soha nem ijedt ugyan meg emiatt, de hát igazán rémületes álma volt az imént!

Kétségbeesetten botladozott a sötétben a villanykapcsolóhoz, és kattintgatni kezdte azt, mert fényt akart, fényt, mindenáron! De a villanyégők makacsul sötétek maradtak. Cilla azonban nem adta fel, egyre kattintgatta a kapcsolót hogy majd' letörte azt a helyéről, s meresztette a szemét nagyra, amennyire csak tudta, mert fényt akart, látni akart mindenáron!

S egyszercsak látott! Annak ellenére, hogy továbbra is minden a legteljesebb sötétségbe burkolódzott. De mégis: egészen tisztán kivette a villanykörte alakját, még a körtén belül az izzószálat is látta, feltűnően élesen. Látta maga körül az összes bútordarabot is, bár kissé elmosódottan. S amikor lenézett önmagára, saját magát is látta.

De hamar megállapította, hogy nem egyszerűen arról van szó, hogy az elmúlt félév alatt már-már kórosan megnövekedett szeme több fényt képes magába inni. Itt valami másról van szó! Ezt épp abból értette meg, ahogy önmagát látta.

Mert a testén a ruhát csak homályosan látta. Annál élesebben látta *a ruha alatti testét!* Sőt: nemcsak átlátott a ruhán, de bizonyos mértékig még saját bőrén is átlátott, mert a mellére pillantva haloványan pirosolva látta saját szívét is, látta ahogy lüktet! És kezét s lábát halványabban látta mint mellkasát.

Hamar megértette mit jelent ez. Látott ő felvételeket különböző filmekben, melyeket infravörös kamerával készítettek. Azok épp ilyenek voltak. Ő tehát most képes látni a dolgok hőképét! Ez aztán a bámulatos! Erre ő képes, s hozzá minden különösebb technikai segédeszköz nélkül!

Némi kísérletezés után rájött, hogy csak akarnia kell, s visszakapcsolhat a közönséges fénysugárzás látására – ekkor persze semmit nem lát, mert most mindenütt sötét volt. De ha akarja, újra láthatja az infravörös tartomány képeit. Sőt: ez nála úgy lehet hogy agya ahhoz van szokva hogy egy bizonyos hullámhosszávról alkosson képet, ez normális esetben a látható fény tartománya, rendkívüli helyzetben pedig mintegy „automatikusan” átkapcsol az infravörös tartományba. De ő tulajdonképpen képes szabályozni ezt a hullámhossztartományt, s bár egyszerre nem láthatja az összes hullámsávot, de képes akaratlagosan szabályozni hogy most magasabb vagy alacsonyabb frekvenciákat figyel-e a szemével, s így ugyanannak a tárgynak a legkülönbözőbb képeit veheti szemügyre!

Cilla ámultan játszadozott különleges képességeinek kipróbálásával. Nem is sok idő múlva kitapasztalta, hogy ő bizony ha akarja, egészen furcsa dolgokat láthat!

Volt ugyanis egy elemlámpa a szobában, épp az áramszünetek idejére, bár ez csak most jutott az eszébe, amikor már tulajdonképpen nem volt szüksége rá. Most bekapcsolta, de csak halványan pislákol. Erre kötelességtudóan szétszerelte hogy megnézzze, nem csupán elkoszlódtak-e az érintkezők. Azoknak semmi bajuk nem volt, de Cilla ámultan látott valami halvány derengést az elem két pólusa tájékán, legalábbis az esetben, ha egy bizonyos tartományba tolta el a látási képességét.

Lehetséges volna hogy ő látja még az elektronokat is?!

Nem, azokat nem látta. Az egyes elektronokat nem. Annyira azért nem volt jó a szeme. Azt azonban hamar kitapasztalta, hogy az egybefüggő elektronsugárzást igenis képes látni ha akarja, pontosabban szólva a sugárzást magát nem képes látni, amint az egyszerű ember sem látja magát a fényt, csak a fény által közvetített képeket. Ehhez hasonlóan Cilla ha akarta, láthatott az elektromágneses sugarakkal, szeme tehát ha akarta, elektronmikroszkópként is működött! Bizony, Cilla döbbenet tapasztalta, hogy ő, ha úgy tetszik neki, nyugodtan szemrevételezheti akár az egyes baktériumokat és nagyobbacska vírusokat is, amint azok a tenyerén vagy a konyhaasztalon mászkálnak! S ennek csak a távolság szab határt, mert ezeket akárhogy erőlködik is, de nem képes meglátni akkor, ha tőle mintegy három méternél távolabb vannak.

Ezek után aztán a lehető legkomolyabb meggyőződésévé vált, hogy sokkal inkább igaza van Szakhenyicskínek mint korábban gondolta, amikor a nő azt állította hogy az Aret bolygót el-özönölték az idegen lények. Mert lehet ám hogy nem csupán egy-két csiszi kém kószál itt! Teljesen lehetetlennek tartotta ezek után, hogy ő ember legyen. Mert a nagy melegtűrési képességét és óriási szemét még tán csak meg lehet magyarázni holmi kedvező mutációval, típusvariációval, genetikai rendellenességgel. Végére is a legközönségesebb emberek közt is akadnak nagyszeműek, ha nem is *ennyire* nagy szeműek, s olyanok is, akik némi edzés után sportból jeges vízben fürdenek. Bár forró vízben még azok sem... de mondjuk, ez hagyján. Hanem olyanról még nem hallott hogy valaki képes lenne megnézni pusztá szemmel a bacilusokat is!

Sőt, arra is rájött, hogy ő tulajdonképpen a rádió- és televízióadásokat is képes látni. Nem úgy mint amik képek sorozatát közvetítik felé, de mint nagyerejű elektromágneses hullámforrásokat, amik bizonyos irányokból ontják a sugárzást mindenfele. Ezek után azonban nem tartotta lehetetlennek, hogy ha komolyan nekigyürkőzik, akkor némi tanulás és képzés után akár arra is megtaníthatja az agyát hogy automatikusan demodulálja ezeket a vivőhullámokat, s akkor talán valóban képes lehet élvezni is ezek adásait!

Egyelőre erre azért még nem volt képes.

Jó egy órán át kísérletezett újdonsült képességeivel, azután eszébe jutott hogy meg kéne néznie a betegeket. Elindult a kórtermek felé.

Semmi gondot nem okozott neki a közlekedés a sötétben, mert az infravörös látását használta most. S elég volt lemennie az emeletről, máris meglátta az egyik ápolót, név szerint Szordájt, aki feléje botladozik a sötétben. Természetesen nem tudta hogy Cilla épp ott van: ő a lépcsőfeljárót kereste.

—A rohadt teremtsébe, hát úgy emlékszem errefelé kéne lennie a lépcsőfordulónak, de ebben a sötétben majd' orra bukom lépten-nyomon! - morogta a férfi.

—Mi a baj Szordáj? - kérdezte tőle kedvesen Cilla.

—Ó, hát errefelé vagy főnökasszony?! De jó hogy megtaláltalak! Nyugtalanít, tudod, hogy olyan emlékeim vannak a betegekről, hogy azok közül sok fél a nagy sötétben! S bár ezek az emlékeim természetesen csak merő illúziók, de az is az emlékeim közé tartozik hogy eddig még minden emlékem helyesnek bizonyult, úgy gondoltam tehát jobb ha szólok neked! Tudod, emlékeztem rá hogy nekem kéne legyen egy kedves igazgatónőm, és lám, igazam is lett mert itt vagy!

—Máris megyek a betegekhez! - indult előre Cilla.

—Hé, főnökasszony, hiszen te olyan gyorsan mész mintha látnál valamit, de én nem tudok ilyen gyorsan botorkálni!

—Elárulom neked Szordáj: valóban látok! Én úgy látszik úgy lettem teremtvé hogy látok sötétben is! Biztos a nagy szemem miatt!

—Ó, ez nagyszerű! De ugye tudod az utat a betegekhez?

—Persze, megyek is előre, neked meg azt ajánlom, keress egy gyufát, újságpapírt, azzal csinálhatsz némi fényt magadnak, aztán menj a konyhába, s ott vajból, zsírból meg rongydarabokból mesterkélj össze valami kezdetleges mécsest! Ha csináltál néhány ilyet, hozd le a betegekhez!

—Nagyon bűdös lesz a füstje.

—Egészen biztos, de még mindig jobb lesz mint ez a sötét! Mert ha én látok is ilyenkor, de a legtöbben nem!

Szordáj erre a konyha felé tapogatózott, aztán amint odaért, gázt gyújtott s nekikezdett mécseseket fabrikálni. Cilla pedig ment a betegekhez. Természetesen nem mehetett egyszerre mindhez, mert nem egyetlen helyiségben voltak, de úgy tervezte sorra járja mindet, s megnyugtatója őket hogy nemsokára lesznek mécsesek, ne aggódjanak.

Mindjárt az első szobában amibe belépett, heves sikoltozás fogadta. Egy Bjödkir nevű lány sikoltozott, neki volt az a kényszerképzete, hogy a Sátán teherbe ejtette őt.

—Jaj, jaj - sikoltozta - megint eljött értem a Sátán, érzem, mindjárt eljön, ismét közösülni akar velem, mert azt akarja hogy később majd ikreket szüljek!

Cilla látta hogy többen is lefogva tartják a lányt az ágyon, s nemcsak ápolók de a lehető leg-
örültebb betegek némelyike is, mert ha örültek is voltak, de nem ugyanúgy mint Bjödkír, nem
ugyanabba örültek bele. Bjödkír hánnya-vetette magát az ágyon.

—Miért tartjátok lefogva őt? - kérdezte Cilla.

A váratlan hangra mindenki az ajtó felé kapta a fejét, de mit sem láttak. Ellenben felismerték
Cillát hangról.

—Ki akar ugrani az ablakon, Cilla angyal! - válaszolta neki Dzömbi.

—Igen, igen, engedjete, hadd ölöm meg magamat, akkor nem tud megerőszakolni a Sátán! -
sikoltotta Bjödkír.

—De hát gondolkozz már Bjödkír - szólt hozzá kissé tán türelmetlenül is Cilla - hogy is erősz-
akolhatna meg téged a Sátán, amikor ennyien vannak körülötted?!

—Hát úgy hogy ő láthatatlan!

—Na jó, de akkor is észre lehet venni ha rád nehezedik, nem igaz?

—Én érezném is, de senki nem hinne nekem!

—Akkor van egy pofonegyszerű ötletem: kérd meg valamelyik nőt itt a szobából, hogy állandó-
an tartsa a hasadon a kezét, s akkor ha rádfeküdne a Sátán, akkor azt érezné ő is, és akkor...

—Az semmit nem érne, mert ha érezné is, de nem lenne képes megakadályozni az erőszakot!

—Ugyan már, itt van melletted Dzömbi, ő nagyon erős, megragadná a Sátánt, s letépné rólad!

—Mégragadom a pöcsét és annál fogva rántom le! - hetvenkedett az egykori Halhatatlan.

—Butaságokat beszéltek, a Sátánt ember soha le nem győzheti! - ellenkezett Bjödkír.

—De hiszen nemcsak ember van itt! A mi jószágos főnökasszonyunk nem ember hanem angyal!
- vágott vissza a lánynak Dzömbi magától értetődő hangsúllyal. Akkora természetességgel
mondta e szavakat, hogy Bjödkír egy pillanatra abbahagyta a hánykolódást, s megkérdezte:

—Angyal?! Hogy is lehetne angyal?!

—De hát ő valóban angyal! - bizonygatta Dzömbi. —Hiszen kezdettől fogva így szólítom őt,
mindenki tudja! Ő a legigazibb, legangyalabb angyal! Tudod, őt azért küldték értem hogy elvi-
gyen a Pokolra, tudta minden vétkeket pedig meg sem mondtam neki, de ő tudta, igenis
tudta, de úgy döntött hogy mégsem visz a Pokolra, mert nem is követtem el azokat a vétkeket!
No némely vétkeket igen, hiszen minden ember bűnös, én sem vagyok ártatlan, de a legsúlyo-
sabbakat nem! Ő tehát igazi angyal! És azt mondta hogy szeret engem, hogy minden embert
szeret, márpedig olyan egyszerűen nincs hogy egy ember minden más embert szeressen, erre
csak az angyalok képesek! Csak azok! Ez teljesen biztos!

—Igen, lehet hogy Cilla valóban angyal, lámcsak, most is lebotladozott ide a sötétbe csak hogy
velünk lehessen, megkockáztatta még azt is hogy orra bukik, és csakis miattunk! - mondta
egy Szitong nevű nő. Akit különben azért hoztak be ide, mert váltig állította hogy nem harag-
szik senkire, mindenkit nagyon szeret, de egyszer még embert fog ölni! Nem tudja hogy kit, és
nem is akar megölni senkit, előre sajnálja az illetőt, de ez így lesz, világosan érzi!

—Azért jöttem le hogy veletek legyek, mert valóban szeretlek benneteket - válaszolta Cilla - de
cseppet sem fenyegetett az orrabukás veszélye, mert az az igazság hogy remekül látok a söt-
étben! Tudom hogy ez meglepő, én is nagyon meglepődtem amikor rájöttem erre, mert az is az
igazsághoz tartozik, hogy talán két-három órával ezelőttig fogalmam sem volt e képességemről!
De látok, még azt is látom hogy Dzömbi most az orrát piszkálja, ráadásul eléggé furcsán, mert
a kisujjával!

—Mit tegyek ha a többi olyan vastag hogy nem fér bele... - morogta a nagy darab egykori har-
cos.

—De nemsokára ti is láttok majd, mert Szordáj már csinálja a mécseseket, s hoz majd belőle
nektek is! - azzal Cilla leült az ágyra Bjödkír mellé.

—Ugye hogy angyal, azok látnak a sötétben, de az emberek nem! - mondta diadalmasan
Dzömbi.

—Ha angyal, akkor a Sátán ide se meri majd dugni az ocsmány pofáját amíg itt van! - bizony-
kodott Szitong.

—Tedd azért rám a kezedet, kérlek! - suttozta Bjödkír.

Erre elengedték a nő kezét-lábát, Cilla pedig valóban rátette a kezét a hasára.

—Olyan jó hogy itt vagy... olyan meleg a kezed... érzem hogy szeretsz... - suttogta a nő.

—Valóban szeretlek. De azt nem hinném hogy meleg a kezem.

—Már hogyan volna meleg, amikor érzem! De nem éget... de hiszen... hiszen olyan meleg árad belőle hogy egészen a méhemig elér! Ó, te valóban angyal vagy, te meggyógyítasz! Eddig mindig hideg volt a méhem, jeges, mert éreztem hogy benne fejlődik a Sátán gyermeke, és szívja el az erőt, de most meleg, mert jön belé az élet ereje a kezedből! Jaj, ne menj el, tartsd még itt a kezedet, te le tudod győzni a Sátán fattyát!

—Bjöldkír, én szívesen melengetlek a kezemmel, de nem lehetne-e ezt esetleg máskor? Tudod, sok szobába el kell még mennem, mert a többiek is félnek a sötétől, meg kell nyugtatnom őket!

—Csak még egy kicsit! Olyan jó hogy itt vagy mellettem, most nem félek semmitől! Hiába van sötét, most nem számít, mert te valóban angyal vagy, lelkileg te fény vagy, és én... én... de hiszen már én is látok a sötétben! Látom a kezedet!

—Én is! - kiáltott fel csodálkozva Dzömbi.

—És én is! Fénylik a kezed! - kiáltotta Szítong.

Cilla ugyan cseppet sem hitt ebben, de hát mi sem természetesebb mint hogy önkéntelenül is lenézzen a kezére. Semmi különösét nem látott rajta; ám azután eszébe jutott hogy még mindig a hőképlátását használja; erre gyorsan visszaváltott a normál fény tartományába, mire minden sötétbe borult körülötte, s már semmit nem látott - kivéve a kezét!

No nem nagyon erősen, csak valami halovány derengést, ám ez valóban teljesen egyértelműen ott volt, és kéz formájú volt, körülölelte a teljes tenyerét!

S amint végignézett magán, azt látta hogy a bal keze feje ugyanilyen fénykoszorúval van körülövezve.

—Adj nekem fényt, angyal! Érintsd meg a fejemet! - kérte tőle Bjöldkír.

Cilla mit is tehetett volna mást, bal tenyerét rátette Bjöldkír homlokára.

—Adok neked fényt. - mondta, és végképp nem tudta, mit gondoljon önmagáról. Fogalma sem volt róla, mit is jelentsen ez a fénysugárzása. Egészen biztos nem arra való hogy lásson a sötétben - ahhoz nincs szüksége erre. De akkor mi lehet ez?!

—Adj fényt! Világíts nekünk! Nekem! Ó Cilla Angyal, én imádlak téged! - kiáltotta Dzömbi, és térdre hullott.

—Érints meg! Érints meg! Áldj meg! - kiabálták a betegek Cilla körül, és mind a közelébe tülekedtek, hogy megérintsék őt. És Cilla tudta, érezte hogy ez mind annak a jele hogy nagyon-nagyon szeretik őt.

S bár kissé zavarta e hirtelen jött áhítatroham, de tagadhatatlanul jól is esett neki. S úgy érezte mintha valami kiáradna belőle, maga sem tudta mi, de ettől valósággal robbanásszerűen kivilágosodott a szobában minden, olyan fény kezdett el áradni belőle. Egészen pontosan szólva a fény nem belőle sugárzódott ki, ha úgy lett volna nagy részét el is fedik a ruhák; ám ez nem történt meg, mert a fény forrása valamiképpen nem közvetlenül Cilla volt, hanem körülötte mintha a semmiből, a puszt levegőből áradt volna a fény, és pillanatokon belül kavargó fénycsíkok borították be Cilla testét, de úgy, hogy még a ruhája sem látszódott.

—Angyal vagy! Igen! Mindigis tudtam! Te vagy a Fényruhás Angyal! - kiáltotta Dzömbi.

S ekkor megszólalt Bjöldkír:

—Hála neked Cilla Angyal! Legyőzted a Gonoszt! Érzem hogy eltávozott belőlem a Sátán Gyermeke! Meggyógyítottál!

Halvány fogalma sem volt róla Cillának, mi ez a fénykoszorú ami övezi a testét, egyedül csak abban volt biztos, hogy ő nem igazi angyal. Na de ha nem igazi is, mégis jó ez arra, hogy megnyugtassa a betegeket! Némelyiket talán meg is gyógyíthatja eképp!

Ezért, bár hamar rájött hogy miként szüntetheti meg teste ragyogását, de egyelőre nem élt e képességgel, s inkább végigjárta a betegeket így, „angyalként”.

Óriási sikere lett! Még akik nem tartották is angyalnak, azok is fölöttébb örvendtek neki, hogy ilyen különleges igazgatónőjük van!

S annyi bizonyos volt, hogy már senki nem félt a sötétől. Hogy is félhetnének, amikor egy angyal jár közöttük?! Így bár Szordáj meglehetősen soká készítette a mécseseket, de mire leért velük a betegek közé, mindenkit kiváló hangulatban talált.

Mindez persze csak azokra a betegekre vonatkozott, akik maguknál voltak. Azok akik kómaszerű állapotban feküdtek, azok kimaradtak e nagy csodából. S egyelőre azok is, akik nem tudtak mozogni. Azok sem seregelhettek Cilla köré.

De Cilla úgy vélte, meglátogatja ezeket is, már amiatt is, hogy ellenőrizze, nincs-e valami baj velük. Erre ő a legalkalmasabb, mert jól lát sötétben.

Belépett hát, szintén fényruhásan, e legszomorúbb kórtermek egyikébe.

S ebben a pillanatban harsány kiáltás reszkettette meg a levegőt:

—Angyal! Ó, ó, ó, csoda, isteni csoda, hála neked Uram, hogy elküldted az egyik angyalodat!

Az egyik beteg kiáltott, aki ott feküdt a kórteremben. Hirtelen nem jutott az eszébe a neve Cillának, de később utánanézve megállapította hogy úgy hívják a férfit hogy Szombrász, s eddig tökéletesen mozdulatlanul feküdt az ágyán, egy szót sem szólt, sőt még a szemét sem mozgatta, bár időnként kinyitotta és lecsukta azt. De nem nézett jobbra vagy balra, mindig csak egyenesen előre.

Hát most nézett, sőt, még arra is képes volt hogy a fejét is mozgassa jobbra-balra, de még beszélni és kiabálni is tudott! Meggyógyult abban a pillanatban, hogy meglátta Cillát a fényruhájában!

Kezét is tudta már mozgatni de csak egy kicsit, mert a sok nemhasználattól az izmai elsorvadtak. Ezekből lábra sem állhatott. De ettől eltekintve tökéletesen meggyógyult. S e váratlan gyógyulása után már kezdett mozogni, gyakoroltatta a végtagjait, s már néhány hét után elérte hogy képes lett ide-oda elcsoszogni rövidebb utakra; még később pedig tökéletesen rendbejött.

Cilla nagyon örvendett amiért ilyen rekordsebesen meggyógyított valakit; mindazonáltal nem feledte hogy azért jött hogy ellenőrizze, minden rendben van-e odabent. Elvégre akadtak itt többen akiket mesterségesen tápláltak. Elképzelhető volt hogy a nagy sötétségben például nem adták be valakinek az infúziót, vagy amíg valamelyik ápoló kifelé tapogatózott innen a hirtelen sötétségben, aközben leverte valamit...

Tulajdonképpen mindent rendben talált, de úgy látta mintha az egyik beteg kezében kissé túl ferdén állna az infúziós tű. Odalépett hozzá, és megragadta a karját hogy megigazítsa a tűt. Ám amint megragadta a férfi karját, annak testén remegés futott végig, s elmosolyodott, majd a következő pillanatban fel is nyitotta a szemét. S egyenesen Cillára tekintett.

—Ez már a Menny? - kérdezte nyugodt hangon.

Vagyis ez is meggyógyult, mindössze mert Cilla megérintette őt a fényruhájában!

Cilla meglehetősen gyakorlatias nő volt. Nemigen hitt varázslásban, mágiában, de azt nem tagadhatta le, hogy határozottan rendelkezik sok különleges képességgel! És nem is egy csodálatos gyógyulást okozott eddig is!

Nagyon szerette volna tudni, mi ennek az oka, de fontosabbnak tartotta a gyakorlati teendőket. Ő valóban szerette az embereket. Szeretett volna tenni értük valamit. Ezért úgy vélte, kutya kötelessége ezek után megérintenie minden beteget, hátha azok meggyógyulnak! Sorra végig is járta hát mindet, megérintve őket, s valóban akadtak sokan, bár csak a kisebbik részük, akik már első érintésére szinte talpra ugrottak. De ez csak a betegek kisebbik hányada volt. Viszont Cilla most már kezdett nagyon bízni magában, s a többiekénél sem adta fel a reményt, s ha nem is gyógyultak meg első érintésre, most Cilla kézbe fogta a kezüket, vagy épp a homlokukra helyezte a tenyerét, s igyekezett a lehető legerősebben szeretni nem úgy általában az embereket, hanem kifejezetten épp azt az egyetlen beteget! Nem feledte ugyanis korábbi álmát, melyben azt gondolta hogy a szeretet csodákra képes.

És az a bámulatos csoda következett be valóban, hogy még akik nem is lettek egészségesek első érintésére, de talán négy-öt perces kitartó szeretetkezelés hatására Cilla majdnem minden beteget aki korábban mozgásképtelen volt – meggyógyult! Sőt még sokkalta inkább meggyógyult mint a korábbiak, az „igazi örültek”, akiket pszichoterápiával kezelt, a „lelkükre beszél-

ve” nekik, mert ezek aztán semmiféle elmebajban nem szenvedtek, még „fúramukiságban” sem, nem lettek különcökké sem, mindössze sziklaszilárd meggyőződésükké vált, hogy Cilla egy angyal, a lehető legigazibb angyal, sőt, minden bizonnyal az angyalok közt sem közrendű angyal, hanem legalábbis a legfőbb angyalok egyike!

A lehető legintelligensebb, legiskolázottabb valahai betegek is ezt vélték, mert egyrészt az Aret bolygón majdnem mindenki mélyen vallásos volt, amúgyis hittek hát az angyalok létében, másrészt azzal azért tisztában voltak maguk a betegek is, hogy amilyen betegek ők voltak, hát csak a csoda gyógyíthatta meg őket ilyen egykettőre!

Ennek ellenére sem gyógyult meg Cilla minden betege. Abból az ezernél is többől akik az Infernóban voltak, megmaradt betegnek egyelőre száznolcvankettő. Ezekkel egyelőre mit sem tudott kezdeni. Akármennyire is szerette őket, csak annyit ért el hogy esetleg elmosolyodtak és nyugodtabban lélegeztek. De az összes több mint ezret Cilla meggyógyította azon egyetlen viharos éjszaka alatt!

Ha kellett volna valami ami meggyőzi Dzömbit abban hogy Cilla valóban angyal, hát ez az volt. Ugyan kérem, ki más képes egy egész bolondokházát meggyógyítani egy éjszaka alatt, ha nem egy angyal?!

S mert Cillának eddigre százötven ápolója volt már, ez azt jelentette hogy majdnem annyi lett az ápolók száma mint a betegeké, vagyis majdnem minden betegnek saját külön személyre szabott ápolója lehetett aki csak vele törődik!

De csak akkor, ha a sok új gyógyult beteg elhagyja a kórházat. S ennek látszólag semmi akadálya nem is volt, mert ezek tökéletesen épelméjűekké gyógyultak fel, elmehettek hát nyugodtan, ha nem is azonnal, de amint elmúlik a nagy vihar – azonban alig minden tizedik akart elmenni! A legtöbben szó szerint térden állva és könnyek között könyörögtek Cillának, hogy könyörüljön rajtuk, ne küldje el őket, mert ők az angyal közelében szeretnének maradni!

Cilla szegény gondban volt. Jó ha van sok ápolója, de mégsem teheti meg hogy mind az ezernéháyszáz embert ápolónak fogadja fel!

—Légy jó hozzánk, ne kelljen elmennünk! - kérelték őt meggyógyítottjai.

—Szeretnék jó lenni... de oly nehéz jónak lenni!

Végülis úgy döntött, azokat tartja itt, akiknek van valami egészségügyi végzettsége vagy legalábbis gyakorlata. Akadtak ilyenek is, például egykori sebészprofesszor; belgyógyász szakorvos is lett sőt még gyermekorvos is, két fogorvos, egy szemész, néhány igazi ápolónő, egy egykori főnővér, egy dietetikus, egy ortopédiai szakember, egy gyógytornász és egy altatóorvos. Ezeket örömmel megtartotta. Jó ha egy kórházban akadnak szakemberek is! Még inkább örvendett, amikor kiderült hogy az egyik meggyógyított nő éppenséggel pszichiáter, aki kitüntetéssel végezte el az iskoláját. Épp csak szegény lezuhant egy szikláról, és berepedt a koponyája, így került ide. Most azonban Cilla úgy találta, valóban csodát kellett tegyen a nővel, mert akárhogy vizsgálja is annak koponyáját, de semmi jelét nem látja azon a korábbi jókora zúzódásnak, de még nemcsak a csont, hanem a bőrfelület sem látszik hegesezettnek!

De örvendett hogy végre van itt valaki, aki hivatásánál fogva is ért az elmebajokhoz.

Hanem mi legyen a többiekkel?! Mit kezdjen egykori autóversenyzőkkel, katonákkal, kőművesekkel, segédmunkásokkal...

Bizony úgy tűnt hogy az egykori betegek nagyobbik része el kell hagynia a kórházat, már amiatt is, hogy legyen hely az újabbaknak. Ezt meg is mondta nekik. Azok nagyon elkámpicsorodott arccal hallgatták őt, de megvidámodtak amikor Cilla közölte velük, hogy bár állandóan nem lehetnek vele, de nem kell végleg elszakadniuk tőle, mert az Infernóra alaposan ráfér egy felújítás, s ehhez kellenek neki az építészethez jól értő önkéntes segítők! Akinek tehát valami építőipari szakmája van, az maradhat, ha nem is végleg de ideiglenesen, s ezek mellé segédmunkások is, bár természetesen nem mind az ezernél is többen. Fizetni nem tud nekik, a kórház pénze kell az alapanyagokra...

De erre kiabálni kezdtek az emberek, hogy dehogyis kell nekik fizetség! Csak lehessenek Cilla közelében!

Sokan mégis el kellett menjenek a kórházból, s el is mentek a vihar elmúltával. De hát amint jobban belegondoltak az emberek, rájöttek hogy legalábbis némelyikük még akkor is el kéne menjen ha Cilla nem küldené: sokuknak ugyanis volt családjuk.

Cilla pedig a következő havi jelentésében megírta a megfelelő hivatalba, hogy a kórháza már mindössze alig tíz százalékos kapacitáskihasználtsággal működik, tehát küldhetnek hozzá még betegeket!

3. fejezet: Ennivaló kis kölyök

Miután elküldte a főhatóságnak a jelentését, Cilla úgy vélte, hamarosan kap egy jókora ellenőrzést! Mert bár tény hogy valószínűleg az egész Aret bolygó történelmében példátlan gyógyítást produkált, az is bizonyos hogy e siker ugyancsak hihetetlen! Kell legyen annyi esze a főnökeinek, hogy utánanézznek, nemcsak humbug-e az egész!

Ilyen ellenőrzés azonban egyelőre nem jött. Cilla ezen csodálkozott, majd vállat vont és úgy vélte, ennek oka az óriási vihar lehetett! Mert az a vihar nem tartott csak három napig, sőt már a harmadik napon is csak szokásos méretű viharrá aszott össze, de az első két nap igazán iszonyú volt, s tulajdonképpen jó három hónapba telt míg helyrehozták az okozott károkat úgy-ahogy. Tényleg csak úgy-ahogy, mert egy leállított atomerőművet nem lehet csak úgy sitty-sutty egyik percről a másikra újraindítani mint egy benzinmotort. Az összedőlt házak újjáépítése sem megy máról holnapra, már amiatt sem, mert előbb a romot kell eltakarítani. De amennyire lehetett, igyekeztek legalább a közlekedést mielőbb normalizálni, biztosítani a megfelelő ivóvízellátást, az áramszolgáltatást...

S legelsőképp természetesen a rengeteg sebesültet kellett ellátni. Ezek voltak a legfontosabbak. Mert a halottakkal nem volt sok gond, azokat elég volt bepakolni valami fagyponthoz alatti helyiségbe, s azok nem türelmetlenkedtek, megvárták míg ráérnek velük foglalkozni... de a sebesültek nyögtek, nyöszörögtek, akit lehetett meg kellett menteni, enni-inni kellett adni nekik, bekötözni...

S ahogy ezt mind elvégezték rajtuk, kiderült, hogy közülük számosaknak bizony kibicsaklott az esze kereke az elmúlt három napban vagy ezért, vagy azért!

Volt amelyik azért örült meg mert úgy megijedt, volt amelyik azért mert napokig kuksolt egy összedőlt ház romjai alatt étlen-szomjan amíg rátaláltak, holott már azt hitte ott lesz örökre eltemetve elevenen. Volt amelyik elveszítette valamely szeretettét, azért esett letargiába. Volt rengeteg olyan is, akinek a leghétköznapibb módon sérült meg az elméje: ráesett a fejére valami.

De nagyon sokaknál nem tudták megállapítani a kiváltóokot. Ezek bizonyára korábban, a vihar előtt sem voltak már tökéletesen normálisak, mindössze akkor még nem volt feltűnő a bajuk, tehát elmebajhoz közeli állapotban voltak, s a rendkívüli események súlyosbítottak az állapotukon, átlökték őket a határon ami a normálisat az abnormálistól elválasztja.

A nagy katasztrófa Cilla esetében tehát aként jelentkezett utóhatásaiban, hogy számtalansok lett hirtelen a környéken a legkülönbözőbb ideg- és elmebeteg. Emiatt a főhatóságnál valószínűleg észre sem vették Cilla jelentésének a furcsaságát, inkább örvendtek neki hogy „na végre, van egy kórház ahol sok az üres hely”, és számlálatlanul kezdték Cillához küldözgetni a betegeket, hiszen úgyis az volt a legnagyobb gondjuk, hogy hová tegyék a sok elmebajost akár átmenetileg, akár véglegesen. Akkora volt igazságszerint jódarabig az összevisszaság, hogy tévedésből sok személyt elmebajosnak diagnosztizáltak, akik pedig cseppet sem voltak azok, még olyan is került Cillához aki tulajdonképpen csak egy kis kötözésre szorult, olyanból meg tucatszámra érkeztek, akik valami fejet ért ütés miatt elfelejtették az utolsó néhány óra történéseit, de különben abszolúte semmi bajuk nem volt. Ezeket Cilla természetesen rögvest elengedte, legfeljebb kötést cserélt rajtuk.

Történt azonban már a vihar utáni negyedik napon, hogy a mentősök behoztak hozzá egy leányt. S ez a leány igazán úgy tűnt hogy örült, mert külsőre tökéletesen sérülésmentesnek látszott, akkor pedig kizárólag viselkedési zavarok miatt hozhatták be ide. S alig látta meg a mentőorvos Cillát, akit már jól ismert, rögvest kezdte is sorolni a tényállást.

—Harminc év körüli fehér nő a fekete hajúak kasztjából. Eszméleténél van, de nem emlékszik sem a nevére, sem semmi más személyes adatára. Az egyik összedőlt toronyház közelében találtak rá, teljesen pucéran mászkált a környéken. Külsérelmi nyomok nincsenek a testen. Szűz, erőszakra utaló nyom sem látszik rajta, erőszakkísérleté sem. Vegetatív funkciói kielégítőek, pszichikailag kommunikációképes, bár zavart, s úgy tűnik a személyes adatain kívül is számos ismeretet elfelejtett. Iktatószáma NFF-17.

Cilla aláírta hogy átvette az NFF-17-es ügyet, majd a nőhöz lépett. Barátságosan mosolygott rá.

—Az én nevem Cilla. Kérlek gyere velem, elvezetlek az ágyadhoz, ahol lepihenhetsz.

—Nem vagyok fáradt.

—Akkor is jó ha lepihensz, hiszen nyilván szörnyű élményben volt részed, azért is nem emlékezel a nevedre.

—Minek az?

—Bocsáss meg, nem értem mire vonatkozik a kérdésed!

—Minek a név nekem? Én tudom hogy én én vagyok, más meg úgysem számít.

—Kell a név az embernek, hogy más emberek szólíthassák valahogyan! - magyarázta türelmesen Cilla a nőnek. —Az én nevem például Cilla, mint az előbb említettem is neked. Ez az én nevem. Tehát mindenki úgy szólít hogy Cilla. Ezért mondható röviden, hogy én Cilla vagyok.

A nő nézett rá valami furcsa tekintettel egy darabig, majd visszakérdezett:

—Cilla? - mintha gyakorolná a nevet.

—Cilla. - ismételte meg Cilla. —Én Cilla vagyok.

—Te ennivaló kis kölyök vagy! - mosolyodott el hirtelen a névtelen nő, de olyan furcsán, hogy Cilla hirtelen mintha jeges ujj érintését érezte volna a hátán. Pedig eddig még soha egyetlen betegétől sem félt.

De azután ez az érzés tovaröppent.

—Én vagyok e kórházban az igazgató. - mondta udvariasan, és várta hogy az ismeretlen meglepődjék rajta, hogy itt nő az igazgató. De ez nem következett be. Ehelyett megkérdezte:

—Mit kell itt igazgatni? Akkora a rendetlenség hogy állandóan elmozdítják a tárgyakat, azokat igazgatód tán vissza a helyükre?

—Ó nem, dehogy, ez azt jelenti hogy én irányítok itt mindent!

—Azt hittem egy kórház olyan hely, ahová betegeket visznek.

—Persze!

—Akkor hogy is mondhatod olyat hogy irányítod, hiszen nem gurul az sehová!

Cilla nagyot sóhajtott.

—Ez azt jelenti, hogy én mondom meg hogy mit tegyenek itt az emberek.

—Mindenkinek?

—Persze!

A nő elgondolkozott, majd megszólalt:

—Nekem nem.

—Ó, kérlek ne hidd hogy parancsolnék, én csak a betegek érdekében, tehát a te érdekedben is adok néha...

A nő megfordult, s megragadta Cilla mindkét vállát. A szemébe nézett.

—Nekem nem! - ismételte meg valami különös hangsúllyal.

—Persze, persze, neked nem parancsolok! De tanácsot adhatok, ugye?! - felelte gyorsan Cilla.

—Ha téged ez boldoggá tesz... - vont vállat a nő, majd előresietett. Cilla utánament.

—Itt alhatsz ha úgy érzed hogy elfáradtál. - mutatott aztán arra a szobára, amit a nőnek szánt. Hála ugyanis annak hogy úgy kiürítette a kórházat, majdnem minden betegének jutott már külön szoba, legalábbis azoknak, akik öntudatuknál voltak. A többinek pedig úgysem számított hogy hányágyas teremben vannak. —És - mutatott az előresiető Szordájra - az ő neve Szordáj, és csak fordulj hozzá bizalommal, ha valamire szükséged van!

—Elfáradni?! - állt meg a nő, e szót is valami furcsa hangsúllyal ejtve ki, s közben arcát jobb tenyerébe temette. Látszott rajta hogy igyekszik visszaemlékezni valamire.

—Nem... nem tudom... - rebegte kicsit később.

—Mit nem tudsz? - kérdezte együttérzően Cilla, s a nő vállára tette a tenyerét.

—Nem tudom hogy mi az hogy elfáradni! Úgy értem, tudom mit jelent ez a szó, de nem emlékszem rá hogy elfáradtam volna valaha is!

—Na végre egy értelmes ember! - szólt azonnal Szordáj. —Lámcsak, te belátod hogy lehetetlen hogy valaha is elfáradt légy, hiszen a Világ csak néhány másodperce létezik, s e rövid idő alatt senki nem merülhetett ki!

—Néhány másodperce? - meredt a férfit a nő, s megint elgondolkodott, de ezúttal a bal kezét emelte tétova mozdulattal a homlokához. Így tűnődött egy darabig, és Cilla nem zavarta meg. Majd a nő így szólt:

—Nem igaz. Egészen világosan tudom, hogy a világ sokkal idősebb!

—Te csak ezt hiszed, mert ilyen emlékekkel születted néhány másodperce!

—Nem. A világ sokkal idősebb. Tudom. Nem tudom hogy honnan tudom, de tudom. A világ sokezerszer milliárd esztendő! Sőt, sok százezermilliárd éves!

—Megbocsáss - kezdte óvatosan Cilla - a tudósok szerint a világ nem néhány másodperces ugyan, de mindössze tizenhatmilliárd éves, legfeljebb húszmilliárd évesre becsülik az életkorát!

—Hogy merik akkor tudósoknak nevezni magukat, ha még ezt sem tudják jól?! - meredt Cillára a nő szinte ámulattal.

—Nézd, nem akarlak megsérteni, de mi van ha esetleg te emlékszel rosszul?

—Kizárt.

—Miért kizárt?

—De hiszen rengeteg mindenfélét elfeledtem!

—Épp emiatt!

—Nem. Egészen biztos, mert logikus, hogy az ember a kevésbé fontos dolgokat hajlamos könnyebben elfelejteni. Én tehát nyilván a viszonylag kevésbé fontos dolgokat feledtem el. Amire tehát mégis emlékszem, azok a fontosabb dolgok, s lám igazam is van, mert a nevemet elfeledtem, de az csak egy értelmetlen hangsor aminek nem sok köze van hozzám, valóban nem olyan fontos mint a világ életkora! Vagyis amire mégis emlékszem az fontos, ha pedig fontos akkor jól kell emlékezni rá, mert nyilván jól tanultam meg annak idején, épp amiatt mert fontos.

—Minden tisztelem a logikádé, semmi kivétnivalót nem találok benne, de tegyük fel hogy annak idején már azok is rosszul tudták ezt a fontos adatot, akik neked tanították!

A nő megint tűnődött egy sort, majd így szólt:

—Nem emlékszem rá, hogy lettek volna tanítóim.

—Sebaj, reméljük majd idővel eszedbe jutnak!

—Nem erről van szó. Figyelj ide te aranyos kölyök...

—Cilla a nevem.

—Igen, olyan helyes ennivaló kis kölyök vagy, tetszik még a neved is, illik hozzád! Rémlik mintha korábban ismertem volna valakit akinek hasonló neve volt... Cilla... nem, nem Cilla, talán Csilla... de nem, nem egészen ilyen volt a neve... tehát, én nem tudom a nevemet, de határozottan tudom hogy bár a név egy meglehetősen felesleges valami, de azért mégis volt nevem valaha régen! Konkréten a nevemre tehát nem emlékszem, de a név fogalmára igen! Úgy hiszem tehát hogy ha lettek volna tanítóim, akkor nem emlékeznék rájuk, a nevükre sem, de arra a *tényre* hogy voltak tanítóim, igen! De nem emlékszem ilyen tényre! Nekem tehát nem voltak tanítóim.

—Akkor miből vontad le azt a meglepő következtetést, hogy ilyen idős a világ? - kérdezte Szordáj.

—Talán azért gondolom így, mert megéltem ezt az időtartamot. - mondta tűnődve a nő.

Cilla ismét sóhajtott egy nagyot. Ez a nő éppoly örült mint Szordáj, csak az ellenkező végletet képviseli. Nehéz dolga lesz vele! Ezért most így szólt:

—Tudod mit, a beszélgetés megkönnyítése végett javaslom hogy egyezzünk meg valamiben ami a neved lesz! Jó?

A nő válasz helyett csak vállat vont.

—Jó lesz neked mondjuk a Lúrcse név?

—Éppoly semmitmondó mint bármi más. - vont vállat ismét a nő.

—Helyes, akkor ezentúl ez a neved! - döntötte el Cilla.

Az az igazság, hogy ezután Cilla egy darabig nem is foglalkozott Lúrcséval. Lúrcse végülis, úgy tűnt, nem szenved nagy bajban, mindössze amnéziás. Van egy kis „beütése”, mert meg-

győződése hogy a világ elképzelhetetlenül idős, de ez még nem baj. Az már inkább, hogy elképzelhetőnek tartja hogy ő maga is olyan idős, de Cilla hajlamos volt úgy vélekedni hogy ez szerencsére nem meggyőződése Lúrcsénak, egyszerűen nem tudja a szerencsétlen hogy mit gondoljon magáról, hiszen elfeledte az emlékeit! Igen, Lúrcse egyszerűen amnéziás, bár ezt nála nem okozhatta holmi fejét ért ütés, hiszen semmi sérülés nincs rajta! De lehet hogy megjed. Végülis egy összedőlt toronyház mellett leltek rá, akkor pedig elképzelhető hogy az épület Lúrcse közvetlen közelében roskadt össze, s Cilla szemernyi sem kételkedett benne, hogy akárkit is megijeszthet akár halálosan is, ha egy sokemeletes épület összerogyik mellette! Lúrcse legalább nem halt bele a rémületbe, mondhatni tehát hogy jól járt!

Igen, Lúrcse amnéziás, de hát Cilla úgy tudta, és az általa meggyógyított pszichiáter nő is azt mondta neki, hogy az amnéziás esetek túlnyomó többsége meggyógyul magától idővel. Sok esetben egyetlen pillanat alatt térnek vissza az emlékek, máskor pedig szépen fokozatosan, apránként. S még ahol nem is tér vissza minden emlék, azon esetek óriási többsége is legalábbis javul valamelyest idővel, tehát néhány emlékfoszlány azért csak-csak visszaszivárog az illető tudatába, például nem jut talán eszébe a neve, de az igen hogy melyik házban lakik, nem emlékszik mondjuk a felesége arcára, de anyjára már igen...

Tény persze hogy nem minden amnézia mutat fel javulást sőt gyógyulást, egy kis részük sajnos tartós marad. De Cilla remélte hogy Lúrcse nem ebbe a kategóriába tartozik. Erre minden reménye meg is lehetett, mert a tartós amnéziák többnyire agysérülés, méghozzá súlyos agysérülés következményei szoktak lenni, de Lúrcse esetében a legcsekélyebb jel sem mutatott rá, hogy megsérült volna akár kicsikét is az agya!

Cilla azért igazán minden tőle telhetőt megtett. Volt egy röntgenkészülék is az Infernóban, ezt ő nem tudta kezelni ugyan, de a meggyógyított sebészorvosa igen, készített néhány röntgenfelvételt Lúrcse fejről, de az égvilágon semmi sérülést nem mutatott ki még a röntgen sem. Cilla tehát egyszerűen békén hagyta Lúrcsét, remélve hogy a pihenés, a nyugalom idővel meghozza a javulást neki.

Néha elbeszélgetett vele azért, érdeklődött az állapota iránt, hogy miként érzi magát. De ezek a beszélgetések mind nagyon furcsák voltak. Valahogy úgy érezte alattuk magát Cilla, mint aki egyszerre két emberrel beszélget: egy végtelenül művelt, nagyon okos személlyel, akinek bámulatos logikai érzéke van, s egy másikkal, aki szinte valami rémmesékből előbújt vadember!

Mert mint ahogy a világ életkoráról folytatott eszmecsereből is kiderült, nem volt érdemes filozófiai vitába bonyolódni Lúrcséval, mert a nő bámulatos érvekkel tudott előrukkolni akár-mikor, s megtalálta ellenfele érvelésében a legkisebb buktatót és logikátlanságot is. Ha Lúrcse valamit a fejébe vett, azt onnan szinte lehetetlen volt kibeszélni. Ellenben néha úgy tűnt Cillának, hogy a nő minden értelmessége ellenére sem származhat magas társadalmi csoportból, mert időnként olyan kifejezésekre ragadtatja magát, amit az előkelő körök egyszerűen nem engednek meg maguknak, sőt, néha bizony úgy beszélt mint a legalja népség!

Ennek legelső megnyilvánulása már behozatalakor megtörtént, amikor Cillát csak mint „ennivaló kis kölyköt” említette. Ez pedig bár nem volt talán kifejezetten durva, de olyasmi amit nemigen szokás egy ismeretlen valakinek mondani, márpedig Lúrcse számára akkor Cilla még ismeretlen volt. Már kölyöknek sem szoktak nevezni felnőtteket, de ha fiatalnak tartja is Cillát, akkor sem mondható Cilláról hogy kölyök volna! Aztán az a kifejezés hogy „ennivaló kis” kölyök... Cilla tudta, hogy e kifejezés még az évezredek mélyéről maradt fenn, amikor még előfordult kannibalizmus. A kifejezés e szörnyű szó szerinti értelme már szerencsére elfelejtődött, s talán szerencse is hogy nem tudják az anyák, amikor kedveskedésnek szánva, szinte már-már becézően mondják egymás gyermekeire, hogy milyen ennivaló kis kölyök is az... Cilla mégis valahogy megborzongott a kifejezés hallatán.

Akármi volt is a múltja azonban, Cilla tudta hogy ő mindenképp egy segítségre szoruló beteget kell lásson Lúrcséban. S megpróbálta először is hogy a szeretet erejével gyógyítsa meg. De mert nem akarta megijeszteni, úgy gondolta kilesi hogy mikor alszik, s akkor megy felé a fényruhájában hogy megérintse és szeresse. De bár napokon át kísérletezett, nem sikerült olyan pillanatot kifognia, amikor Lúrcse alszik! Hiába ment a szobájához akár éjjelkor is!

Úgy tűnt, hozzá hasonlóan Lúrcse sem alszik soha.

- Meg is kérdezte tőle:
- Hát te sosem alszol?
- Minek azt?
- Hát hogy kipihend magadat!
- De hiszen mondtam már hogy nem vagyok fáradt!
- Álmos sem?
- Álmos? Ugye ez a szó azt az állapotot jelenti, amikor azt érzi az ember hogy aludnia kéne?
- Igen, pontosan.
- Na de hát akkor minek legyenek álmos, amikor nem kell aludnom?
- Figyelj csak Lúrcse, próbálj meg aludni, mert aggódok miattad, nem normális az hogy valaki nem alszik, s ennek sokféle betegség lehet a következménye, azt pedig biztos te sem szeretnéd!
- Én sosem voltam beteg.
- Azt nem tudhatod.
- De igen! Lehet hogy nem emlékeznék rá hogy milyen betegségben szenvedtem, de a tényre hogy voltam beteg, úgy érzem emlékeznék. Én tehát nem voltam még sosem beteg!
- De ugye azt sem szeretnéd ha most lennél az! Tehát nagyon szépen kérlek, feküdj le és próbálj meg szunyókálni legalább egy kicsit, hidd el nagyon kellemes lesz!
- Fölösleges időpazarlás volna.
- Nem időpazarlás, ha valaki olyasmit művel ami kellemes. Ezt ráadásul minden ember meg szokta tenni.
- Az engem nem érdekel, az emberek hülyék.
- Ez megint olyan kifejezés volt, ami híven bizonyította Cilla előtt Lúrcse alacsony származását. Még ha így is gondolja valaki, annyira udvariatlan hogy ki is mondja csak holmi műveletlen tahó lehet.
- De hát egy beteget nem fog leszídni, s illemórakkal sem zaklatja, ehelyett, remélve hátha fellibbentheti a fátylat Lúrcse valamelyik elfeledett emlékéiről, megkérdezte:
- Miből gondolod úgy, hogy az emberek hülyék?
- Hát mert korcsfajzat valamennyi. Szinte valamennyi képességük elsatnyult. Ez pedig az eszükre is vonatkozik. A satnya eszűeket pedig úgy is lehet nevezni röviden hogy hülyék, te talán nem úgy gondolod?
- Pusztán etimológiailag bizonyára. - válaszolta Cilla, és élesen figyelte Lúrcse arcát, hogy a nő miként reagál erre a cseppet sem mindenki által ismert szakszóra. De a nő ugyanolyan rezzenéstelenül figyelt rá, mintha csak mondjuk a „szék” szót használta volna. Úgy tűnt, tökéletesen tisztában van vele, hogy mit jelent ez a szó. De annyira, hogy még meg is rőttá Cillát!
- Nem kell nagyképűnek lenned Cilla, hogy ősi eredetű vagy idegen nyelvekből átvett szavakat használsz a beszédedben, de ha már ezt teszed, legalább helyesen használd őket! Mert az a szó hogy „etimológia”, az szófejtést jelent, tehát szavak jelentésének kibogozásával foglalkozó nyelvészeti tudományágat, szavak eredetének, származásának kutatását, esetleg a szavak jelentésfejlődését és jelentésváltozását, márpedig ha ezt jelenti, akkor szerintem nem illik arra, amire most használtad! Nem arról volt szó ugyanis a beszélgetésünkben hogy a „hülye” szó honnan került bele a nyelvbe amit használunk, pusztán hogy illik-e az értelmes lények közül az emberi faj egyedeire!
- Bár Cilla úgy vélte, éppenséggel egy ilyen jellegű vita is mondható etimológiainak, de nem vitatkozott Lúrcséval. Annyi mindenképpen kiderült, hogy Lúrcse tökéletesen ismeri e szó jelentését. S amikor később néhány más idegen szóval kapcsolatban is érdeklődött nála óvatosan Cilla, kiderült hogy a legislegritkább szavak jelentését is bámulatra méltó pontossággal ismeri, még azokét is, amiket maga Cilla sem ismert, csupán jóelőre kikeresett magának még a beszélgetés előtt a szótárakból!
- De most még nem tartott itt, inkább ezt kérdezte:
- És miből véled úgy, hogy az emberek korcsok?
- De hát te nem úgy véled magad is, Cilla?
- Nem, én nem úgy vélem.

—Jaj te aranyos, drága kölyök, hogy te milyen ártatlanul naív vagy! Hát nyíljék már fel a szemed a valóságra!

—Miféle valóságról beszélsz?

—Cilla, én most érvelhetnék azzal hogy szilárd meggyőződéselem az emberi faj korcs mivolta, mert így érzem, így tudom, bár nem tudom hogy honnan tudom. De úgysem hinnél nekem, biztos csak azt mondanád hogy összezavarodott minden a fejemben amikor elvesztettem az emlékeimet. Hanem megkérlek rá hogy légy olyan kedves és nézz már tükörbe, jó?!

Cilla összerezzen.

—Mit kéne ott látnom?

—Kis bohóm, hát magadat!

—Na és?!

—Na és nézd meg jól magadat.

—Olyan korcs lennék?

—Cuki pofa, dehogyis! Ellenkezőleg! Nem tudom hogy honnan tudom, de tudom azt hogy milyen egy nem elkorcsosodott ember!

—Olyan mint én?!

—Naná hogy, telibe találtad! Na és ha a nem korcs emberek olyanok mint te, akkor mert a többiek nem olyanok mint te, akkor azok korcsfajzatok! Ez csak tiszta sor, nem?!

Lúrcse érvelése logikailag megtámadhatatlannak tűnt, Cilla is csak ennyit tudott mondani rá:

—Elképzelhető olyan variáció is, hogy én esetleg egyáltalán nem is vagyok ember!

—Kétségkívül, de hogy így van-e, az attól függ, hogy mit nevezünk embernek! Végéreis a kutyákat és a farkasokat két különböző fajnak tartják, holott képesek szaporodóképes utódokat nemzeni egymással. Biológiai és még inkább genetikailag tehát logikusabb volna úgy tekinteni, hogy ők egyetlen faj, csak a kutyák éppen korcs farkasok, tekintettel arra hogy szinte minden képességük gyengébb a farkasokénál. De mégis külön állatfajnak tartják őket, egyrészt kényelmi okokból, másrészt mert az emberek úgy ítélik meg, hogy a kutyák már nagyon különböznek a farkasoktól; eléggé ahhoz, hogy megérdemeljenek külön fajbesorolást! Holott én azt vallom hogy a kutyák csak házasított, elkorcsosult farkasok! Na már most ilyen értelemben persze lehet úgy tekinteni téged hogy nem vagy ember, ha azt mondjuk hogy eléggé különbözel tőlük ahhoz hogy ne tartassál embernek. De mondhatjuk azt is hogy ember vagy, a többiek meg korcs emberek! Végeredményben egyesgyedül csak akkor lenne minden vitát kizárhatóan mondható rólad hogy nem vagy ember, ha egy emberrel párosodva nem születne szaporodóképes utódod! De nem tudható hogy így van-e ez! Amilyen fiatal kis kölyök vagy, csodálkoznék ha szültél volna már, sőt, szerintem meg sem próbáltad!

—Mit beszélsz, még szűz vagyok!

—Nagyon helytelen. Annyira azért nem vagy fiatal hogy ne élvezd az életet!

—Ez nem illendő beszélgetés Lúrcse, de meg tévedsz is, én sokkal fiatalabb vagyok mint hiszed! Csak idősebbnek látszom valamivel a nagy szemem miatt az életkoromnál, holott igenis fiatal vagyok, annyira, hogy még nem is serdültem fel teljesen, például még nem is menstruáltam soha!

—Szerintem ez mit sem jelent, mert a nők menstruálása is csak az emberiség elkorcsosulásának egy kísérőjelensége, amennyiben tehát te mint ember nem vagy korcs, akkor nem is fogsz menstruálni! Miért is tennéd, semmiképp sem a tökéletesség jele az ha egy nő annyi vért elpocsékol havonta!

Cilla azon gondolkodott hogy ugyan mit mondjon erre. Végül semmit nem kellett mondania, mert Lúrcse ezzel a meghökkentő bejelentéssel állt elő:

—Például én is sokkal magasabbrendűnek tartom magamat mint a többi embert, és biztos is hogy igazam van, mert még én sem menstruáltam soha!

—Tessék?! - ámult Cilla. Mert hát ő még csak tizenhat esztendő, még nincs lekésve erről, de Lúrcse már úgy kinézetre is a harminc felé járhat, s ha fel is tételezi hogy idősebbnek tűnik a koránál, akkor is igencsak kéne már neki...

—És - folytatta Lúrcse - mert én nem menstruálok és te sem, ez közös vonás bennünk. Emiatt megkockáztatom a kijelentést hogy mert én nem szoktam aludni, te sem szoktál! Igaz?! - s látva Cilla döbbsent arcát, legyintett egyet.

—Ne is fáradj a válasszal, látom rajtad hogy igazam van! Na és ha te nem alszol, akkor nekem sem kötelező, tehát hagyj békét ezzel!

Mindez aztán adott épp elég gondolkodnivalót Cillának. Vajon igaza van-e Lúrcsénak, hogy vele egy népből való?! Mert azt Cilla mégsem hitte, hogy ő ember volna. Na de nem lehet vele egy fajba tartozó Lúrcse, mert neki nem nagy a szeme!

Bár igaz, az ő szeme sem volt mindig ilyen nagy. Meglehet tán, kell egy kis idő, amíg kifejlődik teljes nagyságúvá. Lehet hogy náluk csak a kisgyerekek szeme nem nagy. És lehet az is, hogy talán hosszú életűek, és náluk is van aki előbb serdül s aki később, s esetleg Lúrcse is gyermek még, csak hiszi magát felnőttnek, és olyan későn serdülő típus, és amiatt nem nagyobbodott meg még a szeme...

Mindezt hogy igaz-e, nem tudta Cilla, de nagyon szeretne volna tudni. S elhatározta, tőle telhetően igyekszik kideríteni! Egy nap tehát felkereste ismét a nőt, s ezt mondta neki:

—Tudd meg, hogy én nemcsak arra vagyok képes hogy ne aludjak, hanem sok más dologra is! Például egészen forró vízben is kiválóan érzem magam, fürödhetek is benne, úgy, hogy semmi bajom sem esik!

—Tudom. - válaszolta nyugodtan Lúrcse.

—Honnan?!

—Azt nem tudom, de úgy érzem onnan, hogy nagyon ismerős vagy nekem. Mintha láttam volna már hozzád hasonlókat. Olyanokat, akiknek hozzád hasonló a szemük.

—Nézd, ez arra utalhat hogy te is velem egy népből való vagy, olyanok közt gyerekeskedtél mint én, emiatt nem is csoda ha ismerős neked ez a külső.

—Ez bizony lehetséges.

—Ki lehetne ezt könnyen deríteni!

—Miként?

—Szerintem elég csak kipróbálni, hogy bírod-e a forró vizet!

—Bolond leszek összeégetni magamat!

—Egyáltalán nem biztos hogy megégetne!

—Köszönöm szépen, de megkockáztatni sem vagyok hajlandó!

—Akkor a hideg vizet.

—Nem ugrom bele egy kád jeges vízbe!

—Erre semmi szükség, elegendő ha mindössze beledugod a kezedet, s ha nagyon hidegnek találod rögvest ki is húzhatod! És a forró vízzel is ugyanez a helyzet, mert nem kell rögtön tűzforróval próbálkozni, csak jó meleggel, amitől legfeljebb kipirosodik a bőröd, s csak akkor állítod melegebbre, ha úgy érzed hogy semmi bajod tőle!

Lúrcse kissé tűnődött, majd így szólt:

—Jól van! Bár azt hiszem felesleges a próbálkozás, mert szilárd meggyőződésesem hogy valóban nem árthat nekem a forró víz!

—Akkor miért tiltakoztál az előbb?

—Mert akkor még nem tudtam! Most azonban eszembe jutott.

És kipróbálták, és kiderült, hogy Lúrcse is éppoly kiválóan bírja a legforróbb vizet mint Cilla maga. Együtt zuhanyoztak a vízsugár alatt, mindent belengett a fullasztó pára, és Cilla még soha ilyen boldognak nem érezte magát.

—Olyan jó hogy van valaki, aki hozzám hasonlít! - kacagott Lúrcséra. —Olyan rossz volt egyedül lenni! Biztos te is jobban érzed magad most hogy rám találtál, ugye?!

—Hogyne, bár azt kell mondjam hogy nem éreztem magamat kényelmetlenül korábban sem! De valóban megnyugtató érzés hogy rád találtam. Igazán aranyos kis kölyök vagy! - azzal magához ölelte Cillát, egészen úgy mintha férfi volna, és megcsókolta Cilla vállgödrét. Cilla hevesen rázkódott össze, mert csiklandós volt.

—Hé, Lúrcse, lesbikus vagy talán?! Mert ha az vagy, akkor jó ha tudod hogy azt tiltja a törvény, tehát titkold el az efféle hajlamaidat, ha nem akarsz máglyára kerülni!

—Ugyan már kis bohóm, mi bajom történhetne a máglyán?!

—Mi, mi, hát megégetnek!

—Na ne butáskodj! Hogy is égethetnének meg, amikor a forró víz sem árt nekem!

—De a máglya tüze melegebb!

—Aztán miből gondolod hogy akár az a meleg is árthatna nekem! De ne is nyugtalankodj, nem vagyok lesbikus. - ám e szavak kimondása közben is átölelve tartotta Cillát, sőt, ezután csókolgatni is kezdte újra, majd a száját kinyitva gyengéden megharapdálta Cilla nyakát. Cilla kuncogott. A harapás nem fájt, és tulajdonképpen kedvére való volt a játék.

—Olyan aranyos vagy, igazán enni való kis kölyök! - mormogta Lúrcse.

—Idefigyelj Lúrcse, én szeretem ha kedveskedel, azt sem bánom ha becézel, de ezt ne mondd nekem, mert ez a kifejezés valahogyan zavar, s úgy vélem meg is aláz egy kissé, megalázza felnőtt mivoltomat, hiszen nem igazán vagyok már gyermek, s annál inkább egy nagy kórház felelős beosztást betöltő személye, igazgató!

—Ah, milyen büszke vagy, milyen hiú!

—Egyáltalán nem erről van szó, csak zavar amit mondogatsz rólam! Aminek ráadásul semmi értelme sincs, mert nyilván te sem úgy gondolod hogy én ennivaló volnék, mert nem akarsz megenni mint egy szelet vajjas kenyert!

—Hát eddig még nem gondoltam bele miért is épp így becézlek, de az az igazság hogy fölöttébb étvágygerjesztő vagy! - és ismét megharapdálta Cilla nyakát.

—Ne beszélj már butaságot Lúrcse, hiszen ha engem kölyöknek tartasz is, de te aztán biztos hogy nem vagy az, komoly, felnőtt nő vagy, s ahhoz nem méltó a hülyéskedés!

—De hát ez bolondokháza, itt hülyék vannak! - kacagott Lúrcse.

—De nem ilyen értelemben! Különben is, amióta itt vagyok még nem találkoztam kannibálok, s rólad sem hiszem hogy az volnál, tehát nagyon szépen kérlek, hagyd abba!

—Hát azt hiszem igazad van, mert olybá tűnik nekem hogy még valóban sosem ettem emberhúst! - morfondírozott Lúrcse.

—Nagy egek, te komolyan eltűnődöttél ezen?! Te valóban elképzelhetőnek tartottad, hogy esetleg ettél volna valaha is embert?!

—Miért is ne! Most már ugyan biztos vagyok benne hogy nem, de pusztán elvileg ezt sem tart-hattam lehetetlennek, hiszen ha elfeledtem az összes emlékemet, akkor nem tudhatom hogy miféle emlékek is voltak azok; elképzelhető volt pusztán logikailag, hogy akadtak köztük kannibál emlékek is! De te valóban cuki pofa vagy, igazán aranyos valaki! - és megsimogatta Cillát. Aki azonban most elhúzódott tőle. Cseppet sem tartotta már mulatságosnak Lúrcse kedveskedését.

—Idefigyelj Lúrcse, azt hogy nem ettél embert, teljesen biztosra veheted, mert hisz velem egy népből való vagy, márpedig tudd meg, hogy én soha az életemben nem ettem még húst! És nem amiatt mintha vallási fogadalmat tettem volna az élethosszig tartó böjtre, egyszerűen amint megláttam életemben az első sültcsirkét, úgy megsajnáltam szegény madarat akinek meg kellett halnia, hogy képtelen voltam enni a húsából! Erkölcstelennek tartom hogy megöl-jünk állatokat, csak azért hogy megegyük őket! Na már most engem senki nem tanított a környőreletre, feltételezem hát hogy ez az én fajom veleszületett sajátossága, mi egyszerűen ilyen jók vagyunk! Akkor pedig te is jó vagy, tehát szeretsz minden élő, szereted az embereket is, tehát lehetetlen hogy ettél volna embert! S ezzel remélem le is zártuk ezt a kellemetlen témát, mert a hátam is borsószik tőle! Tudd meg hogy horroret sem szoktam olvasni, irtózom az erőszak, kegyetlenség és vérontás minden gondolatától, tehát nagyon szépen kérlek hogy ne legyél morbid, és kellemesebb dolgokról beszéljessünk, ha a barátnőm akarsz lenni, amit különben nagyon szeretnék!

—Már ne haragudj de nincs igazad!

—Ugyan miért?!

—Nem igaz hogy a fajod minden tagja olyan mint te. Én biztos nem vagyok olyan.

—Amennyiben?

—Amennyiben például én egyáltalán nem szeretem az embereket.

—De hát miért gyűlölöd őket?! - kérdezte kétségbeesetten Cilla.

—Nem mondtam hogy gyűlölöm. Abszolúte közömbös vagyok irántuk. Egyszerűen nem számítanak. Nem érdekelnék. De ezt ne tekintsd sértésnek, mert te annál jobban érdekelsz! - és valami különös tekintettel nézett Cillára. —Tudd meg Cilla hogy amint megpillantottalak, már az első pillanatban valami furcsa vonzódást éreztem irántad!

—Aha, tehát mégis lesbikus vagy! De ne ugorj rám, mert egyelőre nem sok kedvet érzek az ilyesmihez!

—Pedig úgy vettem észre hogy az imént igencsak élvezted a kényeztetést!

—Az akkor volt, de most már nem vagyok abban a hangulatban.

—Miért nem?

—Talán mert túl csúnya témákra tértél át. Van valami sötét benned, Lúrcse, a gondolataidban, néha olyan furcsán beszélsz, és azt nem szeretem!

—Vagyok amilyen vagyok, s nagyonis megfelelek magamnak. - válaszolta hűvösen Lúrcse. Majd megenyhülten pillantott Cillára:

—De téged azért kedvellek. Így is. Igen, illik hozzád ez a szelídség, így még helyesebb vagy, egy kedves, vonzó kis... kis játékbaba... de nem is, inkább ékszer... de mindegy is hogy mi, az a lényeg hogy az enyém vagy, hogy itt vagy, velem vagy, hogy megszereztelek, s már semmi el nem választhat minket egymástól! Mindenre képes lennék érted! - és valami furcsa tekintettel nézett Cillára.

—Megriasztasz Lúrcse, ne beszélj így!

—Csak kimondtam amit gondolok.

—Téves gondolataid vannak akkor, mert én nem vagyok a tied, én önmagamé vagyok, még akkor sem lehetnék a tied ha akarnám mert te is nő vagy mint én, de ha férfi volnál akkor sem biztos hogy a tied lennék, mert az nemcsak tőled függ de az én beleegyezésemtől is, amit csöppet sem biztos hogy megkapnál!

Lúrcse azonban nem ismerte el Cilla érveinek helyességét, igaz, meg sem cáfolta azokat. Ehelyett továbbra is nézett rá valami vérfagyasztó mosollyal, s ezt suttogta:

—Enni való kis kölyök! Hogy küzd! Milyen aranyos! - majd egy hirtelen mozdulattal megsimogatta Cilla haját, azzal kilépett a zuhany alól. De ennek Cilla pillanatnyilag csak örvendezett. Határozottan kényelmetlen volt ez a beszélgetés neki Lúrcséval. Úgy érezte magát mintha ő lenne az ápoló, és Lúrcse az ápolója, orvosa. Ezért hogy némileg visszaszerezze Lúrcse előtt hivatali tekintélyét, ezt kérdezte:

—Volna-e kedved még jobban megbizonyosodni arról, hogy velem egy népbe való vagy-e?

—Hogyan?

—Tudod, én képes vagyok embereket meggyógyítani pusztán azzal, hogy igyekszem nagyon szeretni őket! Nem mindegyikük gyógyul meg, de sokuk, s amelyik nem, az is jobban lesz ettől. Szerintem te is képes kell legyél erre, s meggyőződésemm hogy ugyanakkor neked magadnak is jót tenne ha igyekeznél szeretni másokat!

—De hát engem nem érdekelnék a többi emberek. - vont vállat Lúrcse.

—És mi volna ha megtennéd ezt pusztán azért, mert én megkérek erre?

Lúrcse töprengett egy darabig, majd meglepőten válaszolt:

—Nem tehetem. Nem vagyok rá képes.

—Miért nem?

—Mert fogalmam sincs róla, miként is kell szeretni!

—Na ne bolondozz, hiszen az imént is mást sem hallottam tőled hosszú percekén át, csak hogy mennyire kedvelsz!

—Attól félek hogy az nem ugyanazt jelenti. Meglehet tán az is hogy mondogattam is olyasmit valamikor neked hogy szeretlek, de úgy vélem, olyankor tévedtem. Hogy kedvellek az igaz, de hát van az úgy hogy például valaki azt mondja: szereti a sajtot, aztán ez mégsem azt jelenti amikor az emberek azt mondják hogy szeretik ezt vagy azt a személyt, ez csak azt jelenti hogy az illető kedveli a sajtot. Te pedig nem azt várod tőlem hogy megegyem azt az embert, a beteget, már ne haragudj hogy megint erről beszélek, hanem azt várod hogy érezzek valamit irán-

ta, de fogalmam sincs hogy mit! Amennyire vissza tudok emlékezni, úgy tűnik nekem hogy én még soha életemben senkit nem szerettem! Úgy nem, ahogy te azt elváród tőlem!

Cilla megdöbbsent. Egyre inkább kezdett úgy vélekedni, hogy bár Lúrcse valóban egy fajba tartozik vele, de jó helyre jött ide az Infernóba, mert valóban bolond. Nem mint ember, hanem mint olyasvalaki aki olyan mint ő, Cilla. Ha ő Cilla angyal, akkor Lúrcse egy bolond angyal.

—Komolyan úgy véled hogy még soha senkit nem szeretted?!

—Nemcsak így vélem, de ráadásul nem is tudom hogy mi az a szeretet!

—Hát... a szeretet, az... az azt jelenti, hogy a másikat ugyanolyan fontosnak tartjuk mint önmagunkat, sőt, fontosabbnak is!

—Ez lehetetlen.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy amely pillanatban egy élőlény így gondolná, előfordulna hogy inkább ő halna meg mint az a másik akit szeret. Ez pedig azt jelenti hogy kevesebb utódot hagy hátra mint akik nem így gondolkodnak, mindez pedig azt eredményezi hogy a szeretetre képes lények gyorsabban halnak mint az erre nem képesek, tehát a szeretet káros evolúciós tulajdonság, s így az erre való hajlam, ha ki is alakul netán, de gyorsan kihal! Különben is, miért érezne így egy élőlény?!

Cilla gyorsan gondolkodott, mit is mondjon. Úgy tűnik, Lúrcse a maga félelmetes logikai érzékével csakis olyasmit képes elfogadni, ami természettudományosan a lehető leglogikusabb, és a kétely legkisebb árnya sem férhet hozzá. Lúrcse abszolút materialista. De akkor hogy is magyarázhat meg neki olyasmit, mi is a szeretet, amikor ebben az érzésben valóban létezik valami misztikus?!

Végül ezt mondta:

—Hajlamosak vagyunk szeretni azt, akiről úgy véljük, többet ér mint mi magunk!

—Ez az állítás önellentmondás. Azt ugyanis hogy mi értékes és mi nem értékes, az értelmes lény nem határozhatja meg másként, mint úgy, hogy értékes az ami az ő hasznára van, káros az ami az ártalmára, és értéktelen az, ami se nem káros, se nem hasznos! Ezesetben pedig mindenki számára önmaga a legislegértékesebb, hiszen mindenki számára önmaga a leghasznosabb, tehát elő sem fordulhat hogy valaki értékesebbnek tartson másvalakit mint saját magát!

—De te az előbb azt mondtad hogy mindenre képes volnál értem!

—Így is van, de akkor eszembe sem jutott olyasmi, hogy ebbe beleértendő volna önmagam feláldozása is! Én ugyanis úgy gondoltam hogy mindenre képes volnék hogy megszerezhesselek!

—De Lúrcse, rég elmúlt már a rabszolgaság korszaka!

—Mindegy. Így gondoltam. Na de ha feláldozom magamat, akkor már nem is tudlak megszerezni, mert halottnak nincs tulajdona! Érted már?!

—Értem. Na figyelj csak! Az ember nem önmagában él, hanem közösségben. És előfordulhat hogy valaki értékesebbnek bizonyul a közösség számára, mint ő maga, tehát...

—Ne is folytasd! Semennyire sem érdekel holmi közösség!

—Miért nem?

—Úgy érzem hogy még soha nem éltem közösségben.

—Ez merő ostobaság, hiszen kellett legyenek szüleid akik felneveltek, s a család, az egy kis közösség! De még akkor is volt közösséged, ha netán árvaházban nevelkedtél. Még akkor is ha az utca nevelt fel csavargóként. Elvégre egészen biztos hogy legalábbis beszélni megtanultál valakitől!

—Jó, és ha így volt akkor miért kéne bármit is éreznem a közösség iránt?!

—Nem ismered a hála fogalmát?

—A fogalmat igen, de meggyőződéseim szerint olyasmit még nem éreztem senki iránt.

—Akkor te súlyos érzelemszegénységben szenvedsz!

—Az lehetséges, de ennek nem érzem a kárát.

—Mert fogalmad sincs róla hogy mit veszítesz! Figyelj csak, te nem vagy hálás annak aki megtanított beszélni?

—Nem tudom hogy ki az.

—De ha tudnád, nem lennél hálás neki?

—És mi van akkor ha nem önzetlenül tanított, hanem közben kihasználta, például mert mialatt tanított, közösült velem?

—Olyan kis gyermekekkel még nem lehet közösülni.

—Akkor másképp használt ki. Például csak azért tartott magánál gyermekként, hogy mint koldus, több alamizsnát kapjon!

Cilla ismét sóhajtozni kényszerült. Hogy is győzhetne meg egy ilyen elmét mint Lúrcse, aki mindig talál valami logikai kibúvót!

—Hajlandó vagy elfogadni azt az állítást Lúrcse, hogy legalábbis elméletileg létezhet olyan közösség, ahol az egyes egyedek nem használják ki egymást?

—Nem. Minden közösség szükségszerűen olyan, hogy benne az egyedek kihasználják egymást. Ez egészen biztos, ez annyira így van hogy ez magától értetődő alapigazság, bizonyításra nem szoruló axióma! Már ugyanis az elnevezésből, a közösség-szóból adódik ez, mert e szó azt jelenti hogy valami közös, s ugyan mi más lenne közös mint az érdekeik! Ha nem volna semmi-jük ami közös, akkor a lények miért is verődnének egy csapatba! A közösség azért alakul ki, mert a benne csoportosuló egyedek több hasznot nyernek a csoportosulásból mint amennyi kárt szenvednek, vagyis kell hogy az egyik lény a másik hasznára legyen, ha pedig így van akkor az amelyik a hasznot húzza, kihasználja a másikat!

—Teljes mértékben igazad van! Az egyedi kontaktusokban valóban kihasználja az egyik fél a másikat, de hol az egyik, hol a másik, hosszú távon tehát egyik fél sem tekinthető vesztesnek csak nyertesnek, ezt te is épp az imént ismerted el, bár megengedem hogy elképzelhető, hogy bizonyos egyedek a közösségen belül több haszonra tesznek szert mint mások. De még így is jól jár mindenki!

—Nem éppen! Mert lehet hogy némelyeket erőszakkal kényszerítenek a közösségben maradás-ra!

—Igen, sok ilyen közösség van. De én épp azt kérdeztem az előbb, lehetségesnek tartod-e olyan közösség létét, ahol ilyen erőszakoskodás nincs, ahol tehát mindenki csakis jól jár?

—Logikailag ez nem kizárható.

—Ezesetben pedig az is lehetséges, hogy valamely egyede e közösségnek nyilvánvalóan hasznosabb az egész közösségnek, tehát minden egyednek, mint másvalaki!

—Az is lehet.

—Na hát ez esetben az, aki nem annyira értékes, jól teszi ha adott esetben áldozatot hoz ezért az értékes egyedért, még akkor is ha ebből neki nem származik közvetlen haszna, mert ha áldozatvállalásával megmenti ennek az életét, akkor később nagy hasznára lehet a megmentett értékes egyed, míg különben elpusztul!

—De mi van ha közben az áldozatvállaló elpusztul?!

—Ennek esélye fennáll, de többnyire nincs szó biztos pusztulásról, csak ennek valamekkora fokú valószínűségéről! Nyilvánvaló hogy az értelmes lény mérlegeli mindig a kockázatot még ha öntudatlanul is, és nem mindenkiért hajlandó ugyanakkora kockázatot vállalni! A közösség értékesebb tagjaiért nagyobb, másokért, csekélyebb értékűekért kisebb kockázatot hajlandó vállalni. Lehet olyan egyed akiért szinte semmit nem tesz meg, és lehet olyan is, akiért a majdnem biztos halált is megkockáztatja. Eddig egyetértesz?

—Eddig logikusan hangzik.

—Továbbá, nemcsak életmentésről lehet szó. Segíthetnek az értékesebb egyednek mindennapi teendőikben is, pusztán csak azért hogy az az energiáit olyan cselekedetekre fordíthassa a hétköznapi teendők helyett, amelyeket előnyösebb ha ő végez el, mint mások, akik e teendőket talán el sem lennének képesek végezni, vagy ha igen, csak sokkal nagyobb fáradsággal mint az értékesebb egyed. De még többet is mondok! Mert minek alapján dől el hogy valaki értékes vagy értéktelen tagja-e a közösségnek?! - tette fel Cilla diadalmasan a kérdést.

—Na minek alapján? - kérdezte vissza a kérdést kíváncsian Lúrcse.

—Elismered hogy ez döntő kérdés?!

—Hogyne, kulcsfontosságú az egész gondolatmenet szempontjából!

—Megválaszolom! Egyértelmű hogy számodra például az az ember értékesebb, aki nagyobb hasznodra van, ugye?

—Egyértelmű!

—Tehát minél többet segít neked valaki, annál értékesebb a szempontodból! Tehát minél többet tesz valaki úgy általában az egész közösségért, illetve a közösség tagjai közül minél többeknek, annál értékesebb! Tehát, teljesen logikus hogy azért vállal majd a közösség nagyobb áldozatot, aki maga is a legtöbb áldozatot hozza másokért! S ezt egyszerűen úgy lehet mondani, hogy azt szeretik jobban! Tehát azt szeretik jobban, aki maga is jobban és többeket képes szeretni!

—Nem értem! A szeretet egy érzelem, de te konkrét tettekről beszéltél!

—Mert a szeretet valóban érzelem, de az az érzés, hogy vágyat érzünk tenni valamit azért a lényért, aki maga is sokat tesz értünk! Továbbá, lehet hogy az az illető még semmit nem tett értünk, de előfordulhat hogy mégis érzünk iránta, mert sokat várunk el tőle a jövőben! Tudod, e vágyat megalapozhatja irántunk való eddigi viselkedése, hatalma, például ereje és tudása, de az is hogy már sok másik emberrel tett jót, feltételezzük tehát róla hogy velünk is jót tesz majd alkalomadtán. Lehet az is hogy csak mondta nekünk hogy majd hasznunkra lesz és megbízunk benne.

—Talán kezdem már érteni. De csak az eszemmel, mert nem érzem át.

—Szegény-szegény Lúrcse! Érzelemszegény vagy valóban! Nagyon sajnállak, mert a szeretet érzése hihetetlenül kellemes, és tényleg fogalmaid sincs róla hogy miről maradsz le! Ez a legcsodálatosabb dolog a világon!

—De mi van ha felbukkan egy önző egyed a közösségben? Mert az akkor kihasználja a többiek szeretetét, amit nem viszonz, ezáltal előnyre tesz szert, elszaporodik, s így széthullik a közösség önző egyedek halmazára! Lehet hogy nem rögtön, de néhány generáció múlva!

—Önző egyedek mindenütt felbukkanhatnak, ebben igazad van. Csakhogy amit elmondtál, az csupán azon lények csoportjaira érvényes, szerencsére, akik nem is „akik” csak „amik”, tehát értelem nélküli lények! Állatok! Azok ugyanis nem veszik észre az alamuszi, önző egyedet! Az értelmes lények igenis észreveszik! És ekkor egyszerűen kilökik az illetőt a közösségből! Meglehet hogy nem várnak el mindenkitől ugyanakkora fokú önzetlenséget, szeretetet, de egy bizonyos fokot mint minimumot, azt igen.

Na már most ha ez így van, akkor még az is előfordulhat, hogy nagyonis előnyös lesz szeretetre méltóan viselkedni egy ilyen közösségen belül, mert bár az egyednek sok fáradozásába kerülhet a többieket segíteni, de ezért cserébe ő maga is jóval több segítséget kap mintha nem így viselkedne, tehát a szeretetre hajlamosító gének elterjednek a közösségen belül, s így a népesség egyre szeretetteljesebb egyedekből áll majd!

—Ez mind nagyon szép - válaszolta Lúrcse - de úgy hiszem az emberiség e folyamatnak még ugyancsak az elején tart, meglehet tán hogy amiatt mert csak nemrég emelkedett ki az állatvilágból az értelmes lények sorába, s ha így van is ahogy mondtad, de én akkor sem tudom átérezni a szeretetet!

—És mi lenne ha megmutatnám neked?

—Gondolod hogy képes lennél rá?

—Fogalmam sincs, de megpróbálni, az igazán nem lehetetlen! Végülis úgy gyógyítottam meg betegeket hogy megpróbáltam szeretni őket. Ők meggyógyultak, tehát a szeretetem biztos hogy valamilyen hatással volt rájuk! El tudom képzelni hogy azokra is hatással van akik öntudatuknál vannak, s el sem tudom képzelni hogy árthatnék bárkinek is azzal hogy szeretem, ellenben lehet hogy kellemes érzés lesz!

—Nincs kifogásom a próba ellen.

—Akkor feküdj le ide az ágyra.

—És mit csináljak?

—Semmit, csak hagyd hogy szeresselek!

—Jól van! - vonogatta a vállát Lúrcse, s látszott rajta hogy nemigen hisz a sikerben.

Lefeküdt az ágyra, Cilla pedig hogy minden tőle telhetőt beessen a siker érdekében, „bekapcsolta” a fényruháját. Ezt Lúrcse is látta.

—Már... már emlékszem... - kiáltotta, és felült.

—Mire?! - kérdezte Cilla izgatottan.

—Én már láttam ilyesmit korábban!

—Igazán?!

—Egészen biztos!

—Hol?

—Azt... azt sajnos nem tudom!

—De kár! Na de ne térjünk el a céljainktól, feküdj csak vissza!

Lúrcse engedelmeskedett. Cilla pedig leült az ágyra, ölébe vette Lúrcse fejét, és megpróbálta szeretni.

Nehéz volt! Mert tudta, nem csupán az a lényege az egésznek hogy simogassa a nő arcát, homlokát. Igazán a lehető legőszintébben kell szeretnie, csak úgy ér valamit az egész! De bár ő valóban szereti Lúrcsét, tényleg szereti, de világosan érezte, hogy azért mégiscsak kevésbé szereti mint úgy általában a többi embert! És ez furcsa volt, mert akadtak pillanatok eddigi kapcsolataikban, amikor határozottan jobban szerette! Főleg most az imént a forró zuhany alatt. Olyan jó érzés volt hogy rátalált egy vele egy népből valóra!

De azután Lúrcse elrontotta ezt a furcsa beszédével. Lúrcse nagyon furcsa nő!

No igen, de hát elképzelhető hogy korábban is ilyen furcsa volt már, s ezért még soha senki nem szerette. Végtére is kellett legyen valami oka annak, hogy azt mondja, nem tudja mi az a szeretet! Lehet hogy nem is tehet róla hogy ilyen, kilökték piciny gyermekként az utcára, s árván nőtt fel, társtalanul... annyi ilyenről hallani! Holott tulajdonképpen mindenkinek járna hogy szeresse őt valaki!

Igyekezett felidézni magában azokat az érzéseket, amik korábban ott a zuhany alatt elfogták, s némi idő elteltével ez sikerült is neki. Végtére is - gondolta - Lúrcse bár furcsa, de tagadhatatlanul az ő népébe való! Kissé örült, az igaz, de talán sikerül meggyógyítania! És akkor is vele egy népből való! Majd segít neki! Mégiscsak jobb hogy van egy társa, jobb ez mint a magányosság!

Simogatta hát a nő arcát, és hamarosan már mélységes-mély szeretetet érzett iránta. S ez meglátszott fényruháján is: annyira kivilágosodott, hogy nemsokára már vakító fényben úszott az egész szoba, Lúrcse a szemét is lehunyta, bár nem annyira a fény miatt, mint inkább hogy semmi el ne vonja a figyelmét attól a zsongító, jó érzéstől, ami eluralkodott rajta. Így aztán e nagy fényt inkább csak Cilla maga látta, de ő kimondottan élvezte hogy képes erre: arra, hogy a különben nagy teljesítményű villanykörte fénye is fakó semmiségnek tűnik ahhoz képest, ami belőle tör elő.

Most valóban angyalnak tűnik. Mindenki annak tartaná. S ha mindenki annak tartja, akkor bizonyos értelemben angyal is, nemde?!

S most megszólalt Lúrcse:

—Olyan furcsán érzem magamat...

—De kellemesen, ugye?

—Igen, igen, nagyon... csodálatos érzés... és a leghatározottabban biztos vagyok benne, hogy még soha életemben nem éreztem magamat így...

És sokáig érezhette így magát, mert bár jó egy óra múlva Cilla el akart menni Lúrcse mellől hogy egyéb dolgai után nézzen, de Lúrcse addig kérlete hogy még egy kicsit maradjon, hogy maradt. De két, három, sőt négy óra múlva sem volt még elég Lúrcsénak a szeretetkezelésből, ám végre aztán Cilla csak felállt, hogy értse meg Lúrcse, másoknak is szüksége van rá!

—Nem sokáig! - állt fel Lúrcse, és valami igazán félelmetes tekintettel nézett maga elé.

—Hogy érted ezt?!

—Megölöm őket, s akkor már egyedül az enyém leszel!

—Erre szerencsére nem vagy képes, és ne is beszélj ilyen borzalmasságokat!

—Hogy is ne lennék képes rá, egészen biztos vagyok benne hogy sok különleges képességgel rendelkezem, amiknek a létéről még nem is tudok, de majd rájövök!

—De hát nem értelek Lúrcse, hát nem jöttél rá épp az imént, milyen jó érzés is a szeretet, hogy fér ez össze benned a gyilkosság vágyával!

—Szó sincs vágyról, ez egyszerű logikai tétel: ha ők meghalnak, egyedül az enyém maradsz, enyém lesz minden időd, egyedül engem fogsz szeretni, és ez nekem fölöttébb megfelel!

—Sajnos ez nem így van, bár nem is sajnós! Elfeledkezel ugyanis arról, hogy egyedül csak rajtam múlik, szeretlek-e! Márpedig tudd meg hogy amint bárkit is megbántasz, pláne ha megölsz, én abban a pillanatban máris nem foglak szeretni! Már most is hogy ilyesmiket beszéltél nekem, már most is kezdek borzadni tőled, s nem is szeretlek annyira!

—De én akarom érezni ezt máskor is!

—Annak semmi akadályja. Érezheted akár nagyon gyakran is. De csak akkor ha megjegyzed hogy nem vagyok a rabod, a tulajdonod, azt teszek amit akarok, és helyesnek tartom ha másokat is segítek!

—Akkor lehet hogy ma este is simogass?! - kérdezte alázatosan pislogva Lúrcse.

—Igen, lehet. De ajánlok neked valamit! Próbáld meg ne csak szeretve lenni, de szeretni is! Próbáld meg felkelteni magadban ugyanezeket az érzéseket amiket most éreztél, de úgy, hogy más iránt érzed! Valamelyik beteg iránt például, akinek szüksége is volna rá, és ekkor majd megtapasztalod, higgy nekem, hogy szeretetet adni nemcsak éppoly jó mint kapni, de még sokkal jobb is!

—Nem. Az nekem nem menne. - válaszolta elgondolkodva Lúrcse. —Értem hogy miről beszélsz, de nekem a többi ember akkor is csak senki és semmi, olyanok mint egy kavics az úton! De tényleg tudom ám most már hogy mit akarsz, hanem azt én jelenleg egyetlenegy valaki iránt vagyok csak képes érezni, s az éppen pontosan te vagy!

—Hát nézd, ha úgy véled hogy te most engem akarsz szeretni egy kicsit, mintegy gyakorlásképpen...

—Igen, igen, igen! - kiáltotta Lúrcse, s olyan izgatottnak látszott mint még soha. —Én igenis tudom már hogy mi a szeretet, tudom, érzem, megtanítottál rá! És tényleg nagyon jó volt! Most még inkább mondom hogy bármire képes vagyok érted! Azonnal gyere ide hozzám, mert szeretni akarlak! - azzal megragadta Cilla karját, durván maga mellé rántotta az ágyra, ölébe emelte Cilla fejét...

S a következő pillanatban Cilla egyszerűen elveszítette az eszméletét, bár be sem ütötte a fejét. Egyszerűen úgy érezte magát, mint amikor álmodott. Most is mintha valami anyagtalan helyen járt volna, bár felhőket nem is látott maga körül. De érzelmeket érzett, valaki másnak az érzelmeit, biztos Lúrcse érzelmeit. Ezek szinte mohó, kéjsóvár ujjakként nyalдостák körbe őt. Érzett valóban szeretetet, de nem olyan nyugodt, elzsongító, bársonyos szeretetet amiről tudta hogy ő maga olyannak az adására képes, nem olyat amitől az ember biztonságban érzi magát, mint a gyermek az anyja ölében – nem, ez semennyire sem ilyen szeretet volt! Valami féktelen, vad hullámmás volt, tele szenvedéllyel, birtoklásvágygal, mohósággal, öseemberi hevesességgel, Cilla úgy érezte hogy e szeretetnek a tűz lehetne a jelképe, de nem valami nyugodt kis gyertyaláng, még csak nem is fáklyafény, hanem heves erdőtűz, ami akár falvak és városok elpusztítására is képes. S mert ezt gondolta, úgy látszik e gondolatát megérezte valamiképpen Lúrcse is, s ezt gondolta vissza neki.

—Nem, én nem tűz vagyok, én, én, én... - és hirtelen egy képet küldött Cilla tudatába mintegy hasonlatként: és Cilla atomrobbanást látott, nem is egyet, rengeteget, elhamvadó városokat, vakító fényt amiben minden megsemmisül.

—Szörnyű! Lúrcse, kegyelmezz, ilyet én nem akarok látni! - sikoltotta gondolatban.

—De én ennyire szeretlek! Soha nem akarok elszakadni tőled! És nem is fogok! Nincs semmi ami elvehetne tőlem! De nem azért mert leszbikus volnék! Ennek ahhoz semmi köze! De te... te... ó te enni való kis kölyök, már korábban is tetszettél, de az semmi, az nem számít, de soha még senki nem szeretett, csak te, csak te, te, te, te, és kellesz nekem, igen, tudom már hogy mi a szeretet, igen, igen, én meghalni is képes vagyok érted, és az egész világot is elpusztítom érted hogy ha kell!

—Iszonyú amit beszélsz, nem szabad élőket megölni, előbb hagynám hogy megöljenek engem mint hogy egy bogarat is széttapossak!

Lúrcse gondolatai kissé engedtek a mohóságukból, bár Cilla úgy érezte hogy ez Lúrcsénak nem kevés erőfeszítésébe kerül.

—Igen, tudom hogy ilyen vagy, de ettől csak még jobban szeretlek! Nagyon jó nekem hogy ilyen vagy, mert majd én megvédelek! Igen! Az biztos! Te vagy az én titkos kincsem, amit bármi körülmények közt megvédelmezek! Nekem még sosem volt semmim ami egyedül az enyém, ezt biztosan érzem! Még senkit soha nem védtem meg!

—De Lúrcse, az Isten szerelmére, hiszen mitől is kéne megvédened engem, senki nem fenyeget, egyelőre nagyon úgy néz ki hogy te vagy az aki számomra a legveszélyesebb!

—Igen, azt hiszem nagyobb a hatalmam mint a tied! De én nem akarok rosszat neked.

—Pedig félek tőled! Ez nem is szeretet amit érzel irántam, ez csak valami perverz birtoklás-vágy, gyűjtőszenvédély, és ha még egyszer olyasmit beszélsz hogy megölsz valakit miattam, akkor megtagadlak és azt kell higgyem hogy nem is vagy az én népemből való, vagy legalábbis súlyosan elmebeteg angyal vagy! Már ha én valóban angyal vagyok!

—Nem érdekel hogy ki vagyok én és ki vagy te, de mi ketten összetartozunk! Ó hogy én mennyire szeretlek! Te vagy az én mindenem!

—Akkor most hagyd hogy szerethessem a többi beteget is!

—Nem, nem, nem, nem akarok elszakadni tőled!

—Lúrcse, én nagyon örülök hogy szeretsz, de ne feledd hogy azért szeretsz mert én is szeretlek téged! De ha erőszakoskodol, akkor nem foglak szeretni! Meg kell tenned mindent amit mondok, másképp nem bízom benned és vége a szeretetnek közöttünk!

—Mindent megteszek amit mondasz!

—Akkor tanulj egy kis türelmet!

—Igen, igen, de te is légy türelmes velem mert nehéz ez nekem... - hallotta Cilla.

Erre megpróbált magához térni, s bár úgy érezte Lúrcse szeretetének ereje mintha vonakodva engedne csak neki, de végül sikerült is felélednie. Felült és a nőre nézett. Lúrcse valami egészen furcsa pillantással nézett rá, Cilla sokáig nem tudta mihez hasonlítsa; végül az jutott az eszébe hogy egy hű kutya nézhet így a gazdájára.

—Te egy csoda vagy Cilla, igen, egy csoda, és tudom, érzem hogy sokkal régebben kellett volna már találkozoznunk! - suttogta a nő.

—Térj magadhoz Lúrcse, mert ez nem te vagy, ez nem a te igazi önmagad, ez valami roham nálad! Jobb is lesz tán ha nem látsz, megyek a többiekhez, te meg ajánlom, próbálkozz meg azzal hogy másokat is megtanulsz szeretni, akkor nem leszek akkora hatással rád, de ez neked kizárólag csak jó lesz! Annál jobb az embernek, minél többeket szeret!

—De én nem vagyok ember.

—Ebben én is biztos vagyok most már, de attól még igaz hogy annál jobb neked minél többeket szeretsz! Fogd fel úgy mint kisiskolás a házi feladatát! - azzal Cilla kilépett a szobából.

Jó is hogy kilépett onnét, mert hamar kiderült hogy keresték már, mert újabb beteget hoztak, nem is egyet de rögtön négyet is. Cilla elment a betegfelvételi irodába, s nem is töltött ott sok időt, talán úgy fél órácskát csak, ami semmiség a hivatalos iratok kiállításához, és ahhoz hogy megvizsgálja a betegeket amennyire tudja. Beszélgetni velük most nem tudott, mert mindegyik öntudatlan volt.

Mindazonáltal alig távozott a mentőorvos, rögvést nekikezdett a szeretetkezelésnek, s a négy betegből három rögvést magához is tért, teljesen egészségesnek látszottak! Ekkor Cilla azonnal ki is állította nekik az elbocsátó zárójelentést, azok hálálkodtak neki bár tulajdonképpen fogalmuk sem volt róla hogy hogyan s mitől gyógyultak meg; Cilla kikísérte őket az Infernó kapujához, majd visszatért hogy elhelyezze a negyedik beteget...

S ekkor megpillantotta az irodában Lúrcsét.

—Hát te? - kérdezte tőle.

—De hiszen te mondtad Cilla, hogy igyekezzek betegeket gyógyítani!

—Igen, ezt mondtam, de akkor miért vagy itt?!

—Mert hallottam hogy van itt új beteg.

—Igen, ő az, de emiatt nem kellett volna idejőnnöd, akad még beteg másutt is bőven!

—Akadt. Múlt időben. Mert már nincsenek.

—Hogyhogy?! - és Cillába belehasított a rémület, mert hirtelen eszébe jutott Lúrcse fogadkozása, hogy megöli a többieket. Ám Lúrcse most egészen mást mondott.

—Azt akarom hogy az enyém légy. Csak az enyém! A többi beteg ezt megakadályozza a pusztá létével. Azokra tehát semmi szükség. De te nem akartad hogy megöljem őket. És akkor eszembe jutott, hogy igazad van. Hogy nekem nem az a fontos hogy ne éljenek, csak hogy itt ne legyenek. Tehát meg kell hogy gyógyuljanak. Bementem sorra mindegyikhez, és megpróbáltam szeretni őket, de nem sikerült, mert én csak téged szeretlek! Hiába tapogattam őket, hiába fogdostam ezt vagy azt, de nem ment a szeretés! De akkor dühös lettem, mert annyira kívántam hogy meggyógyuljanak és többé ne őket szeresd hanem engem... s erre az a beteg akit épp fogdostam, egyszercsak felugrott, olyan hirtelen hogy az infúzió is kiszakadt a karjából, vérzett is a helye, de más baja ezen kívül nem akadt. És ugyanekkor minden más beteg is aki volt a teremben, magához tért, és amikor kimentem a folyosóra, tapasztaltam hogy az összes többi beteg is aki volt arrafelé mind meggyógyult! Sokkal messzebb, egy másik kórteremben maradtak csak betegek, de akkor velük is megpróbáltam hogy nagyon erősen azt akarom hogy gyógyuljanak meg - és erre azok is mind felugráltak, és álmétkodtak hogy mi történt velük!

—Hihetetlen! - álmétkodott Cilla is.

—Nem muszáj hogy higgy nekem, szerintem már keresnek is téged, hallom a hangjukat, gyere ki, s győződj meg magad mindenről! - és valóban, Cilla amint fülelni kezdett, nagybacska tömeg moraját hallotta.

Kilépett az irodából, szemrevételezte a helyzetet, s megállapította, hogy valóban igazat beszélt Lúrcse, mert az Infernó egyetlen betege az maradt, akit nemrég hoztak be hozzá, s akivel ő maga egyelőre semmit nem bírt kezdeni! De ez sem sokáig maradt beteg, mert amint intézte az újonnan meggyógyult betegsereg hivatalos iratainak kiállítását, látta hogy a hosszú sor végére egyszercsak beállt ez a beteg is, szemlátomást tökéletesen egészségesen! Nyilván megint Lúrcse működött az egészség érdekében!

És nem is egy beteg isteni csodát emlegetett, és Cilla maga is úgy vélte hogy csoda történt, egyedül az nem csoda hogy a betegek csodára gondolnak, mert ugyan mi mást is gondolhatna például az a beteg, akinek korábban hiányzott mindkét lába, de most érdekes módon mindkettő megvan?!

És Cilla csak ámult. Bár nem volt beképzelt, de nem szenvedett kóros szerénységben sem, és nagyonis tudta értékelni rendkívüli képességeit, nagy hatalmát. De tudta hogy azért tökéletesen képtelen lett volna arra hogy gondoljon egyet, s ettől hipp-hopp meggyógyuljon száznál is több beteg egyszerre! Nem kizárt természetesen hogy még nincs tisztában minden lehetőségével, lehet hogy valóban kölyökangyal még akinek nem fejlődött ki minden tehetsége, de egyelőre akkor sem képes erre. Lúrcse azonban igen...

De hát megintcsak nem tehetett mást, mint hogy megírta a megfelelő hivatalba hogy ugyan küldjenek már betegeket neki, mert sokkal több az ápoló már mint a beteg, az Infernó kapacitáskihasználtsága ugyanis jelenleg nulla százalék!

Tudta hogy ebből okvetlenül nagy baja lesz idővel, mert valamikor csak feltűnik mindez valakinek, de nem tehetett mást. Hazudni nem tudott, nem akart, s különben is kötelességének érezte hogy minél több jót tegyen. Tehát meg kell gyógyítania a lehető legtöbb embert, vagy, ha ő maga nem tudja, meg kell gyógyíttassa Lúrcséval.

Egyelőre azonban nem volt több beteg mint zavaró tényező a kórházban, s így Lúrcse legnagyobb boldogságára semmi meg nem akadályozta hogy a nap hátralevő részében és egész éjszaka egyedül csak őt szeretgesse Cilla.

4. fejezet: Ördög, vagy angyal?!

A Legszentebb Papa elgondolkodva hallgatta Vandahúr jelentését. Amit hallott, az nem tetszett neki. Nagyon nem tetszett neki!

—Komolyan azt állítod, hogy Cilla leányom – angyal lenne?! - és olyan arccal nézett Vandahúr képébe, hogy a férfi megértette: a Legszentebb Papa kételkedik az épelméjűségében.

—Nem, Legszentebb Papa, természetesen nem állítom hogy Cilla angyal volna, állítja ezt ellenben ezernél is jóval több ember, mind az Infernó egykori betegek, de néhány ápoló is ezt vallja; igazság szerint gyakorlatilag minden ápoló ezt vallja, négy kivételével!

—Na de hát az hogy lehet, amikor hat ápolót küldtünk oda a Titkosszolgálat emberei közül, hogy figyeljék Cillát és azokat, akik kapcsolatba akarnak lépni vele!

—Igen, ez igaz, de e hat közül is kettőnek szilárd meggyőződése hogy Cilla – angyal! Egyiküknek ráadásul komoly büntudata is van, amiért egy angyal után kémkedett!

—Megtévedettek. - mondta ki véleményét tömören és velősen a Legszentebb Papa.

—Meglehet hogy valóban megtévedettek - bólogatott udvariasan Vandahúr - de már megbo csáss Legszentebb Papa, ezt nem jelentheted ki ilyen kerekperec, mert bár én elhiszem hogy igazad van, de nagyon sokan teljesen más véleményen vannak, és nem csupán azok akik Cilla ápolottjai voltak, de ezek számos más embernek elbeszélték hogy Cilla egy angyal, és ezek jelentős része épp úgy hisz nekik mintha ők maguk is Cillának hála nyerték volna vissza az egészségüket! És én még csak nem is csodálkozom rajta hogy hisznek ezeknek, mert egyrészt mindenki szívesen hiszi hogy egy angyal van a közelében, vagy ha nem is ott hát a városban, másrészt pedig gondolj csak bele Legszentebb Papa, ha van valakinek egy férje, aki beszélni sem tud és hiányzik mindkét lába, és ez egy szép napon csak úgy hazasétál a saját lábán, s beszélni is tud, nos, az az asszony ugyan mi másra is gondoljon ezek után mint isteni csodára?!

—Például az ördög gonosz cselvetésére!

—Hogyne, elvileg természetesen lehetne Cilla egy nőstényördög is, mert azok is képesek csodákra, a baj ezzel csupán az hogy az emberek véleménye egészen más, tekintettel arra hogy Cilla valóban angyalként viselkedik, nem ördöggként! Továbbá, ugyan miért is volna érdekében a Sátánnak sok jót cselekedtetni Cillával, s eként meggyőzni az embereket arról hogy vannak angyalok?! Hiszen aki elhiszi hogy Cilla egy angyal, az Isten létét sem tagadja, holott a Sátánnak leginkább az áll az érdekében hogy a hitetlenség terjedjen!

—Te most magad is Cilla oldalára álltál, őt pártolod, azt hiszed hogy angyal?! - kérdezte szigorúan a Legszentebb Papa.

—Egyáltalán nem, nekem megvan a magam külön véleménye, de az sem ez, sem az! Én csupán hű szolgádként Legszentebb Papa igyekszem eléd tárni mindegyik nézet mellett és ellen szóló érveket is!

—Cilla nem angyal. Láttam őt pelenkás, bepisilő, nyivákoló csecsemőként is! Egy angyal nem olyan! - morogta a Legszentebb Papa. Majd hirtelen ezt kérdezte:

—Vannak stigmák Cillán?!

—Nincsenek, Legszentebb Papa! - rázta meg a fejét Vandahúr.

A stigmák az akasztány vallás szerint azt jelentették, hogy valakin megjelennek a Rózsafi sebhelyei, tehát azok a nagyobb sebek, amiket a Rózsafi felakasztása előtt az őt kínzó pogányoktól kapott, továbbá megjelenik a nyakán is egy széles, az egész nyakat körbeérő horzsolásszerű sebhely, azon a helyen tehát, ahol az akasztófa kötele kidörgölte a Rózsafi nyakát. Bár a stigmák megléte önmagukban nem volt elég ahhoz hogy az egyház szentté avasson valakit, s a hiányuk sem volt ennek akadálya, mindazonáltal meglétük komoly érvként esett latba ha el kellett döntenie valakinek a szent voltát, a hiányuk jelentősen csökkentette a szentté avatási esélyeket.

—És különben is, az emberek nem szentnek, de valódi angyalnak tartják Cillát, némelyek egyenesen a legfőbb angyalok valamelyikének! - mondta Vandahúr. —S erre komoly bizonyítékok is szólnak, nemcsak a gyógyításai bár azok is rendkívüliek, de hogy fényt tud sugározni magából, szinte vakító fényt, úgy lát a sötétben hogy egy macska hozzá képest a vakok vaka, sőt alvásra sincs szüksége.

—Ki kell vizsgálni az ügyet, természetesen, de nem hiszem hogy Cilla angyal volna! - makacsolta meg magát a Legszentebb Papa. —Tudod Vandahúr fiam, én örvidenek annak ha a családomba egy szent születne, pláne ha az a saját lányom volna. De hát épp ez az: egy ember családjába születhet szent, de nem születhet angyal, mert ember leánya csak ember lehet, nem angyal, tekintettel arra hogy az angyalok nem emberek! Továbbá, bár a hitben tudatlan emberek gyakran képzelik az angyalokat szép nőként, de ez tökéletesen helytelen, majdnem pogány képzet, mert az angyalok nem nélküli lények! Cilla ellenben a leghatározottabban nő, már emiatt sem lehet angyal!

De ez még mind semmi. Ettől végeredményben még hihetném azt hogy Cilla egy szent, csak a tudatlan emberek, a nemrég még örültek hiszik angyalnak, mert fogalmuk sincs arról a fajnóknak, hogy milyen egy szent, nem tudják megkülönböztetni a szenteket az angyaloktól. Igen, hihetném ezt. De nem hiszem, mert Cilla annyira kacérkodott az Infernóba kerülése előtt a legundorítóbb eretnekségekkel! Hogy mást ne is mondjak, képes volt úgy nyilatkozni, hogy a nők ugyanannyit érnek mint a férfiak, s e nézetét alátámasztandó áltényekkel firkálta tele az egyik tankönyvét! De amikor kérdőre vontam, kiderült, hogy ennél sokkal súlyosabb eretnekségek iránt is feltűnő vonzalmat tanúsít! Gyakorlatilag mindennel egyetért, amit pedig elítél a Tévedések Listája! Ezt ő maga igazán minden kényszer nélkül, önként bevallotta előttem, különben elárulom hogy bár nincs szükségem bizonyítékra, de azért rendelkezem erre vonatkozó bizonyítékkal, mert bátorkodtam magnóra venni a teljes beszélgetésünket!

Na tehát, enyhén szólva súlyosan kétlem hogy egy ennyire elferdült hitű személy váratlanul szent legyen, megtagadva ezáltal korábbi tévelygéseit! Mert még ha megjavul is egy efféle, de nem lesz rögtön szent, szinte azonnal hogy igazgatónővé neveztetik ki! Igazság szerint Cilla leányom nem annyira szentnek, mint inkább csiszinek lenne való, amennyire ismerem a csiszi filozófiát!

Vandahúr élenken bólogatott. Ő is tisztában volt a csiszik tanaival, mert részben ő válogatta ki az első, csiszik ellen küldött úrváros lakosait. Akik azonban nem tértek vissza. Sőt, most már a második úrváros sorsával kapcsolatban is komoly aggodalmak kínozták, az is meglehetősen régóta késlekedik, holott azzal csupa Halhatatlant küldött.

—Rendelezem egy olyan hírral ami részben megerősíti a szavaidat, Legszentebb Papa! - mondta. —Cilla felfogadott ápolónőnek egy olyan nőt, aki szintén örült volt valaha, Cilla gyógyította meg! Ez a nő korábban mindenáron tutu akart lenni, s kitépdeste a haját. Most már nem tépkedi, ezt elérte nála Cilla, de egyébiránt a gyógyítása nem is lett valami sikeres, mert igaz hogy a nő már tutu sem akar lenni, ellenben bőszen hirdeti magáról hogy ő csiszi, csiszinek vallja magát, igaz, ezt szerencsére nem mondja sehol másutt csak az Infernóban; másrészt azonban kiválóan ismeri a csiszik minden tanítását, csisziül is megtanult...

—Ugyan honnan tanult meg csisziül?! Hiszen hiába tud Cilla csisziül, ennyi rövid idő alatt nem taníthatta meg!

—Az igaz, de ne feledd Legszentebb Papa, hogy nem rendelted el Cilla vagyonekobbzását mielőtt kinevezted őt az Infernó élére igazgatónőnek, s így megtartotta és magával vitte oda a számítógépét amibe letöltötte korábban az illegális honlapokról a csiszi nyelvet, hipnopédiás gép pedig akad minden kórházban, hogy segítse a szellemi fogyatékosok nyelvtanulását! A nő tehát megkérte Cillát hogy adja oda neki a nyelvi modult, Cilla összekötötte a számítógépét a kórház hipnopédiás gépével, és kész!

—Hm! Bűnös könnyelműség volt hogy nem jutott az eszembe elszedni tőle a számítógépet! Bűnös könnyelműség! Habár, ez tulajdonképpen eszébe kellett volna jusson a titkosszolgálatnak is! - és szigorúan nézett Vandahúrra.

—Korábban el is szedtünk tőle mindent Legszentebb Papa, de miután te nem ítélted el, visszaszolgáltattunk neki mindent, mert ha nem teszünk így, esetleg gyanút fogott volna!

—Ennyit azért meg lehetett volna tenni, hiszen a csiszi nyelv illegális, felforgató anyagnak minősül! Na mindegy. Szóval, hogy is volt ezzel a nővel?

—Legjobb tudomásom szerint három férfit és két nőt meg is térített már ezeknek az eszméknek azok közül, akik az egykori örültek közül megmaradtak Cilla mellett ápolónak! És nagyon sokakat azok közül, akik „gyógyultként” távoztak Cillától!

—Nem hagyhatjuk hogy ez a pokoli tan tovább fertőzze az emberek elméjét! Még örülteknek sem engedhetjük meg hogy ezzel kacérkodjanak, mert ha engednek e csábításnak, azzal csak még örültebbek lesznek!

—Egyetértek.

—Ezt mindenesetre döntő bizonyítéknak tartom Cilla szentsége vagy angysága ellen! Egy igazi angyal nem tőrne meg maga mellett még tiszteletbeli csiszít sem, mert a csiszik minden vallás esküdt ellenségei! Egy igazi angyal úgy gyógyította volna meg a nőt, hogy a csiszik helyett Istenben kezdjen hinni! De egy szent is így gyógyított volna, nemcsak egy angyal! Szóval, én máris meggyőződtem róla hogy Cilla se nem szent, se nem angyal. Ha pedig egyik sem, akkor vagy valami ügyes szemfényvesztő, kókler, vagy a Sátán valamiféle szolgája, például nőstényördög! Szomorú hogy épp az én családomba született bele, de a tényeket le nem tagadhatom! Mindenesetre különösebben nem csodálkozom rajta, mert a feleségemet, mi tagadás, rosszul választottam meg, nem volt igazán hitben serény nő, lám, a bőjtöt is megszegte, nem csoda hogy engedett esetleg a Sátán csábításának! Hanem te az előbb arra céloztál Vandahúr, hogy neked saját elképzelésed van – halljuk hát!

—Lehet hogy egyáltalán nem szükséges feltételeznünk a túlvilági erők beavatkozását, Legszentebb Papa! Mert mi van ha Cilla se nem angyal, se nem ördög, egyszerűen – nem ember?!

—Az angyalok és ördögök sem emberek!

—Úgy értem, ha Cilla evilági lény, csak más értelmes fajba tartozik, nem az emberek fájába! Hiszen az nem tagadható hogy ilyenek léteznek, sok bolygón laknak nem emberi lények még ha a legtöbb az embereké is; aztán olyan bolygó is akad, például a Cilor nevű, hogy azon az egyetlen bolygón több különböző értelmes faj is él és egyik sem emberi, például a tollocskák, tigrincsek...

—Ott élnek emberek is.

—De nemcsak azok.

—De Cilla emberalakú!

—Ahogy vesszük. Az utóbbi alig néhány hónap alatt alaposan átváltozott a külseje! Nem tudom hogy a ruha alatt miként néz ki, de ha ott nem változott is, akkor is feltűnő jelenség, mert mindkét szeme akkorára nőtt mint egy-egy teáscsésze! Igaz, ezt meglehetősen jól tudja álcázni, mindenféle rafinált bőrredői vannak neki a szeme körül, s ezeket úgy tartja hogy ha valaki kissé távolabbról nézi akkor nem tűnik annyira fel első pillantásra hogy itt valami nincs rendben, de elég csak egy icipicit jobban szemügyre venni, s az ember gyanakodni kezd; ha meg tágranyitja a szemét, akkor aztán igazán csak a legelfogultabb Cilla-hívők mondhatják róla hogy ember, mert az nem létezik hogy bárki embernek ekkora szeme legyen! Szépnek szép ugyan a nagy szemével, azt mondják az ügynökeim, igazán szép, csak hogy az a baj hogy nem emberként szép!

Különben meg az sem jelentene semmit, ha ugyanúgy nézne ki mint az emberek. Attól még lehetne nem ember. A tutuk is egészen emberszerűek még ha rondák is a kopaszságukkal, aztán senki nem tartja őket embernek; különben, amennyire tudom a tutuk maguk sem tartják embernek magukat, bár én úgy vélem hogy ők igazából embernek tartják magukat, s ezt csak hiúságból mondják. Annyi azonban biztos hogy szerintem Cilla sokkal jobban különbözik tőlünk emberektől mint a tutuk, nem látom be tehát hogy ha a tutukat nem tartjuk embereknek, akkor Cillát miért kéne annak tartanunk!

—Na de Vandahúr, hiszen Cilla mégiscsak az egykori feleségemtől született! És olyan előfordulhat, mert szerepel a legendáinkban, hogy a Sátán magzatot plántál egy-egy asszonyba, olyan is hogy megátkozza a megfogant gyermeket s így az rosszra lesz hajlamos; na de egy úrlényféleség?!

—Erre legalább három magyarázatom is van Legszentebb Papa! Egyik egyszerűen az, hogy lehet tán hogy már a feleséged sem volt ember, csak ezt ügyesen titkolta. De az is lehet hogy picike korában kicserélték a csecsemőt.

—Kik?

—Nem tudom. Valakik. Cilla igazi szülei például. De az is lehet hogy holmi genetikai manipulációval érték el hogy a nejed ne embert szüljön. Nem tudom hogy melyik variáció az igaz, de

nem is érdekes, mert lehet hogy egyik sem és egészen más az igazság. A lényeg az hogy sok magyarázat lehetséges, de az biztos hogy Cilla nem ember, és nem is a te leányod!

—Nem szívesen hiszek ilyesmiben, mert ez esetben ezeknek az idegen lényeknek óriási a hatalmuk, mindenképpen nagyobb mint a mienk!

—Ez kétségtelen, de talán még mindig jobb mint ha Cilla ördög volna, mert a Sátán hatalma is nagyobb, sőt aligha kételkedhetünk benne hogy nagyobb mint bármi idegen fajé!

—Meglehet, de a Sátánról legalább azt tudjuk már hogy miként harcoljunk ellene, például az imáink hatásosak ellene, csakúgy mint a Szent Kötél megfogása, és számos más módszer!

—Nem tőlünk függ Legszentebb Papa, hogy Cilla ki és mi! Én elmondtam a véleményemet, amiben bár hiszek, de nem is biztos hogy igaz; a döntés joga természetesen a Tied!

—Bárcsak tudnám, hogy miféle céljuk lehetett Cilla ideküldésével akármi idegen fajnak is!

—Ezt esetleg Cillától kéne megkérdezni!

—Úgysem vallja majd be.

—Nagyon ügyes kínvallatóink vannak!

—No igen, igen... De mielőtt döntenék, hadd halljam, volt-e bármi jele annak, hogy holmi eretnekek kapcsolatba akartak lépni Cillával!

—Ennek egyáltalán semmi jele, Legszentebb Papa! Hacsak természetesen nem úgy tették, hogy valamelyikük örültnek álcázta magát, és úgy jutott be az Infernóba!

—Igen, ezt megtehették, de ennek nem hiszem hogy sok értelme lett volna, ha Cilla maga is ki nem járt onnan!

—Cilla nem hagyta el szigetét, Legszentebb Papa, sőt, a kórházépületből is alig-alig lépett ki!

—Hm!

—És akár ördög Cilla, akár idegen lény, egyik esetben sem volt értelme annak hogy bárki eretnek kapcsolatba lépjen vele, nem is tudhatnak róla!

—Pedig valakik mégis eljuttatták őt az illegális honlapokhoz! Na jól van! Szívesen kideríteném hogy kik készítették azokat a honlapokat, de úgy látom hogy sokkal veszélyesebb a helyzet, semhogy megengedhessük magunknak az időhúzást! Akármi is Cilla, de lépnünk kell! Zárják be az Infernót, mindenkit aki ott van tartóztassanak le, de nem kell egyelőre börtönbe csukni senkit, csak a szigetet tilos elhagyniuk. Vonuljon ki a szigetre a Hitvédelmi Főtanács, a szigetet szállják meg a Halhatatlanok, s kezdjenek el lefolytatni szabályos vizsgálatot. De ne Cilla ellen egyelőre, hanem szentté avatási vizsgálatot.

—De Cilla még nem halt meg!

—Nem számít, hiszen úgysem lesz belőle szent! Ez csak amiatt lesz így, hogy a Cilla iránt rajongó tömegeket megnyugtassuk. Nem hiányzik ugyanis nekem egy botrány épp most, amikor rengetegen kezdenek kíváncsiskodni, mi lett a csiszik ellen küldött Végítélet nevű úrvárossal, és a Halhatatlan nevűvel, ami ugyan még nem biztos, de lehet hogy szintén elpusztult ha ennyit késlekedik! És bármekkora is a hatalmam, nem tudom a pusmogást lecsendesíteni, mert muszáj most már egyszerre sok úrvárost indítanom azok ellen az átkozott pogányok ellen, egyszerre hatot akarok most küldeni, s ezt nem lehet eltitkolni, s természetesen a leghülyébb ember is arra gondol, hogy ez amiatt van, mert a csiszik legyőzték az első kettőt! Tehát nem hiányzik itt nekem, hogy holmi „népi kezdeményezés” induljon meg Cilla lányom angyalsága mellett! Egyelőre úgy kell tenni mintha magam talán nem hinném el hogy legalábbis szent, de nem is tartom kapásból lehetetlennek, csupán komoly vizsgálatot akarok. Aztán apránként kiszivárogtatjuk a bizonyítékot hogy ő bizony nemcsak nem szent, de nem is ember... végeredményben lehet akár a csiszik ideküldött kéme is, erre jelentős az esély, ha megbarátkoztatta néhány ápolóját a csiszí eszmékkel! És ha ezt elhiszik az emberek, akkor máris nem fogják őt úgy szeretni... Én azonban nem megyek a helyszínre. Te leszel az egész akció vezetője, mert nekem ügyelnem kell a pártatlanságomra, különösen így, hogy Cillát mindenki az én lányomnak tartja! Tehát intézkedj, Vandahúr!

* * *

Teljesen véletlenül egyaránt tanúja lehetett Cilla is és Lúrcse is a sziget megszállásának. Épp az Infernó tetőteraszán tartózkodtak, nézegetve hol tart a már sokhelyütt beázó tető javítása, amikor azt látták hogy a folyó túlpártjáról sok csónak indul meg feléjük, sőt, nemsokára helikopterek zümmögését is meghallották, s leereszkedett a kórház elé a gyepra számos légi jármű. S valamennyire rá volt pingálva a Szent Akasztófa jelképe, jelezvén ezzel hogy ezek papi járművek.

Alig pillantotta meg ezeket Lúrcse, rögvést izgatott lett. Megragadta Cilla kezét.

—Ezek rosszat akarnak neked! Érzem! Gyere, meneküljünk el!

—Egyáltalán nem biztos hogy rosszat akarnak, különben is, maga a Legszentebb Papa rakott engem e posztra, és csakis dicséretet érdemlek, amiért annyi sok beteget meggyógyítottam!

—Ezek rosszat akarnak neked. Érzem! - állította Lúrcse makacsul.

—Ugyan már, kérlek, uralkodj magadon, ne légy ilyen ideges! Úgy viselkedel mint egy kutya, ha idegenek közelítenek a gazdájához! Márpedig te értelmes lény vagy, ez tehát egyszerűen nem méltó hozzád! Tehát nagyon kérlek, csillapodj!

—Akkor is rosszat akarnak! Jobb volna elmenekülni!

—Még ha akarnám se mehetnék sehová sem, mert látod hogy ezek minden útvonalat lezártak!

—Épp ez bizonyítja mindennél fényesebben hogy rosszban sántikálnak! Ha jót akarnának, nem kezelnének bennünket rabokként!

Cilla belátta hogy ebben az állításban sok igazság van, de egyelőre semmi szörnyű nem történt. Felkereste őt ugyanis Vandahúr, és közölte hogy bár a szigetet senki el nem hagyhatja egyelőre, de ne aggódjanak, mert nemhogy rossz történt volna velük de a lehető legjobb: azért jöttek ugyanis, mert sokféle olyan hírek terjedtek el, hogy Cilla egy angyal volna! Na már most ez nem igaz ugyan, biztos nem igaz hiszen Cilla a Legszentebb Papa leánya, vagyis nem az égből jött, ellenben könnyen lehetséges hogy szent, meg kell tehát vizsgálni nekik, a Hitvédelmi Főbiztosoknak, hogy mi igaz a terjengő mendemondákból!

Vagyis egyelőre nagyon udvariasan viselkedtek a látogatóik. Annyira, hogy még csak nem is kezdték azonnal Cillával a beszélgetést, bár Cilla rögvést kijelentette Vandahúrnak, hogy ő nem tartja magát szentnek. Ő csak egyszerűen szereti az embereket, s ha azok ettől gyógyulnak, az nagyszerű, örül neki, örül hogy a szeretete meggyógyítja azokat, bár még az is lehet hogy nem közvetlenül a szeretete, csak Isten olyan kegyes hogy akiket ő szeret, azokon segít!

—Jó, jó, hát attól még lehetsz szent hogy nem tartod magadat annak, hogy az vagy-e, azt majd a Főbiztosok kiderítik! - mosolygott Vandahúr, de ezután nem is törődött Cillával, csupán barátságosan megveregette a lány vállát, és elköszönt tőle. A kihallgatásokat pedig nem is ő végezte, hanem valóban a Hitvédelmi Főbiztosok, Vandahúr inkább a sziget megszállására ügyelt, és a Főbiztosok az egykori betegeket, most már ápolókat hallgatták ki először. És nem siettek, nagyon alapos munkát végeztek, néha egy-egy emberrel órákon át foglalkoztak, tehát úgy tűnt hogy napokba telik míg végre Cillára is sort kerítenek, akit láthatóan utoljára akartak hagyni.

—Na látod hogy nem akartak ezek semmi rosszat! - mondta Vandahúr távozása után Lúrcsének Cilla.

—Csak várjuk ki a végét! - morogta rosszkedvűen Lúrcse. Majd hozzátette:

—Bárcsak tévednék! Nekik is jobb lenne! Mert ha tényleg rosszban sántikálnak... hát akkor... akkor...

—Elég legyen ebből! Nem szeretem amikor így beszélsz és így nézel! - dörrent rá Cilla.

—Jól van na, én csak nem akarom hogy bajod essék!

—Semmi bajom sem lesz, de ha lenne is, úgysem bírnád megakadályozni!

—Az nem is olyan biztos! S ha nem is bírom, de létezik ám olyasmi is hogy bosszú!

—Erről nem vagyok hajlandó beszélgetni veled, mert az én szótáramból hiányzik az a szó hogy bosszú! Az embereket szeretni kell, és nem bosszút állni rajtuk vagy más címen öldökölni őket!

—Ez nem azt jelenti hogy téged sem szabad akkor öldökölni?! - kérdezte gúnyosan Lúrcse.

—Persze hogy nem szabad, de ha mégis megölnék, egy újabb halál már nem támasztana fel! Különben sem akar senki sem megölni!

—Most még nem!

—Később sem.

—Szeretném ha igazad lenne. Mert ha nem...! Gyűlölöm, utálok mindegyiküket! - pillantott a helikopterek felé. És Lúrcse megint úgy nézett hogy Cilla hátán a hideg futkározott. Akkor sem borzongott ennyire, amikor nemrég kíváncsiságból valóban kipróbálta, milyen érzés neki a jeges vízben fürdeni. Nos, egész kellemes volt. De ahogy most Lúrcse nézett...

—Már nem is úgy viselkedel mint egy derék házörző eb, hanem mint egy veszett kutya! Nyugodj meg!

—Nem tudok.

—Gyere akkor, segítek neked! Megsimogatom a fejcskédet, azt úgy szeretted!

Több sem kellett Lúrcsénak, máris sietett Cilla szobájába. Ott aztán Cilla leült az ágyra, Lúrcse lefeküdt, a fejét Cilla ölébe hajtotta, és Cilla el is kezdte simogatni és szeretettel gondolni rá, de előbb a villanyt is lekapcsolta, mert minek is égjen ha úgysem kell nekik!

Neki legalábbis nem kell. Minek is bámulja Lúrcsét, tudja simogatni sötétben is, de ha mégis akarja nézni, nos, azt is tudja sötétben!

S amikor erre gondolt, elmosolyodott. És valóban meg is nézegette furcsa barátnőjét a sötétben, az infravörös látásával.

Semmi különöset nem tapasztalt rajta. Nem mintha számított volna bármi különösre. De mert szerette gyakorolni rendkívüli tehetségét, szemügyre vette őt úgy is hogy más hullámhossztartományokba is eltolta látásspektrumát. Ez sikerült is neki minden nehézség nélkül, de így sem tapasztalt Lúrcsén semmi rendkívülit. Azonban valami furcsát mégis tapasztalt, ha nem is barátnőjén, de – saját magán!

Apró sugárforrást látott meg bal vállán. Rádióhullámokat bocsátott ki a környezetébe az URH tartományban.

Abbahagyta Lúrcse kényeztetését, odanyúlt, és levette a válláról a miniatűr kis „poloskát”. Akkora sem volt mint egy kisebb gombostű feje.

Lúrcse természetesen azonnal szuperéber lett amikor Cilla már nem simogatta, s felült.

—Mi történt?! - kérdezte.

—Azt hiszem Vandahúr rakta ezt a vállamra. Kíváncsi hogy mit beszélgetek ezzel vagy azzal! - magyarázta meg Cilla, nem törődve azzal hogy az adó nyilván e szavakat is közvetíti Vandahúrnak.

—Aha, sejtettem én hogy rosszban sántikál! Ugye hogy rosszat akar neked!

—Nem éppen! Csak kíváncsi. Nem tudom hogy mire, de kíváncsi. Ez még nem rosszakarás, bár joggal tekintem beavatkozásnak a magánéletembe, és mindenképpen udvariatlanságnak tartom!

—Hát ezzel többé nem fog hallgatózni! - jelentette ki szilárd meggyőződéssel a hangjában Lúrcse, azzal kivette Cilla tenyeréből a kis készüléket, két ujjá közé csippentette, majd összeropantotta mint egy rovar.

—Hát ezt hogyan csináltad?! - kérdezte ámulatlan Cilla.

—Mi az hogy hogyan, hát széttörtem és kész!

—De hát kemény anyagból volt és te csak két ujjal...

—Talán nem is volt olyan kemény. - vont vállat Lúrcse.

De amikor Cilla maga is megtapintotta a „poloska” maradványait, azokat igencsak keménynek találta, s nem győzött csodálkozni Lúrcse erején. Lúrcse azonban tagadta hogy ő különösebben erős volna.

—Legalábbis nem vagyok erős úgy általában. - válaszolta. —Meglehet azonban hogy amikor széttörtem, nagyon dühös voltam... és biztos is hogy az voltam, mert még most is az vagyok! Csak kerüljön a szemem elé Vandahúr, s jól beolvasok neki, az olyan biztos mint a halál!

—Csak ne tégy semmi ilyesmit, mert nem szeretném ha megharagudna rád és bajod esne... - mondta erre Cilla, bár magában cseppet sem volt olyan biztos benne hogy baja lenne ettől Lúrcsénak. Mert még ha akar is ártani Vandahúr Lúrcsénak, de mi történik ha Lúrcse megint dühös lesz, és Vandahúr fejét csippenti össze úgy, ahogy a lehallgatókészüléket?!

Meglehet hogy a sok pap és Halhatatlan megöli később Lúrcsét, de az akkor is később lesz, és Vandahúr addigra már nagyon halott...

De Cilla szelíd leány volt, s nem kívánta senki halálát, Vandahúrét sem. Mindazonáltal csak ámult. Mi mindenre lehet képes még Lúrcse, ha erre is?! És ha Lúrcse tudja ezt, akkor ő Cilla is kéne hogy tudja, hiszen egy népből valók... vagy mégsem?!

Pedig egy népből valók kell legyenek, még ha Lúrcse szeme nem is ferde. Mert az mégis furcsa volna, ha az Aret bolygó hirtelen különböző fajú idegen lények mintegy nemzetközi találkozóhelye lenne, s hozzá úgy, hogy ezen lények egyike sem tudja hogy tulajdonképpen ki is - mi is ő valójában!

Bár azt hitték hogy Vandahúr nemsokára megjelenik náluk, hogy vagy mentetetőzzék a lehallgatókészülék miatt, vagy épp számon kérje annak elpusztítását – ez nem történt meg késő estig. Lehet tán hogy nem hallgatózott a férfi állandóan utánuk, mert például úgy volt a készülék megalkotva, hogy csak a hangokat rögzíti, a köztük levő „üres” időtartamot nem, csak feljegyzi a hosszát, s így egyszerűbb mert rövidebb időbe telik, ha este egyszerre hallgatja meg a kémkedő ember a korábbi összes beszélgetést, utólag. De addig is történtek érdekes események. Legelőször is például az, hogy egyszer csak izgatottan kereste fel Cillát Dzömbi!

—Újabb helikopterek érkeztek! - mondta sokat sejtetően.

—Na és? - kérdezte Cilla.

—Különleges jelkép van rajtuk. Vörös csuklya, de a szemüregek helyén egy-egy Szent Akasztófával! Ez pedig az inkvizítorok jelképe! - mondta Dzömbi.

—Hát jól van, akkor itt vannak ők is. Ahol papok vannak, ott gyakorta vannak inkvizítorok is. Miért aggódol emiatt?

—Már hogyne aggódnék, amikor felfoghatatlan, miért kellenek egy szentté avatási szertartáshoz inkvizítorok is! Azok olyan helyre szoktak kelleni és menni, ahol eretnekekről van szó, akiket el kell ítélni!

—Hm! - mormogta Cilla.

—És akkor is voltak inkvizítorok velünk Halhatatlanokkal, amikor az angyalokat kellett megölnünk azon a távoli bolygón! Tudom, tudom, az nem történt meg... de így emlékszem rá! Ahol inkvizítorok vannak, ott mindig történik halál, gyilkosság... és tudom hogy te is angyal vagy Cilla, és nekem nem tetszik hogy itt vannak az inkvizítorok, mert nem akarom hogy téged is megöljenek, Cilla angyal! Gyűlölöm az inkvizítorokat, mert angyalokat ölnek! Megölték a többi angyalt, megölnék téged, aztán Lúrcsét is... Szökjünk el!

—Lehetetlen.

—Nem az! Én erős vagyok, megölöm az egyik helikopter vezetőjét, beszállunk abba, s elvezetem valahová a gépet... értek hozzá, benne volt a kiképzésemben!

—Nem. Nincs hová szöknünk, egykettőre utolérnének, vagy ha nem is, de megtalálnának! És nincs is miért szöknöm, semmi rosszat nem tettem, csak gyógyítottam!

—A többi angyal sem tett semmi rosszat! Mégis megölték őket! Tudom, mert ott voltam! Gyere velem Cilla angyal, mert megölnék téged, Lúrcsét, minden angyalt...

—Én nem vagyok angyal. - válaszolta hirtelen Lúrcse.

—Hát?!

—Az angyalok szelídek. Cilla is az. De én... én nem vagyok az. Én... én tudnék ölni! Érzem! Érzem hogy van bennem valami, ami kitörni készül... Cilla nem ilyen. Ő lehet valódi angyal. Én nem. És ezt Cilla is tudja, mert érzi bennem. Én nem vagyok angyal.

—Akkor is megölnék mindenkit! Téged is!

—Engem nem ölhetnek meg.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy én már meghaltam egyszer. Akkor, amikor elvesztettem az emlékeimet. Hiszen az ember lényege az emlékei. Az ember nem más mint egy információcsomag. Nem a test a lényeg, még csak nem is az agy, hanem amit ez az agy tartalmaz. Hiszen ha adott egy számítógép, s annak letörlőd a tartalmát, az csak egy halott fémládává válik. A programkészlete adja a lényegét, azon múlik hogy okos-e vagy buta! Én tehát meghaltam, s bár már újra elkezdtem

élni, de ez az élet még nem ér nagyon sokat, mert csak néhány napja tart. Nem vesztek sokat vele. A korábbi életem megszűnt, meghalt, s ami egyszer meghalt már, azt újra megölni lehetetlen. Azt azonban elhiszem neked hogy az inkvizítorok rosszat akarnak. Nekem már az első pillanattól kezdve nem tetszik hogy egyáltalán idejöttek a papok!

—Ó... végre valaki hisz nekem! Te olyan okos vagy Lúrcse! Én úgy szeretlek téged! - és megragadta a nő kezét. —Mentsük meg együtt Cilla angyalt!

—Szívesen megmenteném... de egyelőre nem tudom hogy mit tegyek! Abban azonban biztos vagyok, ha bármi rossz történik vele, akkor nemcsak az történik itt, de egy jókora tragédia is!

—Hogyhogy?

—Azt sem tudom. Hacsak... hacsak nem az, hogy feltámad a halott!

—Milyen halott?! - meredt rá rémülten a furcsa nőre Dzömbi.

—Hát én! Az, aki voltam! Mert ki tudja, milyen emlékek rejteznek agyam sötét, bezárt zugai-ban... tudod, még az sem biztos, nem vagyok benne biztos, hogy egyáltalán én magam akarok-e emlékezni rájuk! Lehet hogy régen talán valóban angyal voltam magam is... de, tegyük fel, bűnöző angyal... vagy akármi más! De most hogy ráleltem Cillára... ő az enyém! Az enyém, most és mindörökké! És ha valaki... ne adja a sors, de... megpróbálná elszakítani tőlem élve vagy holtan... akkor, egészen biztos vagyok benne, történni fog valami! De ahhoz nem kellesz te, Dzömbi!

—De igen, igen, én is szeretem Cillát, és sokat tehetek érte, mert magam is Halhatatlan vagyok! Jól értek a harchoz!

—De nem úgy mint egy angyal.

—Az angyalok nem harcolnak!

—A legtöbb angyal nem. De az emberek sem mind Halhatatlanok. Nem harcosok. Én viszont, úgy lehet, korábban tán az angyalok harcosa voltam!

—Erre semmi bizonyítékod!

—De igen. Az érzéseim. Én bízom ezekben az érzésekben. Egyszer majd feltámadnak az emlékeim... s azokból azt is tudni fogom, mire vagyok képes! Miként kell harcolni! S akkor reszket-het minden inkvizítor, meg bárki aki ártani akar Cillának!

S ezután cseppet sem egy művelt nőhöz méltóan megpaskolta a nála majdnem háromszor testesebb, erősebb Dzömbi orcáját, s így szólt hozzá:

—Fel a fejfel öcsi! Ez az angyalok harca lesz!

—De az angyalok nem harcolnak! Tudom! Hiszen láttam, ott voltam! - nyivákolta szinte kétségbeesetten, aggódástól elcsukló hangon az egykori Halhatatlan.

—Most másként lesz. És akkor is egészen másként lett volna, ha ott vagyok azok közt az angyalok között. Akkor... akkor már te sem élnél! - nyugtatta meg Dzömbit Lúrcse, s ismét megveregette Dzömbi arcát. S most, Lúrcse érintésétől talán, de Dzömbinek látomása támadt: úgy érezte mintha Lúrcse kezéből áramütés érte volna, egy pillanatra nem érezte a testét, nem tudta hol van, majd meglátta újra ugyanazt a bolygót, amin ő akarata ellenére de a PARANCS-nak engedelmeskedve angyalokat ölt. S tudta hogy egy elképzelt történetet lát most: mert vele szemben az angyalok közt ott áll Lúrcse is, s amikor ő emeli a lézerpisztolyát hogy rájuk lőjön, akkor Lúrcse szeméből lángsugarak csapnak ki, porrá égetve őt is és az összes többi Halhatatlant is, majd Lúrcse alakja hirtelen megnagyobbodik, elenyészik emberformája, óriási nagy felhő lesz belőle, csak a két szeme marad meg, de e szemek is akkorává tágulnak mint egy-egy város, Lúrcse felemelkedik a bolygóról, fel az űrbe, s ott egyetlen vakító villanással porrá égeti a hódítók űrvárosát is...

Majd amilyen hirtelen jött a látomás, olyan hamar véget is ért, és Dzömbi megint ott találta magát Cilla és Lúrcse előtt állva a kórház folyosóján. Kissé zavartan pislogott, majd hirtelen átölelte Lúrcsét.

—Annyira szeretlek Lúrcse! Majdnem jobban mint Cillát! Köszönöm neked! Csodálatos nő vagy, ennél szebb ajándékot nem is adhattál volna nekem! Most már nem csak arra emlékezhetek hogy miként lettek lelőve az angyalok, de erre is... hogy nem lettek lelőve mert te megmentetted őket!

Cilla nem látta e látomást, nem értette hát hogy miről beszél Dzömbi, de nem is kérdezett rá, tudta hogy bár Dzömbi úgy-ahogy meggyógyult, de azért teljesen mégsincs helyrezökkenve az esze kereke. De különben sem sokat kérdezősködhethetett volna, mert pillanatokon belül papok érkeztek, akik épp Dzömbit akarták elvinni elsőként kihallgatásra!

Dzömbi természetesen nem tehetett mást, velük tartott.

A kihallgatás már a legelején úgy kezdődött, hogy bár semmi szörnyű nem történt Dzömbivel, de mégis, már az első pillanatok is Dzömbi legrosszabb sejtelmeit igazolták. Amint ugyanis körbenézett a különben nem nagy szobácskában ahová vezették, ott nemcsak Vandahúrt látta, s nemcsak még néhány más papot, de három vörös csuklyás inkvizitort is. Ezek csuklyái azonban most nem borították be a fejüket, hanem hátra voltak lökve afféle ronda kapucniként a tarkójuk tájékára. A szobában a falak mellett tíz Halhatatlan gárdista állt tetőtől-talpig felfegyverezve. Dzömbi legnagyobb meglepetésére azt látta hogy e gárdisták majdmindegyikének nemcsak lézerpisztolya, de a legmodernebb fotonpuskája is van, holott egyetlen ilyennel akár egy nagy tüntetés minden résztvevőjét is pillanatok alatt szénné lehet égetni! E fegyvereket csak nagy háborús akciók idején szokták kiosztani a Halhatatlanoknak. Ugyan mitől tartanak annyira a szentatyák, hogy most már a kihallgatás idejére is egy tucat fotonpuskás testőrrel védik magukat?!

Majd hirtelen eszébe jutott Lúrcse fenyegetőzése. Hm! Lehet hogy a szentatyák sejtenek valamit e két angyalról... valamit, amit talán még ezen angyalok sem tudnak?!

Mindazonáltal udvariasak voltak a papok Dzömbivel, mert még le is ültették. Ezen nem győzött Dzömbi csodálkozni, s ámulata arcára is kiült. Ezt látván Vandahúr így kezdte a beszélgetést:

—Azért ültettünk le drága gyermekem, mert téged bizonyos mértékig még most is a Szent Rend tagjaként kezelünk! Elvégre sajnálatos betegséged előtt a Halhatatlanok nemes társaságához tartoztál, sőt, tulajdonképpen most is oda tartozol tehát, hiszen soha nem lett kijelentve hogy nem vagy már Halhatatlan! Vagyis te most is Halhatatlan vagy. Egy beteg Halhatatlan... bár úgy értesültem róla, nem is vagy már annyira beteg! Tehát emiatt is kezdtük most veled a kihallgatást, mert nem egyszerű tanúnak tartunk, hanem olyannak, aki képes átérezni a papság szempontjait, s különösképp felelősségteljes a gondolkodása, ami a hitbéli kérdéseket és problémákat illeti! Ráadásul a harcosok kiképzését kaptad, másképp látod tehát a dolgokat mint a közönséges civilek, a pórok!

Dzömbi hol kinyitotta a száját, hol becsukta azt. Nemigen tudta hogy mit mondjon. Pedig valamit mondania kellett, mert Vandahúr így szólt hozzá:

—Halljuk hát fiam, nincs valami mondanivalód a számunkra?

—Mit kéne mondanom uram?

—Az igazat!

—Vádolnak tán valamivel engem?!

—Dehogy! De talán tudsz valamit, ami érdekelhet bennünket!

—Mit kéne tudnom?

—Azt csak te tudhatod!

—Azt hittem, arról fogtok kikérdezni, hogy Cilla angyal-e!

—Szerinted az?

—Okvetlenül! - és Dzömbi boldogan elmosolyodott. —Amióta itt van, mindenki meggyógyult! Én is! De annyira, hogy szerintem nem is vagyok már Halhatatlan!

—Nem értem, fiam!

—Hát úgy, hogy teljesen egészséges vagyok!

—Te korábban is egészséges voltál, legalábbis testileg, csak az elméd zavarodott meg.

—Az elmémnek semmi baja sem volt, én most már úgy gondolom, csak erős lelkiismeretfurdalás tört rám. De ez teljesen jogos is, mert nagy bűnöket követtem el. Én tehát épp akkor lettem normális, amikor azt hitték rólam hogy megőrültem, és a többi Halhatatlan, aki nem érez a tettei miatt bűnbánatot, azok az örültek, igen, azok, mert ilyen örültté nevelik őket gyermekkoruktól! Ez persze nem az ő hibájuk.

—Figyelmeztetlek fiam, hogy ez eretnek beszéd!

—Nem, ez őszinte beszéd. Én tehát már emiatt sem tarthatom magamat Halhatatlannak.

—Miért, más miatt sem talán?

—Úgy van! Én ugyanis *tényleg* teljesen egészséges vagyok! Ide nézz atyám! - kiáltotta Dzömbi, azzal hirtelen felállt, letolta a nadrágját, és marokra fogva elővette combjai közül a férfiasságát. Egy igazán tekintélyes méretű hímvesszőt, zacskóval, mindennel együtt ami kellék csak jár egy férfiúi páرزókészülékhez, s ezt eléggé szemtelenül meglóbálta Vandahúr felé. De néhány másodperc múlva elrakta azt, visszahúzta a nadrágját, s visszacsüccsent a székére.

—Na?! Bámultok, mi?! - kiáltotta aztán Dzömbi diadalmasan, de nem a papoknak, hanem a fal mellett álló testőri funkciót ellátó Halhatatlanoknak.

Bámultak azok is, és a papok is.

—Amikor itt mindenki meggyógyult, nekem egyszerűen kinőtt! - mesélte Dzömbi. —Csak úgy kinőtt, hirtelen! És még csak nem is vettem észre hogy kinőtt, mindaddig, míg pisilnem nem kellett, akkor kimentem a vécére, letoltam a nadrágomat hogy ráüljek a kagylóra, s akkor láttam hogy nem kell már okvetlenül úgy pisilnem ahogy eddig, mint a nők is, mert megvan újra a férfiasságom! Hát ezek után hogy is kételkedhetnék abban, hogy Cilla egy angyal! De azóta más betegségek sem kínoznak, olyan kisebb nyavalyák amik minket Halhatatlanokat sújtani szoktak az erősítő kezelés miatt! Megmaradt az erőm, de betegségnek híre-hamva sincs! Cilla tehát egy angyal, és én nem akarom hogy megöljétek!

—Nem akarjuk őt megölni!

—Nem hiszek nektek! Megölitek az angyalokat! Velem is ölettek angyalokat! De ha Cillát bántjátok, jobban teszitek ha engem is megöltök vele együtt, mert ha nem, akkor bosszút állok!

—Ne fenyegetőzz fiam, mert értelmetlen! Mi azért jöttünk hogy megvizsgáljuk, Cilla szent-e.

—Nem hiszek nektek, és Cilla különben sem szent, hanem angyal!

—De fiam, gondolj csak bele, nem lehet angyal, hiszen ő a Legszenőbb Papa gyermeke!

—Ugyan már, hiszen miért is ne dönthetett volna úgy egy angyal, hogy megszületik emberként!

—Ilyesminek az eldöntése nem a te feladatod!

—Az igaz, de hát mit mondjak ha a véleményemet kérdezted uram! Nekem ez a véleményem, s elmondtam mert kérdezted. Ha nem mondom, az is baj lett volna! - vonogatta a vállát Dzömbi.

Annyi világos lett ezek után Vandahúr és a papok meg inkvizitorok előtt, hogy hiába volt Dzömbi egykor Halhatatlan, most már egyáltalán nem áll az ő oldalukon. De azért kikérdezték sok mindenféle felől, hogy például látta-e Cillát fényt sugározni, és Dzömbi mondta hogy igen. Készségesen válaszolt minden kérdésre, tehát meglehetősen együttműködő tanú volt, épp csak közben minden lehető módon bizonygatta hogy Cilla mennyire jólelkű, aranyos angyal, s a lehető legigazibb angyal, mindenesetre ha Cilla mégsem angyal, akkor elképzelni sem tudja hogy ki más lehet angyal! Mondta azt is hogy habozás nélkül kész akármikor az életét adni Cilláért.

—Szerelmes vagy Cillába? - kérdezte tőle Vandahúr.

—Én-e?! - bámult a férfira leesett állal Dzömbi. —Nem, dehogyis! Ez soha még eszembe sem jutott!

—Attól még lehetsz szerelmes, hogy nem jutott az eszedbe!

—Nem, nem, dehogyis! Cilla... ő, izé... szóval... szóval, ő túl jó nekem! Én egyszerűen... szóval... de hát hogy is kérdezhetsz ilyet uram, hiszen egészen nyilvánvaló hogy én egyáltalán sem mennyire sem vagyok méltó egy angyalhoz! Nem, nem, ilyesminek soha még halovány gondolata sem jutott az eszembe, hogy én és egy angyal... hiszen ez szinte szentségtörés lenne! Én őszintén szólva még abban sem vagyok biztos, hogy az nem halálos bűn-e, ha egyáltalán nagy óvatosan a kisujjam hegyével hozzáérek a ruhája szegélyéhez, hacsak erre nem készíttet valami igen komoly ok, például az élete megmentése! Ha pedig ő esetleg nagynéha megsimogat, akkor azt mindannyiszor kimagasló és garantáltan ki nem érdemelt megtiszteltetésnek érzem!

—Értsd már meg hogy Cilla lehet talán szent, de nem lehet angyal! Az angyalok nem nélküli lények! Ha tehát valaki aki szemmel láthatóan vagy férfi vagy nő, van tehát nemi identitása, s

ugyanakkor mégis képes csodatevésre, nos, az vagy gonosz varázsló, vagy boszorkány, vagy, ha jót cselekszik, akkor esetleg szent is lehet! Vagy ezek egyike sem hanem valóban túlvilági lény, ez esetben azonban nem lehet angyal, csak ördög! Mert az ördögöknek is van nemük, Cilla tehát lehet esetleg nőstényördög.

—De Cilla nem gonosz!

—Meglehet tán hogy amiatt tesz oly sok jót, hogy valami nagyobb gonoszságáról elterelje a figyelmet!

—Nem igaz! - kiáltotta Dzömbi.

—Jó-jó, hát én sem mondtam hogy ez így igaz, csak a lehetőségeket latolgatom! Cilla tehát nem angyal, mert kétségkívül van neme, az ugyanis hogy nő!

—De uram, miért vagy te olyan biztos benne hogy az angyalok nem nélküliek?! Mert szerintem az a tanítás hogy a gonosz ördögöknek van nemük, a jó angyaloknak viszont nincs, az amiatt alakult ki, mert a papság gyűlöli a nemiséget, amiatt helyezi azt a Pokol régióiba! De ez nem biztos hogy igaz is! Amióta visszakaptam a férfiasságomat, nem tartom ám olyan bűnös dolognak a nemiséget!

—Ez csak azt bizonyítja hogy Cilla nem is tett különösebb jót veled, mert olyasmivel ajándékozott meg téged, ami elrontotta az erkölcsidet! - mondta szigorúan Vandahúr.

A következő kihallgatott Csidripí volt. Őt már nem ültette le Vandahúr.

—Úgy hírlik - szólt a nőhöz Vandahúr, a jegyzeteit nézegetve - hogy te nem akarsz már tutu lenni!

—Valóban nem.

—Ellenben csiszínek vallod magadat.

—Úgy van! Én csiszí vagyok! - húzta ki magát büszkén a nő.

—Te és néhány másik örült.

—Nem vagyunk örültek! Mindössze néhány ember szemét sikerült felnyitnom az igazságra!

—Miféle igazságra?

—Hát arra, hogy mi a helyes életforma. Mert a csiszík mind szeretik egymást, de ez itt a mi bolygónkon nem így megy, holott így kéne hogy legyen!

—Ez államellenes tevékenység.

—Amit ti inkvizítorok folytattok, az az ami emberellenes tevékenység! Tisztában vagyok vele hogy most meg fogtok ölni, de akkor is vállalom a nézeteimet!

—És honnan hallottál te arról, miként is élnek a csiszík?

—Cillától. Elmondom, mert sejtem már hogy úgyis tudtok mindenről, nyilván holmi közénk furakodott kém jelentéseiből. Cilla mondta hogy nem kell tutu legyenek, mert a csiszík is mind szeretik egymást. Ő erről valami illegális honlapokról szerzett tudomást. S emiatt csak röhögők rajtatok, faszfejek, azt hiszitek ha megöltök, attól elmúlik minden, hát nem így lesz, mert engem megölhettek, másokat is, de a csiszík már itt vannak az Areten, mert ugyan ki más készítene olyan honlapokat, sőt, még el sem tudtátok kapni őket, kicsi ahhoz a ti tudásotok, s a csiszík még rá is írták a honlapokra hogy előnyös lesz megtanulni csiszíül, mert hamarosan jól jön az majd az embereknek! Ó, hamarosan végetér ám a ti világotok! Meglehet tán hogy azt én már nem élem meg, de az is biztos hogy nem sokkal maradok le a nagy változásokról!

—És kiket győztél meg a csiszí elvek felől? - érdeklődött barátságos mosollyal Vandahúr.

—Azt kérdezzétek meg a kémeitektől, én meg nem mondom!

Vandahúr vállat vont. Ha Csidripí nem vall, nem számít, mert valóban tudja ezek névsorát a kémeitől.

—Engem nem annyira az érdekel - mondta a nőnek - hogy ti néhány eszement hülye és hazárusító mint csiszískedtek, mint erkölcstelenkedtek, hanem egészen más! Ha odakint e bolondokházán kívül élnétek úgy, ahogyan teszitek, hogy kúrja mindegyikőtök mindegyik másikat, s egyéb hasonló, nos, akkor természetesen lesújtana rátok a törvény haragja. De mert idebent teszitek, ez nemigen érdekel, mert hát bolondok vagytok, annak vagytok minősítve! Én ugyan nem hiszem hogy bolond vagy, Csidripí, de ez csak a magánvéleményem. Papíron az

vagy, még ha Cilla mást is állít, s a papír a lényeg! Bolondoktól márpedig nem várhatunk el mást mint bolond tettet, bolond életet!

—Bolondság tán hogy mi mind szeretjük egymást?!

—Hagyjuk ezeket a nagy, fellengzős szavakat! Engem most Cilla érdekel.

—Akkor kérdezd őt!

—Annak is eljön majd az ideje. Azt mondd, láttad-e őt fényt sugározni?

—Hogyne, többször is!

—Mivel magyarázod mindezt?

—Azzal, hogy mutáns.

—Tessék?!

—Mutáns. Különleges képességekkel született ember. Ha úgy tetszik hát épp jó helyre jött ide a bolondok közé mert nem normális ember ő sem, csak hogy jó értelemben nem normális, képességei ugyanis az átlagemberétől pozitív irányban térnek el. Tudom hogy sokan, például Dzömbi is, angyalnak tartják őt, de én ebben nem hiszek.

—Miért nem?

—Hát mert amióta csiszínek tartom magamat, nem hiszek Istenben, sem semmiféle vallásban! Hogy is hihetnék, ha egyszer a csiszík is vallástalanok! Különben meg Cilla maga sem tartja angyalnak magát. Tehát Cilla szerintem mutáns. De nagyon jóindulatú mutáns!

Következő kihallgatottjuk egy Szítong nevű nő volt. Vandahúr belepislogott a jegyzetekbe, s így szólt hozzá:

—Te meggyógyulásod előtt olyan téveszmében szenvedtél, miszerint úgy hitted hogy egyszer még embert fogsz ölni. Azt vallod hogy Cilla meggyógyított téged?

—Igen, korábban azt hittem hogy meggyógyított, de most már nem hiszem azt.

—Hogyhogy?!

—Amíg meg nem jöttetek, szentatyák, valóban úgy éreztem hogy elmúlt ez a meggyőződés, de amint megpillantottam a helikoptereiteket, rögvest tudtam hogy korábban igazam volt, és igenis fogok én embert ölni!

—Nem magyaráznád meg?

—Szívesen. Úgy gondolom ugyanis, hogy ti nemsokára bántani fogjátok Cillát, aki pedig igazi angyal! Ez pedig megengedhetetlen. Én tehát nem is fogom megengedni! Igyekszem majd megvédelmezni őt, s közben legnagyobb sajnálatomra de embert fogok ölni, közületek valakit, papot, inkvizítort vagy katonát, talán nem is egyet! Vagy lehet az is hogy Cilla halála után tesztek majd így, bosszúból! De ez így lesz, ezt már tudom, ez biztos, lámcsak, nem voltam én sosem beteg, örült, egyszerűen holmi korlátozott mértékű jövőbelátással rendelkezem, és felsejlett előttem a jövő! S íme, a döntő pillanat már elközelgett, szinte itt kopogtat az ajtón! Nem tehetek róla, igazán nem, én nem akarok embert ölni, én egyszerűen nem engedhetem meg hogy bárki bántsa nagy jótevőnket, Cilla angyal! Higgyétek el, én sajnálom a legjobban hogy gyilkolni fogok, tényleg nem tehetek róla, egyszerűen a sors akarja így, hogy gyilkossá legyek!

—Visszaesett a betegségébe, sőt, súlyosbodott az állapota! - morogta Vandahúr, azzal elküldte Szítongot, s maga elé hívatta Zsöbiuszt.

—Te hitted magadat Istennek, ugye? - kérdezte tőle.

—Igen, de akkor nagyon örült voltam.

—Aha, tehát már nem vagy Isten, úgy gondolsz?

—Naná! Nemcsak nem tartom magamat Istennek, de őszintén csodálkozom rajta, hogy is lehettem akkora marha hogy egy pillanatig is elhiggyem, nagyobb lenne a dicsőségem bárki előtt is ha netán valaki elhiszi rólam hogy Isten vagyok!

—Huh, ez mintha túl bonyolult fogalmazás lenne!

—Egyszerű pedig! Korábban én nemcsak bolond voltam, de az összes bolondok legnagyobbika.

—Miért?

—Mert ha már mindenáron másnak képzelem magamat mint ami vagyok, akkor miért épp Istennek?! Lettem volna képzeletben nagy hódító, vagy feltaláló, vagy hittem volna magamat nőnek hogy kipróbáljam a másik nem életét is... de Isten?! Ennél még az is jobb lett volna ha

bélféregnek vagy ganajtúró bogárnak képzelem magamat, vagy egy marék szarnak, vagy egy liter lóhúgynak!

A becsmérő szavak hallatán a papok egy emberként szisszentek fel.

—Szívesen venném gyermekem ha még részletesebben kifejtenéd álláspontodat! - kérte őt Vandahúr. Az ő arca bezzeg rezzenéstelen volt.

—Kérlek, elmondhatom nyugodtan, mert nekem már olyan mindegy, hiszen mindenki tudja a szégyenemet hogy Isten akartam lenni! Holott annyira nyilvánvaló, hogy egy ilyen világot mint ez a mostani, csak egy olyan isten teremthet aki vagy szándékosan rosszindulatú, örömét leli abban hogy olyan lényeket teremt akik azután szenvednek, vagy pedig hanyag, felelőtlen, gondatlan, trehány, esetleg nem ért a szakmájához! Vagy, még az is lehet hogy maga az isten félkegyelmű! Én tehát amikor Isten akartam lenni, annak akartam látszani, akkor azt akartam, hogy az emberek úgy nézzenek rám mint Istenre, tehát mint egy súlyosan aberrált illetőre, no köszönöm szépen, mekkora dicsőség ez! De én ezt nem vettem észre sokáig, tehát igazán nagyon hülye voltam!

—Akkor te már nem is szereted Istent, ugye?

—Hogy is szerethetnék olyasvalakit, akinek nem hiszek a léteiben?!

—Aha, tehát nem hiszel a léteiben?

—Muszáj hogy ne higgyek benne, mert ha hinnék benne, akkor kénytelen lennék gyűlölni őt amiért ilyen pocsék világot épített! De én nem szeretek gyűlölni. Cilla is mindig arra tanít bennünket, hogy szeressük egymást. Én tehát egyszerűen úgy döntöttem hogy nincs Isten, nem hiszek benne, így nincs kit gyűlölnöm! Ez csak egyszerű, nem?!

—És Cilla túri hogy ne higgy Istenben?

—Mi az hogy, még ő tanácsolta! Amikor látta mennyire gyötrődöm az isten iránti tehetetlen gyűlöletemben, akkor javasolta, hogy mi lenne ha elgondolkoznék rajta hogy hátha nincs is isten, ez egyszerűbbé tenné az életemet! És lám, igaza volt! Ebben is igaza volt, ebben is mint mindenben! Neki mindig igaza van!

—De figyelj csak, ha nem hiszel Istenben, akkor azt sem hiheted hogy Cilla egy angyal, mert ha nincs isten, akkor nincsenek angyalai sem!

—Így igaz, de én sosem is mondtam hogy Cilla angyal volna! Ezt csak az olyan kissé bugyutább emberek szajkózzák mint például Dzömbi is.

—Hát akkor mi Cilla szerinted, ha nem angyal?

—Nem tudom.

—Mégis, mi a véleményed róla?

—Az, hogy végtelenül jólelkű lány.

—De fényt sugároz magából ide-oda!

—Azt teszi.

—Akkor nem lehet ember, ugye?

—Akkor nem ember. - vont vállat Zsöbiusz.

—Mi hát, ha nem ember?

—Mit tudom én!

—Még nem törted ezen a fejedet?

—De igen.

—És mire jutottál?

—Arra, hogy a gondolkodás fárasztó, s nem nekem való.

—Nem értelek fiam!

—De hát már hogy is tudhatnám én hogy mi is Cilla, amikor Cilla maga sem tudja! Kérdeztem őt, s azt mondta hogy nem tudja kicsoda! Akkor hát most azt várod tőlem atyám hogy majd én kitalálom azt amit maga Cilla sem tud?! Épp én, egy szerencsétlen idióta?! Hiszen én olyan bárgyú barom vagyok, hogy arra sem jöttem rá, ha sikerül Istennek látszanom, azzal csak azt érem el hogy én leszek mindenki szemében a világ leggyűlöletesebb személye! Én valóban ide való vagyok, a bolondokházába, olyan hülye vagyok! Én tehát nem is gondolkozom ezen. Minek is, úgysem jönnek rá a helyes válaszra, csak megint valami idiótaság jutna az eszembe! Cilla egy csoda, egy misztérium, és nem arra való hogy megértsem őt én, de szerintem más

sem. Néha nagyritkán megkísért a gondolat hogy azon morfondírozzak, ki is ő, de ilyenkor sürgősen lebeszélem magamat róla! És felesleges is hogy rágódjak ezen, mert szerencsére tudom hogy ki ő: ő Cilla! Ő pontosan Cilla, s ez elég nekem!

Így folyt a kihallgatás több napon át. Akkurátusak, precízek voltak Vandahúrék, s nemcsak hogy meghallgattak mindenkit, de voltak akiket többször is. Igen részletesen lejegyezték például, miként is zajlott le Zsöbiusz meggyógyítása, tehát a bírósági tárgyalás Isten felett. Továbbá különös figyelemmel fordultak azok felé, akik csiszínek vallották magukat. Megkérdezték őket például, nem félnek-e bevallani nekik hogy eképp a pogányság vétkébe estek!

Erre többnyire azt válaszolták, hogy de igen, félnek, de mit sem tehetnek, mert egy csiszí először is nem szokott hazudni, másrészt úgysem sokat érne ha hazudnának, mert hiszen az inkvizítorok szemlátomást úgyis mindent tudnak, nyilván néhány beépített ember, tehát kém által!

—De hát mi ide azért jöttünk hogy Cilla szentségét tanulmányozzuk! - mondta erre Vandahúr.

—Ezt mi nem hisszük. Ezt senki nem hiszi. - válaszolták a megkérdezettek.

S végül utoljára Lúrcsét is kihallgatta Vandahúr. Azért ő utoljára, mert ő került be betegként utoljára még annak idején az Infernóba.

Vandahúr először is megkérdezte tőle, hogy szerinte angyal-e Cilla.

—Nincs válasz. - válaszolta Lúrcse.

—Nem értem!

—Az a válasz, hogy nincs válasz. - ismételte meg a szavait bővebben Lúrcse.

—Úgy érted hogy erre a kérdésre nem tudsz válaszolni?

—Úgy értem hogy erre a kérdésre nem válaszolok. Semmire sem válaszolok.

—Miért nem?

—Erre a kérdésre sem válaszolok.

—De hát miért nem?

De Lúrcse úgy látszik most már azt is feleslegesnek ítélte, hogy azt mondja hogy erre sem válaszol. Ehelyett csak hallgatott makacsul, és csak nézett valami különös pillantással végig Vandahúron, a papokon és inkvizítorokon, de úgy, hogy azoknak a hideg futkározott a hátán. A továbbiakban azonban meg kellett elégedniük Lúrcse e nézésével, mert hangját nem hallották, most már akkor sem szólt semmit amikor a nevét kérdezték meg. Így aztán tőle mit sem tudtak meg.

—Kínvallatás! - mondta szűkszavúan az egyik inkvizítor, miután Lúrcse távozott.

—Talán. - mondta Vandahúr. —Előbb most már hallgassuk meg Cillát!

S belépett Cilla.

—Halljuk, neked mi a véleményed önmagad különleges képességeiről! - kérdezte tőle Vandahúr.

—Nem lett volna egyszerűbb már rögtön a legelején megkérdezni ezt tőlem, s nem afféle alamuszi módszerrel próbálkozni, mint a lehallgatókészülék?! - kérdezte vissza Cilla.

—A mi dolgunk a kérdezés! - válaszolta gögősen Vandahúr.

—Az esetben, ha vádlott vagyok. De állítólag a szentségem után tudakozódtok.

—Aha, tehát szentnek vallođ magadat?!

—Nem. Mondtam már hogy nem vagyok szent. Legalábbis én nem tartom magamat annak.

—Akkor minek tartod magadat?

—Ez hadd maradjon meg a magánvéleményemnek, tekintettel arra hogy bármit gondoljak is, de arra semmi bizonyíték! Az biztos hogy nem hiszem azt hogy angyal volnék, olyan angyal semmi esetre sem, amilyennek a szent könyvek festik le az angyalokat. És szentnek sem tartom magamat. De azt sem hiszem hogy ti valóban a szentségem után vizsgálódnátok, uraim, hiszen apám, a Legszentebb Papa nagyon jól tudja hogy mennyire nem gondolkodom úgy, amint az illenék egy igazi szenthez! Én csak annyit mondhatok, hogy szerintem ti itt az Infernóban valami eretnekség után szimatolgattok, de rossz helyen kutakodtok, mert a legtöbb amire bukkanhattok az az, amit már a Legszentebb Papának is őszintén bevallottam: hogy sok

dologban nem hiszek, amiben pedig szerintem hinnem kellene! Az az igazság, hogy engem ráadásul önmagam hitetlensége sem nagyon érdekel. Engem egyszerűen nem érdekel a vallás, nekem ugyanis más dolgom van!

—Mi?

—Gyógyítani az embereket. Általánosabban fogalmazva: jót cselekedni. Minél több jót! Úgy tűnik, ehhez adottak bizonyos velemszületett képességeim, bár meglehet tán hogy valóban Isten az, aki adta nekem ezt az erőt. De akár ő, akár máshonnan jött, e lehetőséggel kötelességem élnem az emberek érdekében, s ezt meg is teszem, ha hagyjátok. Az meg hogy honnét e képességek, a szememben már másodlagos jelentőségű kérdés.

—A mi számunkra nem.

—Megérttem. Hiszen ti nem tudtok gyógyítani! - és Cilla nem árulta el, hogy a leglátványosabb gyógyításokat nem ő, hanem Lúrcse produkálta. Nem akarta bajba sodorni a leányt.

—Azért mégiscsak beláthatnád hogy sok a furcsaság körülöttem! Például a nagy szemeid... nem úgy gondolod-e, hogy erre illene valami magyarázatot adnod?!

—Nem tudom hogy mi rá a magyarázat.

—De azt mondtad, van róla elképzelésed.

—Igen, de azt nem mondom el, mert magam sem vagyok biztos benne.

—Na és mit szölsz hozzá, ha azt mondom neked, hogy esetleg te nem is vagy ember?! - vágta a szemébe Vandahúr.

De Cilla sejtette hogy előbb-utóbb e váddal is szembe kell néznie, s így szólt:

—Ezesetben a Legszentebb Papa sem ember, hiszen ő az apám.

—Hacsak az ő igazi gyermekét ki nem cserélték csecsemőkorában veled!

—Ez a gyanúsítás nem illik komoly ember szájába, inkább egy rémregényíró tollába!

—Pedig kell valami magyarázatot találnunk e sok csodás eseményre!

—Akkor foglalkozzatok ezzel nyugodtan szentatyák, sok sikert kívánok a munkátokhoz, de kérlek benneteket hogy ne itt a szigeten igyekezzetek a magyarázat megelégsével, hanem menjetek innen haza, mert amíg itt vagytok, addig nem jönnek újabb betegek, márpedig én is szeretnék foglalkozni a magam munkájával, tudniillik a gyógyítással! S egyáltalán nem értem hogy mi a baj velem, mivel érdemeltem ki ezt a vizsgálóbizottságot, amikor maga a Legszentebb Papa küldött ide ezen intézmény élére, s azt hiszem remekül megálltam a helyemet, hiszen mi más is lett volna a feladatom mint a lehető legalaposabb gyógyítás!

—Ember nem képes ilyesmire. - rázta a fejét Vandahúr. —De részletesebben is megindokolhatom hogy mi a baj, leányom! Mert még csak nem is csupán a gyógyításaid. Végéreis ettől még lehetnél valóban szent, sőt, nem ettől még, hanem *épp ezért!* Hanem egy igazi szent nem rendez bírósági tárgyalást Isten felett! Pláne nem úgy, hogy el is ítéli rajta Istent!

—Jó cél érdekében tettem, meggyógyítottam vele egy embert, s Istennek nem lett ebből kára!

—De igen, az iránta való tiszteletlenséggel ugyanis megsértetted a méltóságát! Aztán, egy igazi szent nem tartja gyógyításnak azt, hogy úgy oszlatja el valakinek Isten iránti gyűlöletét, hogy célozgatni kezd rá, hogy Isten esetleg nincs is!

—Én erre nem célozgattam, én ezt határozottan állítottam!

—Pláne! Aztán, egy igazi szent nem hagyja hogy a vezetése alatti intézményben egyesek csi-sziskedjenek, főleg nem maga kezdeményezi az ilyesmit! És még sokáig sorolhatnám!

—De hát én sosem mondtam hogy igazi szent vagyok, még nem igazi szent sem, sőt, határozottan állítottam az első pillanattól fogva, hogy nem vagyok szent!

—Hát épp ez a baj! Angyal nem lehetsz, mert azok nem nélküli lények. Szent sem lehetsz az előbb mondottak miatt, s te magad sem tartod szentnek magadat. De akkor mi vagy te?!

—Ha rájössz majd tiszteletre méltó uram, akkor kérlek áruld el nekem is hogy én is tudjam, mert erre magam is kíváncsi vagyok! - kérte mosolyogva Cilla.

—Ne gúnyolódj, az nem javít a helyzeteden!

—Nem gúnynak szántam, tényleg nem tudom ki vagyok, de valóban érdekel!

—Egyesek azt mondják, mutáns vagy.

—Lehet hogy az vagyok.

—Mások szerint idegen lény. Areten kívüli.

—Ez sem elképzelhetetlen, bár akkor furcsa hogy a Legszentebb Papa az apám.

—Lehetsz akár csiszí kém is.

—Nem tudok róla, hogy a csiszík szeme is ilyen nagy lenne. Különben is: egy kém nem lehet feltűnő!

—Látom már, nem megyünk egymással semmire, Cilla! Nem akarod megmondani nekünk az igazat!

—Mert nem tudom.

—Ezt nem hiszem el. - mondta Vandahúr, azzal intett hogy Cilla elmehet.

Miután így végre mindenki vallomásával rendelkeztek, Vandahúr és az inkvizítorok tanácskozást tartottak. Azt meg sem kellett beszélniük, angyal-e vagy szent-e Cilla, annyira egyértelmű volt hogy egyik sem!

—Idegen lény. Kezdettil fogva mondtam. - bólogatott Vandahúr.

—Vagy nőstényördög. - mondta az egyik inkvizítor.

—Vagy az, bár hihetőbbnek tartom hogy idegen lény. - bólogatott Vandahúr.

—Szerintem egyértelmű a teendők - mondta az előbbi inkvizítor - a csiszískedőket államellenes összeesküvés vádjával ki kell végezni; Zsöbiuszt ki kell végezni istenkáromlás vádjával; azt a Szitong nevű nőt is ki kell végezni gyilkosságra való készülődés miatt, hiszen ő maga állítja hogy meg fog ölni minket; Dzömbit is ki kell végezni különböző felforgató tanokban való hit miatt; s még nagyon sokakat ki kell végezni innen a bolondokházából különböző vétkek miatt! Mindazonáltal nem mindenkit. Néhányan nem bűnösök másban, csak hogy szilárdan hisznek Cilla angyalvoltában. De mert Cilla nem angyal, ebből az következik hogy bolondok. Ha viszont bolondok, akkor épp jó helyen vannak, tehát akiket nem végzünk ki, azok maradjanak is itt, épp csak vissza kell vonni a Cilla által hamisan kiadott gyógyultsági igazolásokat, vissza kell tehát minősíteni őket ápolókból ápoltakká, s élük tovább az életüket mint szerencsétlen elmebetegek! Természetesen nem Cilla igazgatósága alatt. Ellenben a Lúrcse nevű nőt kárpadra kell vonni, mert megtagadta a vallomást – vélhetőleg sokkal beszédesebb lesz majd az elektromos sokkoló s a többi makacsságmegtörő eszköz társaságában! Ugyanezt kell tenni Cillával is. Mert semmiképp sem ember – ha tehát belehal a kínzásokba, annyi baj legyen, ha ellenben vall, akkor megtudjuk hogy kicsoda!

—Itt Cilla a legfontosabb. - mondta Vandahúr. —Márpedig ami Cillát illeti, mindezt a Legszentebb Papa már mindenféle vizsgálat lefolytatása nélkül is elrendelhetette volna. Tehát ezt nem tesszük! Elismerem, ez volna a legkézenfekvőbb, leglogikusabb lépés – csak hogy el kell kerülni a botrányt is! És sokan hiszik és beszélnek Cilla angyal voltát. Na már most, hogy Cilla nem angyal, az nyilvánvaló, de ettől még lehetne szent! Szerencsénk hogy nem tartja magát szentnek. Ez megkönnyíti a dolgunkat. De be is kell bizonyítani hogy nem szent! Ezt a legkönnyebb elérni úgy, azt hiszem, ha szentségtelen mivoltát nagy nyilvánosság előtt leplezzük le! Úgy képelem, egészen egyszerűen meg kell vádolnunk őt azzal, hogy a csiszík szálláscsinálója. Tehát hogy idegen hatalmak ügynöke, hogy tulajdonképpen egy álrúhas csiszí vagy tutu! Azaz, tutu nem lehet mert azok hivatalosan nem léteznek... na mindegy, szóval hogy valami idegen, pogány bolygó ügynöke! Azt hogy talán nem is ember, egyelőre még nem kell nagydobra verni. Azt mondjuk, ami különben nem is lehetetlen, hogy mint ellenséges ügynök, amiatt cselekszik sok jót a maga idegen, nem areti tudásával, azért gyógyít, mert így akar a meggyógyítottak körében híveket szerezni mindenféle erkölcstelen eszméknek, például a csiszí szokásoknak! Erre számos bizonyítékunk van.

—De Cilla tagadni fogja e vádakat, és senki nem hisz nekünk majd!

—Eleinte lehet hogy nem, de majd rendezünk egy istenítéletet! Aztán ha ott bebizonyosodik a vád, azután már nyugodtan lehet úgy cselekedni ahogy azt javasoltátok tiszteletre méltó uraim: megtörtúrátatni Lúrcsét, de még Cillát is!

Ami azonban a csiszískedőket illeti, meg az istenkáromló Zsöbiuszt, őket azonnal letartóztatjuk, hiszen a bűnük világos. Szerintem börtönbe vethető Dzömbi is meg a gyilkolni akaró nő, a nevét elfelejtettem...

—Szitong. - segítette őt ki az egyik inkvizítor.

—Köszönöm. Tehát ők is letartóztathatóak. Ők, de különösen a csiszískedők a bizonyíték Cilla ügynök mivoltára. Aztán az istenítélet után minden egyértelmű lesz mindenki számára...

—Lúrcsét nem tartóztatjuk le? - kérdezte az egyik pap.

—Most még nem. Nincs ellene bizonyíték. Őrá majd Cilla istenítélete után kerül sor! - zárta le a beszélgetést Vandahúr.

5. fejezet: Ördögitélet

Az inkvizítorok külön csoportonként „raktározták el” az Infernó bűnösnek talált alkalmazottait. Mert nem szállították el őket a szigetről: úgy vélték, legalábbis addig amíg elrendeződik Cilla istenitélete, addig nyugodtan maradhatnak azok itt a bolondokházában is, bár természetesen szigorú őrizet alatt. A mozgásukat mindenestre korlátozták: egy-egy nagyobb szobába rakták őket amit el sem hagyhattak mert állandó őrség állt az ajtó előtt. Külön szobába kerültek a magukat csiszínek vallók, egy másikba a gyilkosságra készülődő nő; Dzömbi; az egykori „isten”; meg az összes többi is. És egy harmadik csoportot alkotott az inkvizítorok szerint úgy tűnik Cilla maga Lúrcséval együtt, mert ők ketten is egy külön szobát kaptak.

—Nem is értem, miként lehet hogy nem adtak egy-egy szobát mindegyikünknek - tűnődött Cilla - hiszen most az Infernó telis-teli van külön szobával! Talán az őrség létszámán akarnak spórolni?!

—Nem így van. - mondta nyugodtan Lúrcse, aki most az ágyon feküdt, feje Cilla ölében, és Cilla épp megint cirógatta őt. Ezt Lúrcse nagyon szerette.

—Hát hogy van ha nem így?

De Lúrcse nem felelt neki szóval, hanem ehelyett csak felemelte jobbját, és csippentő mozdulatot végzett mutató- és hüvelykujjával. És Cilla megértette hogy Lúrcse arra céloz, amikor összeroppantotta Vandahúr lehallgatókészülékét. Lúrcse tehát úgy véli, amiatt rakták őket egy szobába, hogy lehallgathassák a beszélgetésüket! S ezt bizony ő sem tartotta lehetetlennek. Jobb tehát ha meggondolja hogy mit beszél – bár tulajdonképpen majdnem mindegy, mert ő úgyis elmondott lényegében mindent őszintén Vandahúrnak. S azt már úgyis tudja hogy istenitélet lesz a sorsa, azt meg erősen kétlette hogy túlélne.

No nem magát az istenitéletet – ritkaság volt hogy a papok megengedjék, hogy valaki saját magáért küzdjön, főleg ha nő az illető. Szigorú szabályai voltak az efféle küzdelemnek, s már rég nem is karddal meg más középkori fegyverekkel végezték. De Cilla tudta, ha nem az ő bajnoka nyer, akkor neki máglyahalál a sorsa.

Kétlette ugyan hogy megégne annak a tűzében, de abban annál inkább biztos volt, hogy nagyon hamar megfullad a sok füsttől.

Érdekes módon Lúrcse, amilyen izgatott volt korábban a papok miatt, olyan nyugodtan viselkedett a fogságban. Cilla meg is kérdezte, mi ennek az oka.

—Azt hittem, hangosan kiabálsz majd, és botrányt rendezel! - mondta neki.

—S úgy is lett volna, ha elszakítanak tőled. De most veled vagyok! Miért is hisztizzem?! Állandóan együtt vagyok veled, minden időd az enyém, csakis velem foglalkozol, és ez nekem kiválóan megfelel! Igazán, nekem az lenne a legjobb, ha örökké tartana a szobafogságunk! Tudom hogy nem lesz úgy, de igazán, az olyan remek volna! Nem, Cilla, nekem igazán nincs miért követelődnöm hogy másként legyen, mint ahogy most van!

—Akkor jó lesz ha kiélvezed a társaságom minden másodpercét, mert attól félek nagyon hamar végetér!

—Még lehet hogy hamar lesz az istenitélet, de ne félj te attól, hogy akkor meghalsz.

—Szegénykém, te a csodában reménykedel!

—Nem. Én magamban reménykedek. - mondta nyugodtan Lúrcse. —Sőt, még ez sem jó szó: mert én magamban nem *reménykedem*, hanem magamban teljesen biztos vagyok!

—De hát mi történhetne akkor, ami számomra kedvező, mi jöhet akkor!

—Hát én. - válaszolta magától értetődő nyugalommal Lúrcse.

—Te még most is kissé bolond vagy, szegénykém! - és Cilla megcirógatta Lúrcse arcát. —Nem tudod tán, miként zajlanak le az ilyen istenitéletek?!

—De igen.

—Emlékszel talán rá hogy láttál valaha ilyesmit?

—Arra nem. Minden bizonnyal láttam, de nem emlékszem a konkrét eseményre. Ellenben tisztában vagyok minden részletével. Úgy valahogy, mintha könyvben olvastam volna a leírást ezekről.

S Lúrcse igazat is mondott. Amint megtudta hogy istenítélet lesz Cilla sorsa, rögvest világosan tudta, mit jelent ez.

Sok elmaradott, középkori viszonyok uralta bolygón volt szokásban egy-egy nemzetnél a vitás kérdések eldöntésére az istenítélet. Így volt ez az Areten is, bár e nép, Szúzapa Gyermekei ahogy önmagát nevezte, korántsem volt primitív. De épp mert nem voltak primitívek, a papság nem akarta hogy olyan látszata legyen az efféle fontos eseményeknek, hogy nem Isten dönt a küzdelem kimeneteléről hanem mondjuk a bajnokok eltérő testi ereje vagy ügyessége. Ugyanakkor nem akart lemondani sem magának az istenítéletnek a lehetőségéről, sem annak látványosságáról. S össze is egyeztette e kettőt igazán leleményes módon, felhasználva ehhez a modern technika lehetőségeit!

Az istenítéleteket néhány külön e célra épült aréna valamelyikében tartották. Ezen arénák egészen hasonlóan néztek ki mint bármelyik nagy ókori cirkuszi aréna, épp csak hogy természetesen a televíziócsatornák is közvetítették az eseményt. Ráadásul a porondot a nézőktől átlátszó de szupererős műanyagfal védte. E fal képes volt ellenállni a közepesen erős lézerimpulzusoknak is néhány másodperc erejéig. Természetesen a hangot sem engedte át, de ez sem volt baj, mert mind a porond zajait a nézőkhöz, mind azok kiabálását a porondra oda-vissza megfelelő hangerejű hangszórók közvetítették.

A nagy óvatosság a különleges műanyagfallal érthetővé válik, amint eláruljuk, hogy a vád és a védelem bajnoka odabent a porondon egészen különleges módon mérkőzött meg egymással! Mindegyiküknek bele kellett ülnie egy jókora, nagyjából elefánt méretű masinába, ami valóban nem is kerekeken, de oszlopnyi lábakon közlekedett, épp csak e lábakból nem négy, de hat volt neki. Orrmánya is volt, bár ezt nem tudta ide-oda mozgatni, ez ugyanis egy előremeredő lézerágyú csöve volt.

A szerkezet irányítója a gépezet fejrészában ült. A szerkezet anyaga is többé-kevésbé ellenálló volt a lézerlövéseknek, de csak annyira, hogy ha ugyanazon a helyen háromszor eltalálja egy-egy lövés, még ha nem is egymás után közvetlenül, hanem bármikor a csata során, akkor már az adott pont tönkremegy. Nyilvánvaló hogy ilyen küzdelmi feltételeknél nem számít hogy melyik bajnok milyen erős vagy testileg milyen ügyes, fürge!

A robusztus harci gép kezeléséhez természetesen érteni kellett. De ez sem volt nehéz, egy negyed órás kis tanfolyam elég volt a megtanulásához. Úgy hívták ezeket a csatagépeket hogy Gólem, s normális esetben egy botkormánnyal lehetett irányítani őket jobbra-balra, előre és hátra, tüzelni pedig a botkormány tetején levő kapcsolóval kellett. Ha azonban közbejött valami váratlan esemény, például hogy ellőtték valamelyik lábát, akkor már a mozgás természetesen nem ment ilyen könnyedén, ekkor a „pilótának” bele kellett dugnia valamelyik hat ujjának mindegyikét egy-egy résbe a műszerpulton, s mindegyik ujjja mozgásával a Gólem egy-egy lábát irányíthatta hogy az merre mozogjon - ez már jókora ügyességet igényelt. Ekkor is lehetett, ekkor azt egy különleges pedál lábbal lenyomásával oldhatta meg.

Ez azonban még nem volt minden amit tudni kellett. Mert volt minden Gólemben két számkombinációs zár. Mindegyik háromjegyű kombinációra várt. Az egyik kód tette lehetővé hogy a pilóta egyáltalán mozgathassa, vezethesse a Gólemét, a másik pedig hogy lőhessen a lézerágyúval. Na már most, küzdelem előtt mindegyik bajnoknak megmondták az *egyik* számkombinációt! Csak az egyiket! Vagy az ágyúét, vagy a hajtóműét. Amelyik a lézerágyúét kapta meg, az nem mozoghatott, csak állt egyhelyben, ám lehetett – de hiába, mert a küzdelem kezdetén úgy álltak fel a gépek, hogy nem lehetett rögvest eltalálni egyiknek a másikat. A másik Gólem mozoghatott ugyan, de minek, amikor még nem tud löni! Természetesen nekimehetett az ellenséges Gólemnek, s esetleg földre dönthette, bár ezzel önmaga sérülését is kockáztatta, de ennek tulajdonképpen nem sok értelme volt, és vigyáznia is kellett, nehogy annak ágyúja elé keveredjék haladás közben.

Az azonban nem volt tilos, hogy a pilóta igyekezzék megfajteni a másik, meg nem adott számkombinációt. Végülis háromjegyű kombinációnál a variációk száma épp ezer. Ha szerencséje van, hamar rájön, s ekkor már uralhatja a harci gép minden lehetőségét. Ekkor a másik gép sorsa többnyire azonnal meg is pecsételődött.

S épp ez volt a lényeges az egészben! Mert nyilván annak lesz nagyobb szerencséje, akit Isten megsegít! Annak ad kellő ihletet, ösztönt a kellő kombináció megjelésére!

S hogy véletlenül se tűnjék úgy hogy a papság a vádnak kedvez, ezért mindig a vád bajnokát ültették abba a gépbe, mely mozogni tudott ugyan, de lőni egyelőre még nem, s a vádlott bajnokának jutott a mozogni nem tudó, de lőképes Gólem. Így annak van egy szemernyi esélye, ha netán a vád bajnoka rájön ugyan a lézerágyú kódjára, de nem eléggé óvatos, és belemasírozik a másik gép tűzvonalaiba.

Legalábbis így magyarázták a papok. Lúrcse azonban úgy vélte, épp fordított a helyzet: előnyösebb a mozogni tudó gépben lenni, még ha az nem is tud lőni, mert kellő ügyességgel kikerülheti a másik gép lövéseit! Továbbá, úgy vélte, az egész koncepció bűzlik a csalás lehetőségétől, hiszen a papok megmondhatják harc előtt a vád bajnokának a másik számkombinációt, legfeljebb az nem rögtön állítja be, hanem kicsit később, hogy ne legyen olyan gyanús az egész!

De hát ez nem tőle függött.

Mindenesetre az eltévedt lövések veszélyeztethették a nézőket is, ezért építették védelmül az erős műanyagfalat.

Ami a bajnokok kilétét illeti, a papság itt is félig hagyományosan, félig kimondottan újszerűen járt el. A hagyományos része a dolognak az volt ami a védelem bajnokát illeti: a megvádolt személy ártatlanságát tanúsítandó bárki jelentkezhetett bajnoknak, hacsak persze épp maga is nem állt valami vád alatt. Az illető ezzel természetesen az életét kockáztatta, de aki vállalja ezt, az magára vessen! Ami azonban a vád bajnokát illeti...

Logikus lett volna hogy az mindig valami papféleség legyen, de erről szó sem volt. A papok, amennyire lehetett, igyekeztek pártatlannak látszani. Emiatt egyszerűen külön szakmát kreáltak e célra, e foglalkozás neve ez lett: Rózsafi Bajnoka. E szakmának, ha már szakma lett, külön iskolája is nyílt, ahol a Gólemekkel való küzdelemre oktatták a tanulókat, aki elvégezte, az bizonyítványt kapott a képesítéséről, s egy-egy küzdelemre a papság mindig ezek valamelyikét kérte fel, s megnyert küzdelem után tekintélyes summát fizetett nekik. Ha vesztek, akkor viszont állta a temetési költségeket. Ez azonban ritkaság volt.

A bajnokok tanultak közelharcot is, pusztakezes küzdelmet, hogy ha megsérül mindkét Gólem, a védelemé is és a vádé is, akkor is elbánhassanak az ellenfelükkel, akkor természetesen már a gépből kiszállva, ez minden száz esetben nagyjából egyszer szokott megtörténni.

A bajnokok nagyon népszerűek voltak a lakosság körében, minden küzdelmüket közvetítette a televízió, és sokan kötöttek fogadásokat rájuk.

És hogy még pártatlanabb legyen a papság, emiatt külön listát vezetett minden bajnokról hogy ki hányszor győzött, de e listát nem győzelmi listának, hanem Szerencselistának nevezte el, azt mondta ugyanis, hogy itt nem a győzelem a lényeg, hanem hogy kit hányszor részesített már Isten a maga különleges kegyelme folytán szerencséiben!

Eléggé hamar kitűzte az istenítéletet a papság: a Cilla letartóztatását követő nyolcadik napra. Erről természetesen Cillát is értesítették. Méghozzá nem is akárki, hanem Vandahúr!

—Már mindenki tudja hogy istenítélet lesz az ügyedben - mondta neki - mert ez a te eseted eléggé nagy hírverést kapott! S mert oly sokan hiszik hogy nem a csizik ügynöke vagy hanem angyal, ezért én azt hiszem hogy akad is majd bajnokod!

—És ha mégsem?

—Nos, az természetesen nem más mint Isten akarata!

—Akkor nem küzdhetek én magam?

—Ilyen esetben mindig az istenítélet elnökének a döntésén múlik hogy küzdhet-e maga a vádlott, de általában nem szokott engedélyezve lenni. Hisz minek is, amikor az Úr akarata enélkül is világos!

—Hát megnyugtatlak Vandahúr, nem is óhajtok küzdeni! Semmi esetre sem lennék képes ember ölni, márpedig a vád bajnoka is ember ott a másik Gólemben!

—Kár is lenne megpróbálkoznod a küzdelemmel, Cilla, mert nem akárki lesz a vád bajnoka, hanem maga Dzardzsáj! Márpedig ő nem akármilyen bajnok, mert kiérdemelte a Szerencsefi címet! Őt úgysem tudnád legyőzni.

—Ó... úgy látom nem sok esélyt akar hagyni nekem a Legszentebb Papa!

—Nem az esély a lényeg, hanem Dzardzsáj kijelölésével kihangsúlyozza az ügy fontosságát, sőt, meg is tisztel téged!

—Nem kérek az ilyen tiszteletből!

—Ez nem tőled függ.

—Hát pedig nem hinném hogy sokan jelentkeznek bajnokomul, ha megtudják hogy az ellenfe-
lünk Dzardzsáj lesz!

—Azért én azt hiszem lesz mégis bajnokod, s ha többen is jelentkeznek bajnokodul, akkor ter-
mészetesen jogodban áll majd választani közülük!

—Ha lesz miből választani! És különben sem érzek nagy kedvet hozzá, hogy bárkit is a halálba
küldjek!

—Hát ez már a te dolgod Cilla! Készülj fel lélekben és imádkozz buzgón, mert holnap reggel
nyolckor dől el a sorsod! - mondta neki Vandahúr, azzal távozott.

* * *

Az Infernó szigetén nem volt aréna, de az egyik közeli nagyvárosban igen. Korán reggel ide
szállították Cillát. Ez azonban nem is volt egyszerű, holott Cilla egyáltalán semmiféle ellenál-
lást nem tanúsított!

Lúrcse okozta a bajt. Mert hát talán mondani sem kell, Cilla ott kellett legyen a saját isten-
ítéletén, őt tehát oda akarták vinni helikopteren – de nem úgy Lúrcsét! Lúrcsénak tulajdon-
képpen semmi keresnivalója nem volt ott, csakúgy mint a többi fogolynak sem. S amikor reg-
gel bejöttek a cellájuknak kinevezett szobába a Halhatatlanok, hogy Cillát elszállítsák, akkor
Lúrcse így szólt:

—Megyek veletek én is!

—Nem lehet! Parancsunk szerint Cillát kell elszállítanunk innen, nem téged! - intett határozot-
tan az őrparancsnok.

—Nem azt mondtam hogy Cillát ne vigyétek. Vigyétek csak nyugodtan. Csak vigyetek engem
is!

—Rólad nem szólt a parancs.

—Muszáj hogy menjek én is, mert én vagyok Cilla bajnoka!

—Te?!

—Miért is ne, ha nem is gyakori a női bajnok, de nem is példa nélküli! Hiszen nem a nő izma
harcol, hanem a Gólem gépi ereje!

—El kell keserítselek: tudd meg ugyanis, hogy egykori társunk, a renegát Dzömbi is megpró-
bálkozott vele hogy Cilla bajnokául jelentkezik, de maga Vandahúr döntött úgy hogy ez lehe-
tetlen, nem lehetnek ugyanis bajnokok azok, akik maguk is vád alá lettek helyezve bármi ügy
miatt is! Hisz hogy is lehetnének, ha ezt megengednénk, megtörténhetne hogy az illető csak
amiatt lesz valaki bajnoka, hogy azután nagy aljasul szándékosan a másik Gólem lézerágyúja
elé vezesse a gépét és így fájdalommentesen öngyilkos legyen, s elkerülje az esetleges kínval-
latást! Erről tehát tégy le!

—De nem teszek le róla, ugyanis az én esetem merőben más mint Dzömbi esete: tudomásom
szerint ellenem ugyanis semmiféle vádat nem emeltek!

—Majd fognak!

—Lehet, de *most* akkor sem vagyok semmivel sem megvádolt!

Az őrparancsnok megvakarta az állát. Ez fogós ügy volt.

—Meg kell beszéljem a feletteseimmel! - mondta végül.

Az ügyben természetesen Vandahúr döntött. Méghozzá ekként:

—Jobb lenne, ha Cilla bűnössége úgy bizonyosodna be hogy akad ugyan bajnoka, de azt le-
győzik! Az sokkal látványosabb, mintha csak ül ott a vádlott helyén Cilla délig, és semmi nem
történik! Márpedig meglehet hogy valóban nem lesz bajnoka, mert Dzardzsáj hírneve oly nagy!
Talán valóban jobb ha engedjük hogy az az örült nő legyen a bajnoka. És tény, hogy egyelőre
valóban nem emeltünk még vádat ellene, ezt ugyanis csak Cilla bűnösségének bebizonyosodá-

sa után akartuk megtenni. Jogilag tehát tiszta az ügy. Helyes, mehet Cillával Lúrcse, de csak ha Cilla beleegyezik hogy elfogadja bajnokául!

Cilla azonban így szólt:

—Nem akarom hogy a halálba fuss miattam, Lúrcse!

—Kis butuskám, nem halok meg, de ha úgy lenne is, hát mit gondolsz, ha nem lesz bajnokod és így bűnösnek nyilvánítanak téged, azt hiszed hogy azután sokáig élek majd?!

Ezen Cilla elgondolkozott, majd így szólt:

—Jó, nem bánom, de csak akkor, ha nem lesz más bajnokom! Akkor, hogy úgy mondjam vég-szükség esetén, beleegyezem hogy küzdj értem!

Így aztán Lúrcse is el lett víve az arénába Cillával együtt.

*

Dzardzsáj megérdemelte a Szerencsefi nevet. Nemcsak amiatt mert sok küzdelmet élt már túl eddig, habár igazán említésreméltó, 302 istenítélet volt a háta mögött, természetesen mind csupa győzelemmel végződött a számára, holott még nem töltötte be a huszonötödik évét sem. De büszke volt rá hogy ő valóban a szerencse pártfogoltja, természetesen Istené is, hisz a szerencse ugyan mi mástól is függne mint az Úr akaratától?!

E meggyőződését élete sorsfordító eseményeire alapozta. A bolygó majdminden embere tudta, mert megírták az újságok, hogy feltűnően sokszor volt Dzardzsájnak életmentő szerencséje! Valahogy mindig úgy alakultak élete véletlenei, hogy...

Hogy miként, azt megvilágítja néhány példa. Egy alkalommal például defektet kapott az autója, s így nem érte el időben a repülőgépét. Az nélküle szállt fel, de már tíz perccel később lezuhant, s mindenki szörnyet halt benne. Korábban szerelmes lett egy leányba, de az esküvőjére igyekezvén nagyon megéhezett, s elcsábulva az egyik étterem hívogató ajánlatán beült, hogy egyen egyet annak nagy hangon reklámozott specialitásából. Sajnos az étel tele volt fokhagymával, s amikor az esküvőre odaérve meg akarta csókolni a menyasszonyát, az ezt megérezte a lehelletén, undorodva elfordult, s felbontotta az eljegyzést, s inkább már másnap hozzáment egy másik fiatalemberhez. De ez Dzardzsáj számára egymerő szerencse volt, mert kiderült hogy volt e leánynak egy harmadik szerelmese is, aki azonban nem kellett a nőnek: s ez bosszúból egy héttel később meggyilkolta a leány férjét! Így azonban nem Dzardzsáj lett az áldozat!

Még ennél is korábban történt meg, hogy ellógta a vasárnapi misét, ugyanis ekkor szívta el élete első cigarettáját, de nagyon rosszul lett tőle; hát nem épp ekkor robbantották fel vallástalan, anarchista merénylők a templomot?! Kicsit később, négy év múlva úgy döntött hogy leszokik a dohányzásról; ez végül sikerült is neki, s emiatt már meg sem kóstitolta az új szivarmárkát, amit pedig nagy hangon reklámoztak mindenütt, aztán később kiderült hogy olyan anyaggal tartósították benne a dohányleveleket, hogy aki egyetlen szálát is elszívott belőle életében, annak nyolcvan százalékkal nő az esélye rá hogy tüdőrákot kap négy éven belül, plusz nyombélfekélyt!

Az egyik küzdelmét majdnem elveszítette. A védelem bajnoka ellőtte az ő Gólemének két első lábát, s már meg is célozta őt a lézerágyúval – amikor nem lőhetett, mert szívrohamot kapott a vezetőfülkében!

Szóval igazán sok oka volt neki hogy Dzardzsáj joggal bízott mérhetetlen szerencséjében, mert az eddig felsoroltakon kívül is számtalan esetben bizonyult kegyesnek hozzá a Sors.

Most, újabb küzdelme előtt ott állt fenn a bajnokok számára fenntartott emelvényen, egyelőre még csak ő egyedül, boldogan mosolyogva integetett a nézőközönségnek, és nem kétlette, hogy ismét ő fog győzni.

S most az istenítélet levezetését ellátó Vandahúr így szólt bele a mikrofonba:

—Jelentkezzék hát az a személy, aki Cilla bajnoka óhajt lenni!

Vandahúr a legnagyobb esélyét annak látta, hogy jelentkezni fog bajnoknak egy-két személy. Talán négy-öt is. Ugyanakkor azt sem tartotta lehetetlennek, hogy egyetlenegy jelentkező sem akad majd, elvégre Dzardzsáj hírneve igazán nagy!

Most azonban hatalmas meglepetés érte. Az aréna nézőinek soraiból kezek erdeje emelkedett a magasba. Vandahúr meg sem tudta így hirtelen számolni őket – abban azonban biztos volt hogy okvetlenül száz fölött jár e kezek száma, de nem kizárt hogy a kétszázat is eléri, még akkor is ha feltételezi hogy némelyek két kézzel is csápolnak, hogy inkább vegyék őket észre mint másokat!

S ráadásul ezek majdnem fele, ahogy látta, nő volt. Sőt: nemcsak nők, de kimondottan gyermekek is akadtak köztük, még nyolc-kilenc esztendősek is!

Cseppet sem szenvedett tehát bajnokhiányban Cilla.

Vandahúr sok istenítéletet vezetett már mint elnök, még többen segédkezett alacsonyabb beosztást betöltvén, s ennél is sokkal többet látott mint néző a helyszínen, vagy a televízió kérsztül. De soha még csak hasonlót sem tapasztalt! A legtöbben talán tízen voltak hogy jelentkeztek bajnoknak, de soha még megközelítően sem ennyien!

Oka volt ennek természetesen. Még hozzá az, hogy a Cilla bajnokául jelentkezők csaknem valamennyien korábbi ápolttjai közül kerültek ki, azok közül, akiket bár kihallgattak az inkvizítorok, de nem emeltek vádat ellenük, mert nem volt miért. Ám érthetően igencsak érdekelte ezen embereket Cilla sorsa, mind eljöttek hát az istenítéletre, s bár nem mertek tiltakozni Cilla kém-minősítése ellen, de ugyanakkor igen erősen hitték ártatlanságát, sőt, angyal voltát. Hiszen látták a fényruhában! S ezen emberek, ha ugyanakkor kicsit is vallásosak voltak, márpedig ez nemcsak nem volt ritkaság az Areten de jószerivel ez volt a természetes, nos, akkor elképzelni sem tudták, hogy ne Cilla bajnoka győzzön, akármilyen kiváló és szerencsés legyen is Dzardzsáj! Hiszen Dzardzsáj most a rossz ügyért fog harcolni, mert Cilla nem lehet más mint ártatlan, sőt angyal!

Mindegyikük úgy gondolta tehát, hogy lehetetlen hogy ne ő győzzön, ha kiáll Dzardzsáj ellen. Ő kell győzzék, mert Isten úgyis megsegíti! És ez remek dolog lesz, mert így megmenti a jó Cillát, ugyanakkor nagy dicsősége is lesz, mert mégiscsak a leghíresebb bajnokot győzi le!

Elmondható hát hogy Cilla vád alá nem helyezett egykori ápolttjai csaknem kivétel nélkül mind bajnokul jelentkeztek, sőt a családtagjaik közül is sokan ajánlkoztak bajnokul.

Vandahúr mindenesetre nem tehetett mást, be kellett tartsa a törvényt és szokásjogot, és szólt hogy akkor hát most ezek a derék emberek akik bajnokul jelentkeznek, álljanak elő Cilla elé, sorba, hogy Cilla kiválaszthassa közülük a bajnokát – de természetesen csak a nagykorúak álljanak oda, mert a kiskorúak bajnokká válását nem engedélyezi!

A nagykorúakból is volt bőven elég. Most már meg lehetett számolni őket, s ekkor kiderült hogy az előbb Vandahúr ugyancsak rosszul becsülte fel a számukat, mert nem százan, nem is kétszázan voltak azok, de hatszáznyolcvanöten!

Ami azt illeti, ez még mindig csak Cilla ápolttjainak kisebbik hányada volt, de hát egy részük vád alá lett helyezve, másik részük meg lehet hogy a televízióban kísérté figyelemmel az istenítéletet. Ezzel sokan így voltak, többek között maga a Legszentebb Papa is, bár őt Cilla soha nem is ápolta.

—Válaszd ki a bajnokodat! - szólította fel Cillát Vandahúr.

Cilla habozva nézett a sok-sok emberen végig. Ugyan kit válasszon?!

—Válassz engem, Cilla! Tudod hogy nekem a legnagyobb az esélyem! - követelte Lúrcse, aki Cilla mellett állt.

Cilla habozva intett a fejével, még hozzá tagadóan, majd hirtelen így szólt:

—Nekem nem kell bajnok!

—Micsoda?! - képedt el Vandahúr.

—Nem kell.

—Nem küzdhetsz önmagad.

—Nem is akarok küzdeni. Arról van egyszerűen szó, hogy bárkit is jelölnék ki bajnokul, abban a pillanatban bűnrészessé válnék egy ember halálában! Mert vagy az én bajnokom pusztulna el, vagy Dzardzsáj! Márpedig én egészen egyszerűen nem vagyok hajlandó embert ölni sem a saját kezemmel, sem a szavammal, úgy, hogy szavamra más ember kezétől pusztuljon el valaki!

—Tehát beismered a bűnösségedet. - mondta Vandahúr.

—Egyáltalán nem!

—De igen, mert nem mered a döntést az igazságos Istenre bízni!

—Ennek semmi köze istenhez és igazsághoz. Mindenki tudja hogy itt el fog pusztulni egy ember, és én ehhez nem adom a beleegyezésemet sem szóval, sem tettel! Ha emiatt meghalok, hát meghalok, de akkor legalább tudom azt hogy büntetlenül megyek a halálba! Itt mindenki előtt jelentem ki hogy ártatlan vagyok az ellenem felhozott vádakban, soha nem voltam sem csizsik, sem más népek ügynöke, kémje, de bajnokot választani nem vagyok hajlandó! Ellenzem az egész istenítéletet, mert ellenzek mindent ami életek kioltásával jár! Még tán választanék is bajnokot ha nem halálos küzdelemről lenne szó hanem valami békés mérkőzésről, mondjuk holmi társasjátékról, vagy labdajátékról vagy arról hogy melyikük ügyesebb tállálóskérdések megfejtésében, igen, akkor nem ellenkeznék, de életek kioltásában egyáltalán semmiféle módon nem vállalom bűnrészességet!

Vandahúr elképedve forgatta a szemét. Ilyen esete sem volt még! És nem tudta hogy mit csináljon, mert Cilla szavait a hangszórók közvetítették mindenki fülének, s nemcsak az arénában levőknek, de hallgatta azt sokmillió más areti polgár is, hála a televíziónak. És Vandahúr tisztában volt vele, hogy Cilla e nézete miatt még inkább egy szelíd, jóságos angyalnak tűnik bárki szemében.

—Konzultálok a Legszentebb Papával! - mondta végül.

Ehhez nem kellett telefonálnia, mert a Legszentebb Papa tudott mindenről, hiszen maga is nézte az adást. S most kivilágosodott az aréna egyik hatalmas oldalfala, s kiderült hogy az egy óriási tévéképernyő. Ezen megjelent maga a Legszentebb Papa, jó ötven méteres nagyságúra kinagyítva. Olyan közlről mutatták, hogy nemcsak az egész teste nem látszott, de még csak a fejfedője sem, csak arcának középső része, két szeme, orra és ajkai. Így szólt:

—Az hogy a vádlott bajnokot választ magának, nem törvény, tehát nem is kötelező, ez csak egy jog, amivel a vádlottnak nem kötelező élnie! Cilla nem él ezzel a jogával, ezt mondja. Ez az ő joga, ő döntése. Döntsön tehát a véletlen! Vandahúr, sorsold ki hogy ki lesz Cilla bajnoka!

Ekkor azonban Lúrcse félretolta Cillát, s belekiabált a mikrofonba:

—Hé ti odalent, akik bajnokul jelentkeztetek! Akarjátok hogy Cilla éljen?!

Erre egetverő erővel harsant fel a moraj a soraikból, épp csak alig lehetett érteni, mert volt aki „igent” kiabált, volt aki azt hogy „persze”, „még szép”, „de még hogy”, „természetesen”, „na-gyon is”, „naná”, és így tovább.

—Ha pedig ezt akarjátok, akkor hagyjátok hogy én legyek a bajnok, mert nekem tegnap este maga az Úristen üzent meg egy látomásban, hogy én győzni fogok! Lépjete vissza, hagyjátok hogy én legyek a bajnok, aki nem tesz így, az Cilla életét kockáztatja!

Na már most, Lúrcse bekiabálása teljesen szabálytalan volt, de ha megtörtént, nem lehetett meg nem történné tenni! És bizony akik Cilla bajnokául jelentkeztek, azok mind mélyen hívők voltak, emiatt is volt meggyőződésük hogy ők kell győzzenek, hisz Cilla angyal, ha pedig angyal, akkor nem lehet kém! Ezokból tökéletesen hihetőnek tartották hogy Isten látomást bocsát valakire. S megtörtént amit Vandahúr ismét hihetetlennek tartott: minden egyes bajnok visszalépett, sebesen igyekeztek visszaülni korábbi helyeikre, és már senki nem is maradt ott! Hanem most a helyükre sétált Lúrcse.

—Felesleges a sorsolás, egyedül én maradtam! - közölte diadalmas arccal, ezúttal nem is Vandahúr felé nézve, hanem a Legszentebb Papa tévéarcába felé.

—Nem ellenzem hogy te légy a védelem bajnoka! - mosolygott megnyerő szelídséggel a Legszentebb Papa. És teljesen őszintén beszélt. Neki ez valóban mindegy volt.

Ebben a pillanatban azonban különös esemény történt: Lúrcse megindult a bajnokok emelvénye felé, mert szokás szerint neki is illett a küzdelem előtt oda felállnia, s megmutogatni magát a nézőknek, már akik közelebb vannak és látják, de leginkább a kameráknak. Ráadásul innen nyílt az ajtó is, amin át beléphetett a műanyag védőfal mögé, a küzdőterre. Na és a különös esemény nem is ez volt, hanem az hogy amint lépett az emelvény felé vagy kettőt, az annak a szélén pózoló, vigyorgó, integető Dzardzsáj megbotlott, de úgy, hogy átzuhant a különben jó derékmagas biztonsági korláton, és lezuhant a mélybe. Ez a mélység pedig megvolt valami négy méteres is!

Ez ugyan még nem olyan szörnyű nagy magasság hogy okvetlenül halálos legyen az innen való leesés, és mint az azonnal odasiető emberek megállapították, Dzardzsáj sem halt meg. Még csak eszméletét sem vesztette. Ellenben jajgatott alaposan, mert olyan szerencsétlenül esett, hogy jobb karja eltört, bal csuklója kificamodott, a jobb térde pedig megrándult, de oly igen alaposan, hogy még bicegni is alig tudott vele! Ilyen eset sem fordult elő még soha az istenítéletek történetében, s egészen egyértelmű volt hogy lett légyen bármily kiváló bajnok is Dzardzsáj, de e mostani küzdelemre tökéletesen lehetetlen hogy kiálljon!

Hát nem is állt ki.

—Lehet hogy soha többé nem küzdök! - nyöszörögte sziszegve, bár fájdalmát igyekezett hőiesen visszafojtani. —Úgy látszik ugyanis hogy épp most ért véget a szerencsesorozatom! Bölcs ember pedig nem erőlteti azt, ami nem megy... a tényeket tudomásul kell vennem! Pedig milyen dicsőség lett volna nekem, a Legszentebb Papa leányának ügyében küzdenem!

Dzardzsajt gyorsan elszállították onnan a mentők, ám most bajban volt Vandahúr, mert új bajnokról kellett gondoskodnia! De új bajnok pillanatnyilag nem volt a közelben, mert ők éppen pontosan Dzardzsajt hívták meg, mást nem, hiszen minek is, egy bajnok elég egy viadalra! —Az istenítéletet elhalasztjuk holnapra! - jelentette be gyorsan. —A megváltott belépőjegyek érvényesek, vagy a vásárlás helyén visszaválthatóak! - azzal visszavonult.

Cilla istenítélete óriási szenzációnak bizonyult! Végére mégiscsak a Legszentebb Papa tulajdon leányáról van szó – már ha valóban a leánya! Mert az nem tagadható, hogy igencsak óriási a szeme! Mert az még hagyján hogy képes fényt sugározni magából, ettől még lehetne valóban angyal is – de arról egyetlen szent könyvben sem esett soha szó, hogy az angyalok szeme nagy lenne!

Aztán, ha kellett volna még valami szenzációfokozó, ott volt erre Dzardzsáj balesete. Ezt sokan úgy magyarázták, hogy ez nem más mint Isten intő figyelmeztetése, hogy Dzardzsáj most a rossz ügy oldalán akart volna harcolni. Mások ellenben azt mondták, hogy ez egészen egyszerűen holmi gonosz mesterkedés eredménye, valamiképp Cilla intézte el szemmelveréssel, vagy ha nem ő hát valamelyik kém-társa, hogy a legkiválóbb bajnok ne lehessen Lúrcse ellenfele!

Számosan akadtak azonban olyanok is, akik egy harmadik véleményt osztottak: Dzardzsáj tévedett amikor azt hitte hogy végetért a szerencséje! Éppen hogy újabb szerencse érte, kissé talán kínos, fájdalmas szerencse, de életmentő szerencse: mert függetlenül attól hogy Cilla kém-e, az istenítéleten Lúrcse fog győzni, Dzardzsáj tehát azzal hogy nem lett Lúrcse ellenfele, megúsza ismét a halált! Ami meg sérülései súlyosságát illeti, nos, Dzardzsáj hiú ember és valóban jó bajnok, ha tehát csak kisebb sérüléseket szenvedett volna, mégis kiállt volna úgy is Lúrcse ellen, férfibüszkeségből! Ahhoz hogy ne küzdhessen, a Sorsnak muszáj volt őt olyan állapotba hozni, amikor már teljességgel képtelen a küzdelemre!

S ezek az emberek hamar fogadásokat kezdtek kötni, Lúrcse győzelmére fogadva. Ezt megtehették, mert a fogadás nem volt tilos az Areten, voltak e célra külön fogadóirodák, ahol nemcsak istenítéletekre, de mindenféle marhaságokra is lehetett fogadni, például hogy melyik nap fejezik be a legújabb úrváros építését, ki lesz a Legszentebb Papa utóda, hány ikerszülés történik a bolygón ebben az évben, s más hasonlók. Most amikor emlékeztették a fogadni akarókat hogy még az sem derült ki hogy ki lesz a vád új bajnoka, azok azt mondták hogy mindegy, azt tudják hogy a védelemé Lúrcse lesz s ők Lúrcse győzelmére fogadnának! Erre elfogadták a tétjeiket, s hozzá jelentős díjazással, mert a komoly fogadóirodák nemigen hittek misztikában csak a matematikai esélyekben, s bár még ők sem tudták ki lesz Lúrcse ellenfele, de egészen biztosak voltak abban hogy valami más igencsak nagy hírű bajnokot jelölnek ki ellene az inkvizítorok. Márpedig hogy is lenne esélye azellen a Gólemekhez tanulatlan, a harcot sosem gyakorolt Lúrcsénak, aki ráadásul nő?!

Hogy minél többen fogadjanak rájuk, felajánlották a fogadni akaróknak a tíz az egyhez esélyt, amit azok igencsak örömmel vettek tudomásul. És ömlött a pénz a fogadóirodába, mert mindenki fogadott aki valaha Cilla ápoltja volt, de annyira, hogy a legtöbbjük a teljes va-

gyonát feltette Lúrcséra! És meg kell mondani ha sokan szegények voltak is, de akadtak közöttük szép számmal dúsgazdagok is.

A törvény szerint a vádlottal senki nem beszélhetett a kihallgatóin kívül, Lúrcséval azonban aki bajnoknak jelentkezett, beszélhettek volna az emberek, akarták is őt meginterjuvolni mindenféle riporterek, ám Lúrcse kiüzent a szobából, ahol most is Cillával együtt tartózkodott, hogy hagyják őt békén, senkit nem kíván fogadni, különben sem azért bajnok hogy fecsegen hanem hogy győzzön holnap, mert ez nem a szavak, hanem a tettek ideje!

Naná hogy nem óhajtott a riportereknek válaszolgatni, sokkal jobban érezte magát Cilla társaságában. S amikor mégsem ezt élvezte, akkor is más dolga van, úgy vélte: az elmélkedés! Mert abban azért biztos volt hogy a holnapi nap döntő lesz az életében.

Valójában amióta csak behozták az Infernóba, Lúrcse lényegében minden ébren töltött pillanatában elmélkedett. Ez pedig a teljes időtartamot jelentette, mert sosem kellett aludnia! Néha ugyan úgy tűnt mintha aludna, mert csak feküdt behunyt szemmel, mozdulatlanul, de még ilyenkor sem aludt, sőt, még csak nem is pihent, merthogy soha fáradtnak sem érezte magát. Ő úgy nevezte hogy ilyenkor *elmélkedik*. Tulajdonképpen egykori, elfeledett emlékeit próbálta felidézni, vagy belőlük néhányat. De egyre inkább szilárd meggyőződésévé vált, hogy ez neki valamiért nem fog sikerülni külső segítség, tehát valami váratlan esemény nélkül! Mert néha-néha úgy tűnt neki hogy már-már majdnem sikerül – de azután gondolatai beleütköztek valami roppant gátba, amin képtelenek voltak áttörni.

Volt úgy, hogy mintha álmoképet látna, felidéződtek előtte a csillagok. Mintha csak sötét éjszakán a csillagos eget nézné. Majd e csillagok szemkápráztató gyorsasággal kezdtek el rohanni felé, az egyik óriásira megnagyobbodott, mert közeledett feléje, s ekkor kiderült hogy ez nem is csillag, hanem valami kupolaszerű építmény, mögötte csodaszép erdő, csillogó fákkal, minden szórja a fényt, minden gyönyörűsége – Lúrcse úgy vélte, ilyen lehet a papok által emlegetett Mennysors. És ő emésztő, sóvárgó, izzó vágyat érzett magában ahhoz, hogy ide bejuthasson – de nem sikerült neki. És tudta is hogy nem sikerülhet, soha-soha!

Nem tudta honnét van ez az emléke, már ha ez valóban emlék és nem csak valami üres képzelődés. De tudta, ezen álmokép láttakor épp azt a sóvárgó vágyat érzi a fényváros iránt, mint amit Cilla iránt érez. Lehet hogy ez az angyalok városa lenne, ahonnan őt valaha kizárták az űr sötétjébe?!

Megpróbálta követni ezt az emlékfoszlányt az időben előre is és visszafelé is, hogy mi történt mielőtt, s mi történt miután ő ott nézdegélt a fényvárosba, mint kivert kutya a gazdi házába ha esik az eső – de nem sikerült. De nem azért nem sikerült mintha nem lettek volna más emlékek, nem az üresség érzése töltötte el. Nagyonis érzett ott valamit – valami különös, hatalmas erő jelentkezését, ami mint egy óriási gát jelen van hogy megakadályozza hogy a többi emlék tengernyi vízfolyama beleömljék a tudatába! És Lúrcse hiába rugaszkodott neki e gátnak újra és újra minden szellemi erejével, az szilárdan ellenállt, s egyelőre még repedések sem keletkeztek rajta.

De Lúrcse biztos volt benne, egyszer még legyőzi e gátat. Vagy ő maga, vagy történik valami, ami megszünteti azt.

Akkor tudni fog magáról mindent, újra. Akkor tudni fogja, kicsoda is ő valójában.

Ez megnyugató érzés volt, de egyben riasztó is. Jó érzés ha az ember – vagy nem ember?! – tudja magáról hogy ki is ő. Ugyanakkor nagyon félt attól hogy amit megtud, az örökre elválasztja majd őt Cillától!

Ez ellen azonban mit sem tehetett. Ez így lesz, akár tetszik neki, akár nem. Hanem ha így lesz, akkor meg is kell élnie azt az időt, tehát lehetetlen hogy holnap meghaljon az istenítélet során. Ez tökéletesen elképzelhetetlen, mert az ő sorsa eleve elrendelt!

Annyira biztos volt ebben, amennyire az emberek bíznak abban hogy holnap is felkel a Nap. Annak ellenére volt biztos ebben, hogy tulajdonképpen semmi konkrét ötlete nem volt a holnapi küzdelem megnyerésére. Halvány fogalma sem volt róla, mit kezd például a mozgatómotor kódszámával, hacsak nem azt hogy nekiáll gyorsan kipróbálgatni minden lehetséges számkombinációt. De igazság szerint nem is próbálkozott ezzel. Valami majd csak lesz! Úgy vélte, ez

olyasmi lesz nála, mint amikor azt akarta hogy Cilla minden ideje órá maradjon, s ettől csodálatosképpen minden beteg meggyógyult a kórházban.

Valami majd lesz. Valami majd történik. Ez így kell legyen, mert az ő sorsa és Cilláé örökre egybeforrott!

S úgy lehet Cilla is biztos volt valamennyire a győzelmében, mert amikor másnap reggel újra értük jöttek az örök hogy elvigyék őket az arénába, Cilla rátette a kezét Lúrcse vállára, s így szólt hozzá:

—A vád bajnokát...

—Igen? - kérdezte Lúrcse.

—Ne öld meg, kérlek!

—Nem érdemli meg az életet. Senki nem érdemli meg, aki rosszat akar neked.

—De én nem akarok halált!

—Majd igyekszem kímélni őt. Kizárólag a kedvedért. Ha lehet. - bólintott Lúrcse, azzal nyugodtan elindult a Halhatatlanok sorfala között. S e pár mondatot azok is hallották, s bizony szöveget ütött ez a fejükbe! Hát annyira biztos lenne Lúrcse győzelme hogy nem is a küzdelem megnyerésén gondolkodik, hanem azon, hogy miként óvja az ellenfelét?!

S jópáruk bizony annyira megilletődött ezen, hogy most a küzdelem előtt sebtiben kötött még néhány fogadást, Lúrcse győzelmére! Holott ők mint Halhatatlanok, mint a papok katonái, tulajdonképpen a vád oldalán kellett volna álljanak. Mégis Lúrcséra fogadtak!

Annak ellenére, hogy eddigre már tudni lehetett, ki lesz a vád új bajnoka: Csombrellász! Ő majdnem olyan nagy névnek számított a „szakmában” mint Dzardzsáj. Mindenesetre Vandahúr most már körültekintő volt, és bár bajnokul Csombrellászt jelölte ki, de három másik bajnokot is elhozott az arénába, mintegy tartaléknak.

Egyelőre azonban nem történt semmi rendkívüli esemény, s mindkét bajnok elfoglalta a helyét az arénában, a maga Góleme mellett. S most megszólalt Vandahúr:

—Kezdődjék hát meg a párviadal!

Ekkortól lehetett bemászni a kis létrán a Gólem vezetőfülkéjébe, és harcolni, már ha tudnak.

Csombrellász nyaktörő sietséggel igyekezett feljutni a magasba. Mindenki azt hitte hogy Lúrcse is ezt teszi majd, akár úgy hogy villámsebesen mozgatja kezét-lábát a mászáshoz, akár úgy hogy egy nagy ugrással igyekszik elérni a létra minél magasabb fokát hogy így időt spóroljon meg – mindkét taktikát látták már nemegyszer. De nem ez történt. Lúrcse ugyanis olyasmit tett, ami teljesen szokatlan volt, ami még soha elő nem fordult!

A két Gólem egymástól mintegy ötven méterre lehetett. S amint Vandahúr szava elhangzott, Lúrcse meglódult mint egy kilőtt nyíl, futni kezdett Csombrellász felé, de olyan sebesen, hogy szó szerint nem lehetett látni a lábait, ténylegesen porzott utána a talaj – s máris ott volt a másik Gólem mellett! Alig két másodpercébe tellett hogy odaérjen, ami tényleg bámulatos, hihetetlen teljesítmény volt, mert ha csak ötven métert kellett is megtennie, de utólag kiszámolták páran, hogy ehhez akkor is legalább száz kilométeres sebességgel kellett rohannia, holott e sebességre fel is kellett gyorsulnia! Ember erre semmi esetre sem képes – hacsak, tették hozzá, nem Isten különös segedelmével!

Mindenesetre Lúrcse ott állt a Gólem mellett, aminek a vezetőfülkéjébe még nem bírt ilyen hamar bejutni Csombrellász. Az egyik lába még kilógott belőle. Máris mászott utána Lúrcse, egyetlen ugrással a magasban termett, elkapta odafent a létra legfelső fokát, majd nagyot lökött Csombrellász hátán hogy az bezuhant a vezetőfülkébe, utána ment, sőt, szinte „utána-zúdult” Lúrcse is – s így már mindketten odabent lévén, egy pillanatra eltűntek a nézők és kamerák szeme elől.

Senki nem tudta, mi történik odabent.

Igazság szerint Lúrcse maga sem tudta, mit tesz majd ha a bizonytalan fegyveres, Gólemes küzdelmet sikerül a még bizonytalanabb kétkezi küzdelemre változtatnia. De bízott a pillanat ihletének varázsában. Tudott róla természetesen hogy a bajnokok tanulnak pusztakezes küzdelmet is az iskolájukban, de remélte hogy ellenfele nagyon meglepődik majd azon, hogy már a legelején így rátámad.

Hát Csombrellász meglepődött valóban, ez tény, de igen hamar magához tért meglepődéséből, szembefordult Lúrcséval, s bár a vezetőfülke kicsi volt holmi önvédelmi rafinériák látványos fitogtatásához, de bízott benne hogy ellenfele csak egy gyöngé nő! Sikert is a fülke falának löknie Lúrcsét, majd egyszerűen a lány torkára helyezte a kezét, és fojtogatni kezdte. Lúrcse erre megütötte Csombrellász gyomrát, de az ezt fel sem vette. Lúrcse nem volt olyan erős mint ő, és helye sem volt hogy az ütéshez lendületet vegyen.

—Most véged te bolond nő! - hallotta Csombrellász hangját.

Lúrcse egy pillanatra fulladozni kezdett, elsötétült körülötte a világ. De nem akart elájulni. Megpróbálta eltaszítani magától a férfit, s erre legalkalmasabbnak azt találta ha a fejét tolja el, így ugyanis, ha szerencséje van, a szemét is eltalálhatja, márpedig mindenki nagyon félti a szemgolyóit!

Fel is emelte a kezét, és sikerült is ha nem is Csombrellász szemét eltalálnia, de a két halántékát a tenyerei közé kapnia.

S ekkor már érezte hogy ő fog győzni. Ez biztos. Hiszen csak ugyanazt kell tennie Csombrellász fejével, mint korábban Vandahúr lehallgatókészülékével! Hát persze! Igaz, akkor dühös volt – de *most is* dühös! Most ő erős, erős, erős!

S érezte is hogy kezd belémenni az erő. Már hiába szorította a torkát Csombrellász, újra tudott minden gond nélkül lélegezni, úgy látszik gégeizmai is megerősödtek.

—Nem, nem vagyok bolond! - válaszolta a férfinak. —Igazán nem! Bolondulj meg *te!* - azzal már készült is neki hogy összeroppantsa annak a fejét, de váratlan dolog történt vele: hirtelen úgy érezte mintha egy gyorsliften száguldana felfelé. A világ váratlanul lelassult körülötte. Vakító, bántó élességgel látta maga előtt Csombrellász agyát, úgy ám, az agyát, átlátott a koponyacsonton, de nem úgy látta ezt az agyat mint néhány fényképen mutatják azt be az orvosi könyvek, hanem egy rakás kis kapcsolót látott benne itt-ott, és tudta hogy ezek a kapcsolók mindenfelét szabályoznak a férfi idegrendszerében. És tudta azt is hogy igazából e kapcsolók nincsenek ott, csak ő úgy látja az idegrendszeri folyamatok irányítóközpontjait, mintha azok kis kapcsolók volnának.

—Vége a műszaknak! - kiáltotta nagy hangon Lúrcse. S erre az összes kapcsoló hirtelen lekatant. S e pillanatban Csombrellász agya is sötétbe borult, nem világított többé.

S Lúrcse hirtelen újra a normális világban találta magát. Elengedte Csombrellász fejét, mert tudta hogy nem szükséges már azt szétroppantania. S hát ugye megígérte Cillának, hogy ha lehet, megkíméli az életét!

Bár nem volt biztos benne, hogy ezzel jót tesz a férfinak...

Mert amikor azt elengedte, Csombrellász egyszerűen lerogyott a földre, szemében szörnyű rémülettel meredt Lúrcse arcába, szája nyáladzott, minden tagja remegett a félelemtől, és pillanatokon belül a nadrágjába piszkított. De egy hang sem jött ki a torkán.

Megőrült.

Lúrcse nem is törődött vele, kimászott a Gólemből, s így kiáltott:

—Győztem! Ellenfelem odabent nincs harcképes állapotban! Aki nem hiszi, jöjjön és szemlélje meg maga is!

Vandahúr nemcsak azon lepődött meg hogy Lúrcse győzött, de azon is amit a nő mondott – mert eszerint Csombrellász bár vesztett, de él! Hogyhogy Lúrcse, ha már győzött, de nem ölte meg?!

—Mi történt a vád bajnokával?! - kérdezte csodálkozva.

—Kikapcsoltam. - vont vállat Lúrcse. S ezt mindenki átvitt értelemben értette, csak Lúrcse tudta hogy szó szerint az igazat mondta.

Csombrellász Góleméhez odasietett az egészségügyi személyzet, kihozták onnan a magatehetetlen férfit, s egykettőre megállapították róla ők is a diagnózist, hogy tudniillik megőrült. S erre Vandahúr ezt kérdezte Lúrcsétől:

—Hogyan voltál képes ezt tenni vele?

—De hiszen megígértem Cillának, hogy ha lehet, igyekszem kímélni az ipse életét!

—De hogy érted el azt hogy megőrüljön?

—Miközben dulakodtunk, felemeltem a szavamat az Úrhoz hogy segítsen meg, s erre ő ezt tette a maga végtelen jóságában! - és Lúrcse pimaszul vigyorgott Vandahúrra. És szavai hallatán sok száz ember kezdte el kiabálni arénaszerte, hogy „Cilla ártatlan”, s hogy „Isten igazságot tett”.

Némelyek pedig megismételték, hogy lám, tegnap Dzardzsáj tévedett, mert nemhogy végetért volna a szerencsesorozata, de meglátszik hogy az még javában folytatódik, mert az lett volna a szerencsétlenség ha megőrül, ehhez képest minden sérülése teljesen jelentéktelen karcolás csak...

És tülekedni kezdtek a fogadóirodák helyi kirendeltségei felé hogy átvegyék a nyereményüket, de még oda sem értek, kivilágosodott a nagy képernyő, megjelent rajta a Legszentebb Papa arca, bár ezúttal legalább az egész fejét lehetett már látni, s így szólt:

—Az istenítéletnek még nincs vége! Ugyanis szabálytalan volt a küzdelem! A szabályok szerint a harcnak a Gólemekkel kell kezdődnie, s csak akkor fajulhat személyes, test test elleni vételkedéssé, ha már egyik vagy mindkét Gólem harcképtelenné vált! Ám még egyetlen lövést sem adtak le a harci gépek! Ami eddig történt tehát, az egyáltalán nem Isten döntése volt, csak közönséges verekedés, ahol vagy nagyon beverte a fejét Csombrellász, s emiatt örült meg, vagy épp netán Lúrcse vagy Cilla alkalmazott valami gonosz varázslatot! Elrendelem tehát új bajnok kiállítását Lúrcse ellen, s az a küzdelem már szabályosan, Gólemekkel történjen meg, különben kihirdetem Cilla bűnösségét!

Az aréna nézőközönsége egy emberként zúdult fel. Némelyek azért, mert éljeneztek, örvendtek hogy újabb látványosságban lesz részük, mások ellenben, meghozzá a többség, amiatt, mert minden, a Legszentebb Papa iránt érzett tiszteletük ellenére is úgy érezték hogy ez súlyos igazságtalanság mind Cilla, mind Lúrcse ellen! Soha még szó nem volt róla hogy egy bajnok egyszerre, egymás után két küzdelmet kell megnyerjen!

—Lúrcse! Vállalod a második küzdelmet is? - kérdezte Vandahúr.

Lúrcse azonban nem válaszolt, ugyanis mintha maga is éppoly örült lenne mint Csombrellász, szinte megigézetten bámult a Legszentebb Papa óriási tévéarcására. Szeme kidülledt, ajkai kissé mozogtak, de hang nem jött ki rajtuk.

Vandahúr megismételte a kérdését, de Lúrcse még ekkor sem szólt semmit. Erre Vandahúr fülrepesztő erőre állította a hangszórókat, s úgy üvöltötte be a kérdést Lúrcsénak. S erre már válaszolt a lány.

—He?! - kérdezte vissza, de még mindig nem vette le a tekintetét a Legszentebb Papáról.

Vandahúr nagyot sóhajtott. Ez a nő bohóctréfát űz az istenítélet nemes eseményéből! De azért megismételte a kérdést negyedszerre is.

—És mi van ha nem vállalom?

—Az természetesen Cilla bűnösségét jelenti!

—Na még csak az kéne! Küldhetsz ide tőlem akárhány bajnokot is, mindet legyőzöm így vagy úgy! De legjobb lenne ha nem akárhányan jönnének hanem csak ketten, de nem akárki kettő, hanem az egyik te magad volnál, a másik pedig a Legszentebb Papa! De úgy jöjjetek hogy esküszöm, benneteket már nem igyekezlek majd kímélni, akármit mondjon is Cilla! Mert az lehet hogy Cilla egy angyal, de én nem vagyok az, tehát olyan szelíd sem! Na, halljuk, van vér a pucádban, ide mered-e dugni az ocsmány pofádat?!

—Csúnya szavak használatáért súlyos penitenciára ítélek! Büntetésből...

—Végig se mondd, most senki nem kíváncsi erre! Ha nem jössz ide küzdeni velem, akkor gyáva vagy és kész, s ezt tudja-látja-hallja mindenki! Tehát vagy gyere ellenem, vagy küldj valakit aki bátrabb mint te! Ezzel törődj!

De még miközben mindezt mondta, azalatt is egyre a Legszentebb Papa ábrázatát figyelte. Legalábbis mindenki ezt hitte róla.

Holott nem a Legszentebb Papa érdekelte Lúrcsét. De nem ám! Hanem csak a Legszentebb Papa koronája.

A Legszentebb Papa ugyanis, mint az összes akasztány bolygó legfőbb uralkodója, illő méltóságdísz viselt. Ez a fejfedő azonban nem hagyományos korona volt, hamar rájött ugyanis még sok nemzedékkel ezelőtt egy dicső őse arra hogy az aranysipka nehéz teher a fejnek, hanem

egy bíborszínű süvegfélét viselt, selyemből, bársonyból, s e különleges méltóságjelvényt úgy nevezték hogy Biborkalap. De ez nemcsak bíborszínű szövetekből állt: hogy díszesebb legyen, különböző ékköveket erősítettek fel rá. E süveg ráadásul csúcsos volt, annyira hogy három csúcsa is volt, s ezen csúcsok mindegyikére egy-egy különösen szép, áttetsző kristályt erősítettek. E kristályok szó szerint „kristálytisza”, igen értékes gyémántoknak látszottak már így a távolról, tévéen keresztül is. Állítólag még akkor találták őket, amikor mérhetetlen időkkel ez előtt e bolygóra repültek Szűzapa Gyermekeinek ősei.

Hát ezeket nézte Lúrcse, még csak nem is az egész Biborkalapot tehát, csupán a három kristályt. Mert ezek látványa mintha megrezgkentette volna tudata néhány húrját. Mintha elő akart volna bukkanni belőle néhány emlékkép... nem bukkantak elő, de közvetlenül tudata felszíne alatt tolongtak. Úgy érezte magát, mint amikor valami szó az ember „nyelve hegyén van”, csak épp még nem tudja kimondani. Abban azonban biztos volt hogy ő látott már efféle kristályokat, bár azok nem voltak ekkorák, csak talán fele ilyen nagyok. És azt is tudta hogy hol látott ilyeneket: abban a csodálatos városban, amibe kívülről bekukucskált! Hiszen erről szólt az álma!

És tudta, biztos volt benne, érezte, hogy neki ezeket a kristályokat muszáj megszereznie! Ezek az övé kell legyenek! Meg kell szerezze őket a Legszentebb Papa Biborkalapjáról, ha törik, ha szakad, mindenáron!

Meg kell szerezze, mert olyan mohón vágyik rájuk, hogy alig kevésbé mint Cillára, s amiatt is, mert minden idegszálával biztos volt benne, hogy ha megszerzi ezeket, akkor ismét tudni fogja, kicsoda is ő! Sőt, akkor összes különleges képességét újra képes lesz tudatosan uralni!

Vandahúr mindenesetre elfordult a mikrofontól, s odalépett a három tartalék-bajnok elé, hogy kiválassza azt, amelyik most lesz Lúrcse ellenfele. Ám még szinte oda sem ért hozzájuk, máris megszólalt az egyikük:

—Én visszalépek! Ebben az istenítéletben nem veszek részt!

—Miért?! - kérdezte csodálkozva Vandahúr.

—Hát mert izé... - nyöszörögte a férfi. Az volt az igazság, hogy szilárd meggyőződése szerint a Legszentebb Papának most nem volt igaza, mert igenis szabályos volt az előbbi küzdelem! Márpedig ha az volt, akkor Lúrcse valóban Isten segedelmével nyert, tehát most is nyerni fog, neki pedig a legkisebb kicsi kis kedve sem volt maga a Mindenható ellen harcolni, hiszen annak úgylis csak az ő pusztulása lehet a következménye! Vagy megőrülése, de az talán még rosszabb is mint a hirtelen halál! De hát hogy is vallhatná be hogy tévedéssel gyanúsítja a Legszentebb Papát?! Azonnal letartóztatnák őt az inkvizítorok! Emiatt ezt válaszolta:

—Hát, nem veszek részt rajta mert csak! Nem vagyok köteles megindokolni a döntésemet!

—És én sem veszek részt a küzdelemben! - szólt a második bajnok. —Tudod uram - mondta Vandahúrnak - hirtelen valami különös gyöngeség hatalmasodott el rajtam!

—És rám se számíts kérlek! - mondta a harmadik.

—Te is gyöngé lettél hirtelen?!

—Nem, csak hallom-látom hogy milyen rengetegen hiszik Cilla ártatlanságát, s nem akarom hogy ez a sok ember mind megharagudjon rám! Kérlek légy elnéző velem!

—De hát korábban vállaltátok hogy adott esetben küzdőtök!

—De akkor nem tudtam hogy ennyien állnak a vádlott oldalán érzelmileg!

—Gyávák! - kiáltotta Vandahúr dühösen, azzal mit is tehetett volna mást, ismét a Legszentebb Papától kért tanácsot. S az ezt mondta:

—Küldj bajnoknak valakit a Halhatatlanok közül, azok nem félnek a haláltól!

S valóban, akadt is olyan Halhatatlan, nem is egy, aki boldogan vállalta a küzdelmet, hiszen milyen nagyszerű is ez, ha győz, azzal roppant dicsőséget arat, ha pedig belehal, se baj, a túlvilágon sokkal jobb lesz neki! Még az sem számít ha valóban Isten akarja hogy ő veszítsen, mert ő természetesen nem tudhatja biztosra most, hogy ez Isten akarata, különben is, akkor az a helyzet hogy az ő halála az ára annak hogy kiderüljön egy angyal ártatlansága, vagyis ő akkor is Isten dicsőségét szolgálta, emiatt biztos a túlvilági jutalom!

Vandahúr tehát kiválasztotta a legerősebb, a boldogságtól gügyén mosolygó Halhatatlant, s kezdődhetett a küzdelem. S amikor a roppant nagy, tagbaszakadt férfit megpillantotta Lúrcse,

megvetően dűnnyögte, de ezt így is jól lehetett hallani mindenütt az erősítők és mikrofonok jó-voltából:

—Sosem voltam nagy véleménynyel a Halhatatlanok észbeli képességeiről, de most még annyira sem vagyok! Lám, ez az idióta sem ismeri fel, mikor kell kushadnia, mert hiába Halhatatlan, én leszek a halála!

Ismét felhangzott Vandahúr szava, hogy kezdődhet a küzdelem. A Halhatatlan nyaktörő siet-séggel igyekezett feljutni a Gólem kabinjába. Lúrcse csak úgy szép nyugodtan mászott felfelé, és mégis előbb ért oda be mint a Halhatatlan, mert a Halhatatlan hiába jutott előbb az ajtó elé mint Lúrcse, de ott súlyos akadállyal került szembe: azzal tudniillik, hogy a Gólem ajtaját nem az ő testnagyságára méretezték! Az normális emberek számára készült, nem olyan embernek, aki jó két méter negyven centi magas, hála a növekedésserkentő hormonoknak, s ugyanakkor vaskos is, mert testsúlya nem sokkal marad el a két mázsától!

Lúrcse nem is törődött vele. Mérhetetlen magabiztosság töltötte el. Odabent a főkapcsolóval beindította a Gólem motorját, beállította a fegyverrendszer számkombinációját, azt a kódot tehát amit megmondtak neki, majd találmra beállította a mozgatórendszer kombinációját 382-re. Biztos volt benne hogy eltalálja elsőre a jó kódot.

Hát nem így történt. Hiába mozgatta a botkormányt, a jármű meg sem moccan.

Erre azonban Lúrcse dühös lett. Agyára vörös kód telepedett.

—Mozdulj már te dög! - kiáltotta, és öklével rávágott a számlálóra. S nem látta, de már amikor emelte a kezét, akkor megindultak a kis számkerekek, pörögni kezdtek, beálltak a 982 állásba, vagyis Lúrcse a legelején kishiján valóban eltalálta elsőre a jó kódot, mert két számjegyet, a 82-t eltalált, csak a legelsőt nem! De mindezt valóban nem látta Lúrcse, mert oda se nézett, ellenben ökle dühösen lezúdult, s bár a számláló fémből volt, de ez az egyetlen ütés palacsintává lapította.

Ellenben mozdult a botkormány is, magától, hiába hogy most nem fogta őt Lúrcse, de úgy látszik engedelmeskedett a lány „mozdulj” szavának, a Gólem maga is megmoccan tehát, tett néhány lomha lépést, lézerágyúja becélozta a másik Gólemet, lenyomódott, szintén magától, a botkormány tüzelőgombja, s kicsapott az ágyúból a lézerfény.

Természetesen el is találta a másik Gólemet, de csak egyszer. Mert ezután már kézbe fogta a botkormányt Lúrcse, de hiába nyomkodta azt, nem lőtt a gépe többet. S ekkor látta hogy a műszerfalán egy kis vörös csík nyúlik-nagyobbodik, egyre közelítve a „tűzkész” feliratig. És Lúrcse megértette hogy nem lehet egymás után akárhányat löni, mindig kell egy kis idő rá, hogy a lézerágyút feltöltse energiával az energiaszolgáltató rendszer. Nyilván amiatt építették így a Gólemet, hogy érdekesebb legyen a küzdelem, mert ezen idő alatt a másik harci gép el-mászálhat a tűzvonalból, s újra igyekezhet a lövöldöző, hogy pontosan ugyanazt a helyet célozza be rajta, ahová korábban lőtt. Hiszen három lövés kell ahhoz, hogy valahol meghibásodjon az ellenség harci gépe!

—A szentségit, energiát akarok de *most!* Azonnal! Sokat! - kiáltotta dühösen a lány, mert türelmetlen volt, egyre csak az járt a fejében, hogy neki minél hamarabb végeznie kell ezzel a küzdelemmel, mert sürgősebb dolga is van: meg kell szerezze a Legszentebb Papa kristályait! És ha Lúrcse dühös, akkor nagyon dühös, s így most ökle az energiaszintet mutató ablakra csapott le, s azt is összetörte. A műanyagszilánkok széthasogatták az öklét, kezéből vércseppek hullottak a műszerpultra, de ezt észre sem vette. Azt sem hogy sebei másodpercek alatt maguktól eltűntek.

Ellenben ismét lenyomódott a tüzelőgomb, csak úgy, magától, s pusztító, vakító energialöket hullámozott ki belőle, ami nekiment a másik Gólemnek, s egyetlen villanással porrá égette, majd ment tovább, nekicsapódott a biztonsági falnak, s azt bizony nem ilyen heves energiák ellen tervezték: fél másodperc alatt szétolvadt, az energiahullám pedig ment tovább, s felpertszelt arrafelé minden padsort, a nézők egy részét, az örök közül sokakat, megsemmisített néhány tévékamerát, fogadóirodát, a Legszentebb Papa arcát mutató óriási tévéképernyő nagyobbik részét, az aréna külső falát, s ment tovább, át a városon, átégetve néhány útbaeső emeletes ház felső szintjét, s egyedül amiatt nem okozott nagyobb kárt, mert az aréna egy magas dombon feküdt, s így e néhány toronyház után már akadálytalanul repülhetett át az

energiazuhatag a bolygó légrétegén, ki a világűrbe. Ott aztán néhány millió kilométer megtétele után apránként elenyészett.

—Azistenit! - ámult Lúrcse maga is. Egészen biztos volt benne, hogy ez a sok energia nem származhatott a maga Góleméből, csak belőle, önmagából, Lúrcséból. És abban is biztos volt hogy ebből még baja lehet. Csodálkozott volna, ha a Legszentebb Papa szabályosnak ismeri el ezt a küzdelmet!

De megpróbálkozott a lehetetlennel. Kiszállt a Gólemből. A nézőtéren mindenki hevesen sikoltzott, sokan menekültek...

—Fényes győzelmet arattam! - mondta Lúrcse, olyan nyugalommal, ami éles ellentétben állt a küzdőtéren kívüli heves pánikkal.

Vandahúr egyelőre nem bírt egyetlen értelmes mondatot sem elnyöszörögni.

—Ez... ez... de... hogyan...

—Az Úrtól erőt kértem, s ő adott nekem kellő erőt, sőt még fölös mennyiségben is!

Hirtelen a hangszórók a Legszentebb Papa hangját dübörögték mindenki fülébe:

—Ez nem az Úr ereje volt! Itt valami ördögi praktika érvényesült, sátáni varázslás, vagy holmi gonosz idegen lény vagy, te is és Cilla is! Ez nem istenítélet volt hanem ördögítélet, mert itt az ördög tett „igazságot” a maga módján! Vandahúr, utasítalak téged és minden Halhatatlant, hogy azonnal pusztítsátok el ezt a Lúrcse nevű nőstényördögöt, és Cillát is, bármi módon!

6. fejezet: A kristálygyümölcsök

Az lehet hogy Lúrcse nem tudta hogy ki is ő maga, de azt nagyonis, hogy most mit kell cselekednie! Mert igazán minden volt ő csak lassú gondolkodású nem! Amint tehát elhangzottak a Legszentebb Papa szavai, még el sem ült a visszhangjuk, de máris mászott vissza a Gólembe, de most ugyancsak sietve! Pillanatokon belül máris odabent volt, megragadta a botkormányt, s a roppant harci géppel a biztonsági fal lézerágyúútította nyílása felé caplatott. A Gólem nem volt éppen gyors gép, de a nyílás közel volt, hamar odaért. S ezalatt nem is tüzelhettek rá a katonák, mert védte őt a fal maradéka, ahol meg nem volt már fal, ott katonák sem voltak.

Azt ellenben látta közben, hogy néhányan célba veszik a lézerpisztollyal Cillát... Lúrcse ezt látva egy pillanatig jeges rémületet érzett, de csak addig, míg azt nem látta hogy Cillát eltalálja néhány lézerimpulzus, de ennek csak annyi következménye lett hogy Cilla testéről pillanatok alatt leégett minden ruha, s ő ott állt anyaszült meztelenül ugyan, ellenben tökéletesen épen, sértetlenül, s bizony hogy még a haja szálainak sem esett semmi baja!

Épp mire kiért a küzdőtérrel az elhamvadt padsorok közé Lúrcse, azt látta hogy most néhány Halhatatlan fotonpuskával célozza meg Cillát. Az pedig igazán gyilkos jószág! Lúrcse nem habozott, ő is megcélozta ezeket a katonákat a Gólemmel, annak felvillant a lézerágyúja, s porrá égetett azon a környéken mindent. De az egyik Halhatatlan mégis le tudott adni egy lövést a fotonpuskából, s az meg Cilla körül égetett mindent szét, elhamvadtak arrafelé a padok, a nézők közül is azok akik nem menekültek el, de ezek szerencsére nem sokan voltak, mert mind-egyiknek volt annyi esze hogy jobb innen távozni hamar, mindenki így gondolta, akár hitt Cilla ártatlanságában, akár nem. És legtöbbjüknek sikerült is eddigre biztonságos távolságba jutni. A fotonpuska lövése mindenesetre még a padok fém tartószerkezetét is tócsává olvasztotta, tehát tényleg mindent – egyedül Cillát nem. Cilla továbbra is ott állt egyhelyben, semmi baja nem esett, épp csak azt nem tudta hogy most mi a csudát is tegyen! Az mindenesetre határtalanul meglepte, hogy nemcsak a forró vizet viseli el gond nélkül, de még egy fotonpuska lövését is!

Lúrcse újra löni akart a Gólemmel, de az megint nem volt rá hajlandó, s már azt sem látta hogy merre is tart az energiatöltés, hiszen korábban összetörte az ablakot.

—Energia! Most azonnal! Sokat! - kiáltotta Lúrcse, de most valahogy „nem jött össze” a dolog neki, a Gólem nem akart löni. Lúrcse erre bízva benne hogy ő maga is sérthetetlen, kiugrott a Gólemből, és futni kezdett Cilla felé. Rögvest el is találta néhány lövés, de valóban nem tettek benne sem kárt ezek.

—Gyere azonnal, meneküljünk! - kiáltotta Cillának.

—Hová?! - kiáltotta vissza az.

—Mit tudom én, de innen el, mert akárhol is csak jobb lehet mint itt! - azzal, mert már odaért, megragadta Cilla kezét, és húzni kezdte, egyenesen egy helikopter felé.

A helikopter előtt természetesen álltak örök, és szorgalmasan tüzeltek rájuk, de ezzel csak annyit értek el hogy már Lúrcse is pucéran szaladgált, mert az ő testéről is leégett a ruha. S ezt látva az örökön babonás rettegés vett erőt, mert mit is tehetnének e két sebezhetetlen nőstényördög ellen?! És bizony sorsára hagyták a helikoptert, s elmenekültek Lúrcse és Cilla elől. A két lány hamar odaért.

—Beszállás! - kiáltotta Lúrcse, s intett Cillának.

—Menj te elsőnek, én nem tudok helikoptert vezetni! - kiáltotta Cilla.

—Nyugodj meg, én sem! - biztatta barátságosan Lúrcse. —Tehát befelé! Szállj már be amíg rá nem jönnek hogy nem minket kéne löniük hanem a helikoptert, azt ugyanis szétlőhetik, ha minket nem is, és akkor máris nem tudunk elmenekülni! Eredj már! - és meglökte Cillát. A lány fel is emelte a lábát hogy belépjen oda – ám ekkor hirtelen vérpatak zúdult ki a hátából. Telibe találta egy lövés, méghozzá nem lézerlövés, hanem közönséges pisztolygolyó. Úgy tűnt hogy csodálatos sebezhetetlensége csak az energiafegyverek ellen jó.

Lúrcse az utolsó pillanatban elkapta a földre hanyatló testet, karjaiba emelte, berakta a helikopterbe, s hirtelen érezte hogy valami soha nem tapasztalt, emésztő gyűlölet hatalmasodik el benne. Azt látta Cillán hogy a lány él még, de azt is hogy nagyon rosszul van.

—Gyógyulj meg! Azt akarom hogy meggyógyulj! - kiáltotta, és még kezét is a seb fölé tartotta. De semmi sem történt.

—Megöllek benneteket! Nem menekülök el! Mind megdöglötök! - ordította, azzal ahelyett hogy beindította volna a helikoptert, kihajolt annak ajtaján...

S rögvest eltalálta őt is néhány hagyományos lövedék. Úgy látszik a Halhatatlanok sem voltak teljesen idióták, s hamar rájöttek hogy ez a fegyver alkalmasabb valamiért a „nőstény-ördögök” ellen. Volt a lövedékek közt szép számmal robbanólövedék is. Ezek most mind rongygyá tépték Lúrcse mellkasát, Lúrcse szinte darabokra szakadt tőlük, egy pillanatra elvakította tudatát a fájdalom, majd amikor magához tért, azt tapasztalta hogy testéből már nincs meg jóformán semmi, csak a feje, nyaka, s jobb karja. Teste többi része valahol másutt fekszik, több pici apró darabban.

Érdekes módon Lúrcse azonban arra kellett rájöjjön, hogy ő ettől még tökéletesen remekül érzi magát! Igaz, nem is lélegzik már, hiszen nincs tüdeje, de a lélegzés nem is olyan nagyon fontos! Az csak amolyan „úri huncutság”, „modorosság” neki, amire semmi szüksége! Nyilvánvaló hogy már rég halott kéne legyen, de hát nem az!

—Döglöjtek meg mind! - gondolta, mert beszélni sem tudott tudó nélkül.

S e pillanatban Cilla elhaló nyöszörgésére lett figyelmes. A lány nyilván nem tudta hogy mi történt vele, emiatt szólhatott így:

—Kérlek, ne ölj embereket! Ne ölj ártatlanokat!

—De hiszen akik bántanak téged, hogy magamról már ne is beszéljek, azok lehetnek emberek, de nem *ártatlanok*! - fintorgott Lúrcse arca a földön, s úgy döntött, nem fogadja meg most Cilla parancsát. Ő most igenis ölni fog! Megöl... megöl... ha nem is mindenkit, de minden katonát! - azzal egyetlen keze felemelkedett, és lehanyatlott a katonák irányába.

S most ujjai hegyéből irtózatoss villanás csapott ki, sokkal nagyobb mint korábban a Gólem fegyveréből, ám ez nem égetett meg senkit. Hanem végigfutott a tájon, s ahol fegyverbe ütközött, abban minden lövedéket azonnal felrobbantott, illetve, energiafegyver esetén, azonnal kisütötte a teljes energiát. Nem is lehetett ennek más következménye, mint hogy minden katona azonnal elpusztult, ha fegyver volt nála, mert vagy darabokra tépte őt saját löporgázás fegyverének robbanása, vagy elpárolgott a lézerfegyvere energiájától, de úgy, hogy jókora kráter maradt a helyén. És a temérdek energia sajnos nemcsak a katonákat, Halhatatlanokat pusztította el, de bizony sok más embert is, akik a közelükben voltak, bár néhányan valóban megmenekültek az „ártatlanok” közül.

Hogy mi lett akaratának következménye, azt Lúrcse egyelőre nem tudta, mert eléggé keveset láthatott földön fekvő fejével, de ellenállhatatlan vágy fogta el hogy megszemlélje a csatamezőt, s főleg Cillát! S egyszer csak azt vette észre hogy feje hirtelen emelkedni kezd, hogy újra van már keze-lába, hogy áll, holott korábbi testének maradványait még mindig ott látja maga körül. De se baj, lényeg az hogy kapott a régi test helyett egy ugyanolyant!

Pillanatnyilag nem kellett semmi támadástól tartania. Belépett a helikopterbe, s mert korábban nem a vezetőülésbe tette Cillát hanem a másodpilóta helyére, így maga ülhetett a főhelyre. Újra megvizsgálta Cillát. A lány ájult volt.

Lúrcse arra gondolt, ez biztos a nagy vérveszteségtől lehet így. Amennyire tudta, bekötözte a sebet, ehhez rogyot néhány közeli hulla ruhájából tépett; ehhez persze ki kellett szállnia a helikopterből újra, de senki nem lőtt már rá. Tulajdonképpen kihalt, csendes volt a környék, mert azok is rég elmenekültek már, akik túléltek a legutóbbi robbanásokat. Mindazonáltal lehet hogy ténykedése nem maradt észrevétlen, mert a közelben még állt néhány tévékamera, még ha kezelőszemélyzet nélkül is, de hát ettől még ha bekapcsolva voltak, közvetítették a lenscéik elé kerülő látványt! S azt biztos nézik is valakik valahol!

Lúrcsénak semmi kétsége nem volt, hogy hamarosan mindenféle nehézfegyverzettel jönnek ellenük a katonák, tehát harci helikopterekkel, vadászrepülőgépekkel, sőt, talán űrvadászokat is küld ide a Legszenőbb Papa, utóbbiakat nem kifejezetten felszínközeli harcra tervezték, ám így is sokkalta erősebbek voltak mint egy harci helikopter. Így aztán nem habozott s amint Cillát bekötözte, nekiveselkedett hogy felszálljon a helikopterrel.

A motort beindította valahogyan, ehhez ugyanis megtalálta a főkapcsolót. Ezután habozva tette a kezét a botkormányra, de azután inkább levette róla mégis, mert a fülkében temérdek mindenféle kapcsolót látott, meg öt különböző pedált is, és tartott tőle hogy bizony azokkal is kéne a repülés közben foglalkoznia! És nem tudta hogy ezek mire valók, mert a legtöbbre oda se volt írva, de még amire írtak is valamit, azokból sem sokat értett. Mit jelenthet az, hogy „szárnyszög”, amikor a helikopternek nincsenek is szárnyai?! Aztán az hogy „dúsítás”, „toló-erőszabályzás”, „műhorizont”, „automatikus dőléskiegyenlítés”, és a többi?! Egyet tehet: a különleges képességeit használja! Hiszen amikor a Góleben azt parancsolta hogy „mozdulj”, az meg is moccant, mert beállt a megfelelő helyzetbe a számkombinációs zár, sőt még a botkormány is úgy moccant ahogyan kellett, meg a tűzgomb is.

Most tehát Lúrcse arra sem vette a fáradságot hogy becsukja a helikopter ajtaját vagy hogy bekösse a biztonsági övet, egyszerűen hanyatt dőlt az ülésen, szemét is behunyta, s igyekezett a lehető legjobban kiüresítenie az agyát, s egyedül csak arra gondolni, hogy mozduljon meg a helikopter, és repítse el őt nyílegyenesen az Infernóba!

Azért oda, mert az közel van, s mégiscsak egy kórház. Ott biztos akadnak mindenféle szerek amik segítenek Cillán! S akad Cilla egykori ápolottjai közt sebészprofesszor is! Igaz hogy az most le van tartóztatva, mert maga is úgy nyilatkozott hogy ő már csiszi, de annyi baj legyen, az a legkisebb gond az egészben, majd most ő Lúrcse kiszabadítja!

Talán három másodpercig koncentrált, majd felzúgott a helikopter motorja, a rotorszárnnyak egyre gyorsulva pörögni kezdtek, kivilágosodott a műszerpult, mozdult a botkormány, egy rákás kapcsoló beállt emberi kéz érintése nélkül ilyen meg olyan állásba, a mutatók életre keltek a műszerpulton, s a helikopter levegőbe emelkedett olyan elegánsan, mintha csak egy profi, legalább húsz éve a szakmában tevékenykedő pilóta vezetné. S máris szállt az Infernó felé, de olyan sebesen, ahogy csak bírta a motor!

Persze hogy sebesen szállt. Hiszen Lúrcse gyorsan akart haladni! S ettől aztán lenyomódott a műszerfalon egy olyan kar is, amire az volt írva hogy „utánégetés”. Hogy ez mit jelent azt sem tudta Lúrcse, de nem is kellett tudnia, hiszen nem is látott semmit, mert a szeme még mindig csukva volt. Ám ez azt jelentette hogy a helikopter egy különleges hajtórendszere is bekapcsolódott, ami ugyan zabálta az üzemanyagot, méghozzá iszonyatosan pocsékolva azt, ellenben így a gép csúcssebessége a korábbinak jó háromszorosára nőtt. Ezt természetesen csak gyakorlott pilótáknak ajánlották használni, vészhelyzetben, s akkor sem egy zsúfolt nagyváros közepében, toronyházak közt, de hát ezt sem tudta Lúrcse.

Nem lett azonban semmi baj, a helikopter örült iramban kanyargott mindenfele, végül kiért a városból, átvágtatott erdők-mezők felett, végül odaért az Infernóhoz...

Ahol voltak ugyan katonák, Halhatatlanok is, akik láttak is mindent a tévén keresztül ami az istenítélet alatt történt, csakhogy eszükbe sem jutott hogy a két nőstényördög-szőkevény épp ide hozzájuk fog érkezni! Ez lett volna az utolsó hely amire gondolnak. Hiszen Lúrcse és Cilla egyaránt tudhatják, hogy itt fegyveresek vannak – miért is épp ide tartanának, s nem valami nyugodalmasabb helyre?!

Ezokból cseppet sem készültek fel a védekezésre, mire észlelték a helikoptert, már nem maradt idejük löni. Nem maradt, mert Lúrcse emlékezett még rá, hogy miként is varázsolta azt a mindent eldöntő utolsó villanást az arénában, s intett megint a kezével...

S erre a helikopter aljából fényfügőny ereszkedett le mely beborította az egész szigetet, s azon az égvilágon minden felrobbant, ami csak fegyver volt! A robbanássorozat lökéshulláma olyan erős volt, hogy maga a puszta hang is megdobta a levegőben a helikoptert.

De annak végül nem lett semmi baja, s így lágyan leereszkedett néhány méterre az Infernó bejárata előtt a földre.

Lúrcse kiugrott belőle, s berohant az épületbe. Tudta hogy senki nem állhatja az útját. A fegyverek megsemmisültek, fegyvertelen ellenféltől pedig nem félt. Akármilyen erős legyen is, legfeljebb egyszer ütheti meg őt Lúrcsét, azután úgyis „kikapcsolja”!

Mire beért, néhány fogoly máris kiszabadult, mert a szobájuk előtt felrobbanó örök miatt a szobaajtó maga is betört, kidőlt, s így ők azon át ki tudtak lépni. Ahol nem így volt ez, ott pedig ők akik már kiszabadultak, segítettek a többieknek, megkeresték az őrmaradványoknál

a kulcsokat, és kinyitották rabtársaik ajtaját. Ebben Lúrcse azonban nem vett részt, ő a sebészprofesszort kereste.

Végül meg is találta.

—Gyere gyorsan! - kezdte el rángatni.

—De hát figyelj már, nem tudom hogy mitől robbantak fel itt a Halhatatlanok, de sok a sebesült a rabok közt, és...

—Cilla a halálán van, őt kell megmented!

Erre azonnal benne ragadt az ellenkezés a professzorban, s máris loholt Lúrcse után. Mire azonban kiért a helikopterhez, kiderült hogy semmi szükség rá, mert onnan épp akkor kászálódott ki Cilla, még mindig pucéran, de teljesen egészségesen.

—Hát te?! - nézett nagyot még Lúrcse is.

—Hát magamhoz tértem, fájt a mellem, és arra gondoltam milyen jó lenne ha nem fájna – erre elmúlt a fájdalom! Begyógyult a sebem! Semmi bajom, bár meg kell mondjam hogy még mindig gyengének érzem magamat! De idővel biztos az is elmúlik.

—Úgy örülök hogy élsz! - kiáltotta Lúrcse, és szeméből örömkönnyekek kezdtek el patakzani, s a két meztelen nő összeölelkezett.

A sebészprofesszor köhintése riasztotta csak fel őket.

—Elnézést... most akkor rám nincs szükség?

—Nem, nekem már semmi bajom, mehetsz a dolgodra! - mondta Cilla.

—Az jó lesz Cilla angyal, mert az biztos hogy sokak igénylik a segítségemet!

Cilla is tapasztalta hogy meztelen, erre elpirult s hogy ne lássák őt így, gyorsan „bekapcsolta” a fényruháját. Most már semmit nem láthattak belőle arca kivételével, csak kavargó fénycsíkokat.

—Érdekes, ezt már én is sokszor próbáltam, de nekem valahogy nem megy... - tűnődött el Lúrcse.

Majd hirtelen így szólt a már távozó professzorhoz:

—Van fontosabb dolgod is mint az ápolás! Szerintem percekben belül ideérnek a papok, inkvizítorok meg más rossz emberek, tehát küldj ki mindenkit az udvarra, ide hozzánk, mert el kell menekülnünk a szigetről!

Hamarosan ki is csődült mindenki az udvarra, bár némelyek sziszegve és sántikálva. S ezt látva hirtelen eszébe jutott Lúrcsénak, hogy hát hiszen ő csodás gyógyításra képes! S igyekezett minden erejével arra gondolni, hogy ő ezeket egészségesen akarja látni – s hát lám, pillanatokon belül valóban nem volt szükség a derék sebész munkálkodására, mert mindenki meggyógyult az egész szigeten!

S ekkor Lúrcse így szólt:

—Dzömbi! Ugye te értesz minden repülőeszköz vezetéséhez?

—Igen, természetesen!

—Remek, akkor most jól figyelj! Akad itt a szigeten jópár óriási helikoptere a papoknak, válaszd ki amelyik neked a legszimpatikusabb, de olyat amelybe mind beleférünk, azután ülj a pilótaülésbe, és vezess bennünket a Legszentebb Papa lakhelyéhez!

—Mit akarsz tenni?! - kérdezte rosszat sejtve Cilla.

—Természetesen megölöm őt.

—Nem akarok gyilkolást, már eddig is túl sok halál történt!

—Ezt már bizony nem te fogod megszabni, Cilla!

—Ugyan ki más?!

—Én. Mondd, te tényleg azt hitted hogy majd csak mert apád, legalábbis állítólag, emiatt elviszi szárazon amit tenni akart ellened?! Hiszen hallhattad hogy a halálodat parancsolta!

—Nem azért mert az apám, hanem mert élőlény! Sőt, ember!

—Ez a szememben csak súlyosbító körülmény. Mármint az hogy ember. Mert ha egy tigris akar megölni téged, Cilla, annak talán megbocsátok. Az ugyanis értelmes okból akar falatozni belőled, aki amúgyis olyan ennivaló kis kölyök vagy: tudniillik szegény tigris éhes, és jól akar lakni! Szándékos rosszindulat nincs benne irántad! De a Legszentebb Papa nem akart megeni téged, csak azért akarta a halálodat, mert minek élj, ha meg is halhatsz! Na de még ez is

hagyján volna, csakhoggy sajnos amíg ő él, addig te soha nem leszel biztonságban! A lehető legokosabb tehát hogy olyan villámgyorsan megöljük, ahogy az csak emberileg lehetséges! Sőt, nem emberileg, hanem angyalilag, már ha valóban angyalok vagyunk!

—Ezt nem hiszem.

—Tulajdonképpen én sem, ellenben világosan érzem hogy amint ott leszünk a Legszentebb Papánál, máris megtudjuk hogy ki vagy te és ki vagyok én! Ehhez meg kell szereznünk azt a három kristályt, ami az ő Biborkalapján van!

—Hát ezt meg honnét veszed?!

—Onnét, hogy láttam az arcát a képernyőn! Te talán nem láttad?

—De igen.

—És nem tűnt fel neked az a három kristály?!

—Hát most hogy így szólsz róluk, nagyon ismerőseknek tünnek, de az az igazság hogy valószínűnek tartom hogy csupán amiatt, mert már korábban is láttam egyszer-kétszer ezeket, amikor találkoztam vele és ezt a fejfedőt viselte!

—Szerintem már amikor legelőször láttad őket, akkor is nagyon ismerősnek tünnek a számodra! Szerintem van valami kapcsolat köztünk és e kristályok között!

—Ez nehezen hihető, ez merőben valószínűtlen!

—De az is hogy mindketten itt vagyunk az emberek között, holott nyilvánvalóan nem vagyunk emberek! Tehát ne vitatkozz, gyere velem Cilla, mert meg kell tudnunk az igazságot!

—Jó. Rendben van Lúrcse, megyek veled mert nekem már úgyis mindegy, de csak akkor, ha megígéred hogy nem ölsz többé meg senkit!

—Ha nem muszáj.

—Akkor sem ha muszáj!

—Ez utóbbit nem ígérem meg. Igyekszem kímélni akit lehet, de ha választanom kell hogy ki haljon meg: ő vagy te, avagy ő vagy én, nos, akkor magunknak szavazok életet!

—Akkor nem megyek veled. Nem leszek egy gyilkos útitársa!

—Jól van Cilla, de akkor megyek egyedül, és ugye tudod hogy ha nem vagy mellettem hogy féken tarts, akkor sokkal vadabb leszek?!

Cilla nagyot sóhajtott.

—Meggyőztél! Engedek a zsarolásnak!

Nagyon hamar talált alkalmas helikoptert Dzömbi. Akadt egy óriási gép a szigeten, amibe belefértek az Infernó összes fogvatartottjai, mind a száznegyvenheten! Igaz hogy ez nem fegyveres gép volt hanem egy szállítóhelikopter, tehát tehergép, de több okból is jó volt ez így. Először is, fegyveres gép nem is maradt a szigeten, mert ugye a fegyverek mind megsemmisültek Lúrcse áldásos közreműködésének hála. Aztán meg, tehergépet talán nem tartanak gyanúsak a légtérfigyelők! Továbbá, fegyverre úgy vélték nem is lesz szükségük. Mondta is Lúrcse Cillának, de az aggódó Dzömbinek is, hogy tisztában van vele hogy a Legszentebb Papa lakhelyét erős űtegek védik, de épp emiatt hiába is mennek oda akármilyen fegyveres repülőeszközzel, mert egyetlen gép ellenük mit sem ér; vagy kitalál tehát ő maga valami megfelelő ellenlépést ami a különleges képességeire épül, vagy úgyis hiába minden!

A száznegyvenhét társuk közül a legnagyobb csoportot érdekes módon azok tették ki, akik azt vallották hogy ők már csiszí! Ezek éppen pontosan százan voltak. De, bár jól tudták hogy a csiszí teljesen vallástalanok, annyiból mégsem osztották a csiszi gondolkodásmódot, hogy szilárd meggyőződésük volt még nekik is, hogy márpedig ha Isten nincs is, de Cilla akkor is a leghatározottabban angyal!

Sőt, kezdtek Lúrcséra is úgy tekinteni, mint aki szintén angyal. Elvégre se Cilla nem titkolta el hogy Lúrcse volt a bajnoka, sem Lúrcse nem titkolta a képességeit utasai előtt. Nem tehetette: hiszen megmondta nekik, hogy ők most elmennek a Legszentebb Papa félszigetére, és ő ott meg akarja szerezni annak Biborkalapjáról a három kristályt! S amikor megkérdezték tőle hogy mire ez neki, akkor csak ennyit mondott:

—Az ugyanis az angyalokat illeti meg!

—De mire kellünk ehhez mi? - kérdezte Dzömbi.

—Te arra hogy elvezesd a helikoptert, mert bár egészen tűrhetően sikerült idejönnöm azzal a másikkal, de nem akarom mégegyszer megpróbálni, mert hátha most már nem menne olyan jól! A többiek azonban semmire nem kellenek, igazán semmire, de nem akarok senkit sem itt hagyni, mert aki itt marad, azt elkapják az inkvizítorok, s ugyan miért is akarnék ilyen rossz sorsot bárkinek is! Bár az igazat megvallva nekem tulajdonképpen mindegy is volna, nekem aztán tökmindegy hogy mi lesz velük, de azt hiszem Cilla maga jobban szeretné ha ezek az emberek megmenekülnének!

—Még ezt is értem - mondta Dzömbi, de közben már indította a gépet - de hát mi lesz velünk épp azon a félszigeten, ami különösképp hemzseg a papoktól, inkvizítoroktól és Halhatatlansoktól?!

—Én azt hiszem hogy nem kell félnetek, mert amint megszerzem a Legszentebb Papa kristályait, olyan hatalom birtokába jutok én is és Cilla is, hogy képesek leszünk megvédeni benneteket minden veszély ellen, egyedül is, holott ketten leszünk hozzá! Te csak azzal törődj hogy elviszel oda bennünket! Na mi lesz már, repülsz végre?!

És Dzömbi repült.

Repült, és repülés közben szorgalmasan hallgatta a különböző rádióadókat. Legfőképpen a katonai adókat. Volt is mit hallgatnia!

—Az egész éter rőlatok harsog! - nevetett mosolyogva. —Hű de sajnálom hogy nem láthattam Cilla Angyal istenítéletét! Még most sem tudom mi történt ott, de amit mondanak rőlatok, az valami kolosszális csodára utal! Egészen biztos hogy te is angyal vagy, Lúrcse, hiszen úgy hallok hogy valamiképp megőrijtetted Csombrellász bajnokot, egy másikat pedig szemed villanásával porrá égettél, a Gólemével sőt a fél várossal egyetemben!

—Hát az hogy a fél várossal együtt, az kissé túlzás, bár még megkaphatják azt is... - morogta Lúrcse, azzal gyorsan Cillára pillantva így szólt:

—Már természetesen akkor, ha nem lesz más lehetőség!

—Most mindenki benneteket keres - folytatta Dzömbi - és arra már rájöttek hogy az Infernóra mentetek és ott is csináltak nagy csodát, meg hogy mindenkit elhoztatok onnan valahová, de arra még nem jöttek rá hogy melyik helikopterrel, s arra sem hogy merre repülünk!

—De hamar rájönnek majd. - válaszolta Lúrcse. —Tehát igyekezz már kissé, haladj gyorsabban! Mikor érünk ahhoz az átkozott félszigethez?!

—Türelem angyalkám, mert én sem vagyok mindenható, de még angyal sem! Még legalább egy órai út!

—Taposs már a gázra!

—Nem tehetem! Egészen alacsonyan repülök ugyanis, látod, mert így nem szűrnak ki a radarok! Ilyen közel a tereptárgyakhoz pedig egyszerűen nem mehetek ennél gyorsabban, mert azonnal szétloccsantom a gépet és az agyunkat valamelyik épületen vagy hegyoldalon!

Repültek tehát tovább, amikor Dzömbi egyszer csak annyira érdekes hír hallott, hogy kihangosította a rádiót, s azt az egész gépben hallhatták. S amit hallottak, ez volt:

—Szűzapa-2 légtérfigyelő jelentkezz! Itt a Szűzapa-1, Szűzapa-2 válaszolj!

Ám a hívott adó többszöri felszólítás ellenére sem jelentkezett. Erre új adó lépett be a rádiótérbe.

—Tündérrőzsa-8, itt a Főinkvizítor beszél! Küldj azonnal egy komplett légiszázadot Szűzapa-2-höz, ellenőrizni, miért hallgatott el az a bázis! Legyetek résen, hátha a két nőstényőrdög is arafelé bújkál, s ők műveltek valami disznóságot!

—Parancsot vettem, értettem!

—Szűzapa-1, ti nem láttok semmi rendkívülit? - kérdezte a Főinvizítor.

—Nem, szentséges uram! Miért, kéne valamit látnom?

—Szűzapa-8 azt jelentette hogy egy pillanatra mintha feltűnt volna valami a radarján, óriási magasságból, mintha a világűrből érkezett volna! De azután újra eltűnt.

—Nem, felénk semmi sem látszik! Mindjárt ellenőrzöm újra, de eddig... áááhááá!

—Mi az, mi történt?! Mi volt ez a furcsa hang?!

—Elnézését kérem szentséges uram, csak ásítottam egyet, mert... áháá... mert olyan... álmos... áháá...

—Ez rendkívüli helyzet, álomszuszékok nem tölthetnek be létfontosságú feladatkört! Azonnal add át a posztot egy kipihent embernek!

De Szűzapa-1 nem válaszolt, helyette csak hortyogás hallatszott a hangszóróból.

—Halló, Központ, itt a Szent Sperma repülőszázad, útban Tündérrózsa-8-tól a bevetés helyszínéhez, Szűzapa-2-höz! Épp most repülünk át Kóoko város fölött, és valami nagyon furcsát látunk: idefentről úgy látszik, mindenki alszik odalent! - hallották a pilóta hangját. —Az emberek csak úgy összeestek az utcán... és gyorsan történt ez az egész, néhány autó karambolozott...

—Miből gondolod hogy alszanak, és nem haltak meg?! - csattant a Főinvizítor kérdése.

—Hát az az igazság hogy efelől nem lehetek biztos, de azért gondolom mert Szűzapa-1 is elaludt! És én is olyan borzasztóan álmos vagyok...

—Pilóta, szedd össze magadat, nem aludhatsz el egy szuperszónikus vadászgépben ülve, azonnal lezuhansz és véged!

—Értettem, de nem tehetek semmit... leküzdhetetlen álmodást érzek... ez biztos valami varázslat vagy egy új vegyi fegyver... áháá... - ásított a pilóta. —Mindjárt elalszom... nem bírom tovább, katapultálok...

—Én is nagyon álmos vagyok... katapultálok... - hangzott egy másik pilóta hangja.

—Én is... én is...

És hamarosan a légierő egyik legmodernebb repülőszázada mind katapultált! Elvégre az ejtőernyőben csüngve már aránylag nyugodtan szundikálhattak. Hacsak nem vízbe esnek, mert akkor megfulladnak. De ez még mindig több esélyt jelentett nekik, mintha sok száz kilométeres sebességgel nekicsapódnak a földnek. S nemsokára jelentkezett az egyik Aret körül stacionárius pályán keringő űrváros, hogy odafentről a világűrből látják az onnan aprónak tűnő mind a száz robbanást, amint a vadászgépek a talajnak csapódtak!

Időközben elhallgatott Tündérrózsa-8 is, ő is álmodásra panaszkodva. De ez már nem érdekelte a Főinkvizítort, mert eddigre ő is elszunyókált. Erre Dzömbi gyorsan ráállt egy nem katonai adóra, ami arról beszélt, hogy úgy tűnik lassan a bolygó egész nappali oldalát érthetetlen álmodás keríti hatalmába! Majd így folytatta:

—És kedves hallgatóim, én is olyan kutyául álmosnak érzem magamat, hogy ilyen fáradatig még sosem voltam, tehát a Szent Könnyecsepp adó ezennel bizonytalan ideig beszünteti a működését! Szép álmokat kedves hallgatóim!

Dzömbiék ekkor érkeztek meg a Legszentebb Papa félszigetének meredek partvonalához. E félsziget azonban pillanatnyilag nem esett a nappali övezetbe, itt épp mostanság kezdődött az alkony. Nem kétlette azonban a helikopter egyetlen utasa sem, hogy a furcsa álmjárvány hamarosan eljut ide is.

—Jó lesz sietni, mielőtt mi is elalszunk! - mondta Cilla.

—Ugyan, nem hinném hogy kettőnkre is hatással volna az az akármilyen, ami ezt okozza... - legyintett magabiztosan Lúrcse.

—De Dzömbi már annál inkább elaludhat!

—Igaz... de hát nagyon alacsonyan repül, csak lesz ideje letenni a gépet a földre...

—Én inkább azért aggódom hogy észre ne vegyenek bennünket az örök! - sóhajtott Dzömbi.

De a kutya sem törődött velük. Biztos azért nem, mert már senkit nem érdekelt a két állítólagos „nőstényördög”, mindenkit inkább az foglalkoztatott, mitől alszik el lassan az egész bolygó!

Mindazonáltal Dzömbi mégsem mert egyenesen a Legszentebb Papa sok száz szobás palotájához repülni. Leszállt inkább a városon kívül, attól jó három kilométerre. Itt pedig mindegyikük elhagyta a helikoptert, ami amiatt is ajánlatos volt, mert azt valamikor biztos hogy keresni kezdik, felfedezik, ha nem is most rögtön, de az aluszikálás után!

—Most mi lesz? - kérdezte Szítong Lúrcsét.

—Most az lesz, hogy szerintem legjobb ha mind bemegyünk a városba, egyenesen a Legszentebb Papa palotájához vonulunk...

—Mind, együtt?

—Igen. Mert csak akkor segíthetünk nektek a kristályok megszerzése után, ha tudjuk hol vagytok. Természetesen nem muszáj mellettünk caplatnotok. Csak messzire ne bóklásszatok el.

—Jó, de akkor Cilla is meg te is jó lesz ha felöltöztök! - javasolta Bjödkír. —Mert tudod, én már csiszínek vallom magamat, engem tehát nem zavar a meztelenségetek, de mást igen!

—Cilla nem meztelen. - ellenkezett Csidripí.

—Az igaz, de fényruhája van, s az igencsak feltűnő! Pláne így éjszaka!

—De nincs ruhánk. - mondta Cilla.

—Vegyétek fel az enyémet - ajánlkozott az egyik nő - s valamely másikunk ruháját, mi ketten pedig itt maradunk a helikopter közelében, így tudjátok majd hogy merre keressetek minket! Én úgysem szeretem a lövöldözést, holott félek tőle hogy lesz olyan a Legszentebb Papánál is!

Jobbat ajánlani senki nem tudott, s különben is vakon bíztak a két angyalban. Cilla és Lúrcse tehát felöltöztek, bementek a városba, követte őket a két immár meztelenné vált nőn kívül mindenki, s addig nem is volt semmi baj, amíg el nem értek majdnem a Legszentebb Papa palotájáig. Ekkor azonban az egyik járókelő felismerte őket.

—De hiszen ez Cilla és az a másik nőstényördög! - kiáltotta.

Erre sokan mások is feléjük pillantottak, ők is felismerték a két nőt, jópáran sikoltozni kezdtek, mások éljenezni, de akadt olyan is, aki ezt kiáltotta:

—Majd én megölöm a Sátán szeretőjét! - azzal már ugrott is, kezében egy késsel, és Cillára vetette magát.

Cilla még csak nem is mozdult, nemhogy védekezett volna, mozdult ellenben másvalaki! Elébe pattant ugyanis a Szítong nevű nő, ő is késsel a kezében, de ez nem olyan kis kés volt mint a férfinál levő, hanem óriási, fűrészfogas dzsungelkés, s ezt egyenesen a támadó szívébe mártotta, még meg is forgatta ott. Az a földre rogyott.

—Elnézést... tudom hogy nem szereted a halált, de ha megöl téged, akkor is történt volna halál! - magyarázkodott aztán Cillának.

—Te előre készültél erre, másképp nem lett volna fegyvered! Ugye az egyik Halhatatlantól szedted el még a szigeten?! - kérdezte tőle szigorúan Cilla.

—Hát persze, de nem tőle, csak a hullájától! Jobb szerettem volna lőfegyvert, de azok mind felrobbantak.

—Tehát ölni akartál! Előre kitervelted!

—Nem terveltem ki, de hát tudod Cilla Angyal, hogy sosem titkoltam, hogy úgy érzem, egyszer még embert fogok ölni! Később már azt is sejtettem hogy a te védelmedben! S lám, most megtörtént! Igazán sajnálom, de semmiről sem tehetek! Nem én akartam ezt! De lám, kiderült hogy mégsem voltam én sosem örült, csak megéreztem előre a jövőt!

Majd hirtelen végigsimított a homlokán, s így szólt:

—Olyan álmos vagyok... biztos a nagy idegkimerültségtől... - azzal lerogyott a megölt férfi tetejére mellé.

De az biztos hogy nem az idegkimerültségtől lett álmos, mert pillanatokon belül mindenki más is álomba szenderülve rogyott össze.

Mindenki, de nem úgy Cilla és Lúrcse!

—Hát, ennek remélem legalább az a haszna megvan, hogy senki nem fog ránk lőni! - nevetett Lúrcse.

—És így senkit nem kell megölnöd! Még a Legszentebb Papát sem! - mondta szigorúan Cilla.

—Jó-jó, persze hogy azt sem, ha te nem akarod...

—Én nem akarom!

—Jó-jó, hát hiszen nekem édesmindegy, mert én ugyan akarom a halálát, de nem olyan fontos hogy én magam öljem meg, megteszi majd azt más boldogan...

—Ugyan ki?!

—Hát ki más, mint aki ezt a nagy elaltatást intézi! Mert légy nyugodt, nem magától, nem véletlenül alszik el hirtelen mindenki... de engem nem is érdekel, tényleg, csak szerezzük már meg azokat a kristályokat... - és előre indult.

Útközben azonban arra lettek figyelmesek, hogy az egyik alvó, utcán elterülő férfi a kezében működő zsebrádiót szorongat, ezt Cilla kiemelte onnét, s hallgatta azt. Bár az semmit nem sugárzott egyelőre, kizárólag zenét. Nyilván mert a rádió összes alkalmazottja is elaludt, s az utolsó valamiért, tán udvariasságból, úgy állította be a berendezést, hogy az automatikusan zenét sugározzon nekik. Lehet hogy úgy gondolta az illető, ez jó altatódal lesz, amiben lehetett is igaza, mert álmosító egyházi nóta volt ez; Cilla számára különben roppantul ismerős, mert apácaként gyakran hallgathatta. Ám alig értek a Legszentebb Papa palotájának látótávolságába, megváltozott a zene. A lehető legjobban megváltozott, ugyanis annál jobban nem változhat meg semmi melódia, hogy elhallgat, méghozzá egy taktus közepén!

De a rádió nem némult el, hanem megszólalt benne egy mély férfihang:
—Mindenkinek aki hall engem! Mindenkinek aki nem alszik! Tudom ugyan hogy most majd nem mindenki alszik, de tudom azt is hogy tényleg csak majdnem! El tudom képzelni, hogy akadnak olyan vallási és katonai vezetők, akik mély, légmentesen záródó bunkerekbe menekültek be még időben, mielőtt az álmjárvány elért volna oda! És persze hall engem néhány távoli úrbázis is.

És jó név ez hogy álmjárvány, mert ezt egy vírus okozza, amit mi jóbarátainktól, a csiszi néptől kaptunk! És nehogy azt higgye valamely engem halló vezető, hogy megmenekül, mert idővel óhatatlanul elfogy odabent a bunkerban a levegője, s akkor ha nem akar megfulladni, ki kell nyissa azt, s akkor ő is elalszik!

Ez az alvás három napon át tart majd egyfolytában, azután mellékhatások nélkül elmúlik.

De nem mindenki alszik ezalatt az idő alatt! Én nem, s társaim sem. Tudjátok meg, hogy mi nem mások vagyunk, mint a csiszik ellen küldött második úrváros egykori foglyai, akiket a csiszik kiszabadítottak, miután azt az egész úrvárost veszteség nélkül elfoglalták! Mi nem alszunk el, mert kaptunk a vírus ellen védőoltást! És ezennel átvesszük a hatalmat a bolygón, megszüntetjük az eddigi igazságtalan, korrupt, kegyetlen és aljas teokratikus rendszert, s a demokráciának nevezett társadalmi rendszert vezetjük be, amelyet a csisziktől tanultunk! A csiszik ugyan ezen is már rég túlvannak, de nekünk nagyon megfelel. Még jobban is mint amiben most a csiszik élnek.

S ezek után a rádióban a férfi elmondta röviden hogy a demokrácia lényege a szabad véleménynyilvánítás és a többpártrendszer, majd bemutatkozott, hogy ő jelenleg a bolygó új vezetőtestületének, a parlamentnek az elnöke, úgy hívják hogy Muramor, elmondta hogy jelenleg is alakult meg már, még a csiszik bolygóján az egykori foglyok között több párt, úgy mint a POFON, azaz POlitikai FOglyok Néppártja, a VÉSZA, azaz a Vallástalanok ÉrdekeSZövetsége, az IE, vagyis az Istenfélők Egyesülete, a KÖP, vagyis a KÖzepPárt, és az ANP, tehát az Areti Nő-Párt. Ezek azonban átmenetileg közösen ténykednek míg kissé meg nem szilárdul a demokrácia, tehát ezek egyéni arculatukat megtartva együtt harcolnak a közös célukért a NEM nevű szervezeten belül, mely betűszó a Nemzeti EgységMozgalom rövidítése. S ez a név nagyon találó, ők ugyanis NEM-et mondanak a papi zsarnokságra!

Elmondta, hogy rajta kívül lényegében minden egykori fogoly azon munkálkodik, hogy lefegyverezze az egész Aret minden fegyveres testületét, ami fegyvert csak lehet, begyűjtsenek, elszállítsák a már az ellenőrzésük alatt levő néhány katonai bázisra, amit meg nem bírnak begyűjteni, azt megsemmisítsék. Megölnek minden Halhatatlant is, mert azok úgyis olyan fanatikusok, hogy lehetetlen az átnevelésük. E munkájukban több csiszi harci egység is segíti őket, amikben csiszik ugyan nem ülnek, de ez nem is szükséges, ezeket ugyanis a csiszik különleges robotagyai vezetik, amiket a csiszik etuknak hívnak, s ezek emberi értelemmel rendelkeznek. Ezek természetesen el fogják hagyni a bolygót amint megszilárdul itt a NEM hatalma. A bolygó tehát nem kerül csiszi megszállás alá!

De, bár a csiszi harci gépek el fognak innen menni, előbb még bosszút állnak az ő bolygójukon végrehajtott korábbi pusztításokért: elviszik innen a Legszentebb Papát, hogy bolygójukon elítéljék és kivégezzék, s a Legszentebb Papa egész félszigetét berobbantják a tengerbe, ezt azonban ő Muramor nem is bánja, mert így legalább megsemmisül a papi uralom legfőbb jelképe is, s ez talán elindítója lehet egy új, boldogabb korszaknak is!

—Mint azt e véleményemből sejteni lehet - mondta Muramor - én magam vallástalan vagyok, s eképp a VÉSZ párt tagja!

—Jó lesz sietni, mert cseppet sem biztos hogy azt is túléljük, ha az egész félszigetet a tengerbe robbantja valami szuper harci masina! - mondta Cilla. S ezzel bizony Lúrcse is egyetértett!

Szerencsére siethettek, mert senki nem állta útjukat, mindenki mélyen hortyogott a palotában. Ám amikor már egészen közel értek a Legszentebb Papa legfőbb szentélyéhez, a nagy dolgozószobához, akkor mozgásra lettek figyelmesek az egyik folyosón.

Egy megnyerő külsejű fiatalember jött ott feléjük.

—Hát ti meg kik vagytok, és hogyhogy nem alszotok?! - vonta kérdőre őket.

—Hát *te* ki vagy, és hogyhogy nem alszol?! - kérdezte vissza ingerülten Lúrcse. Majd így folytatta: —Talán te is a beoltott egykori foglyok közül való vagy?

—Nem. S bár nem tartozik rátok, de válaszolok mert nem hinném hogy veszélyt jelentetek a számomra: Csiszi önjáró mobil harci egység vagyok, emberi tudattal, azonosítási kódomban a számotokra Kis Testvér! És most aztán legyen elég ennyi az udvariasságból, s válaszoljatok a kérdéseimre, különben mint potenciális ellenséget, meg kell semmisítlek benneteket!

—Hű, milyen barátságtalan vagy! - meredt rá Cilla.

—Meglehet. Kandi is mondogatja néha hogy csak egy bunkó harci egység vagyok. De hát nem tehetek róla, ilyenek készültem!

—Ki az a Kandi? - kíváncsiskodott Cilla.

—A barátnőm és főnökasszonyom. Na tehát kik is vagytok ti és hogyhogy nem alszotok?!

—Fogalmam sincs hogy miért nem alszunk - mondta Lúrcse - talán azon szerencsések közé tartozunk, akik véletlenül immunisak a vírusaitokra! Gondolom a több milliárd areti lakos között kell hogy akadjon ilyen akár néhány tucatnyi is! És azt is megmondom hogy kik vagyunk: semmi esetre sem az ellenséged, ugyanis mi egy kis ellenálló csoport tagjai vagyunk, s igazság szerint épp azért jöttünk, hogy megöljük a Legszentebb Papát! Mondhatom, kellemes meglepetés ért, amikor azt tapasztaltuk hogy nincs semmi ellenállás, mert mindenki alszik!

—Aha, és ezt higgyem is el?! - gúnyolódott Kis Testvér. —Mert ha akad is néhány vírusnak ellenálló személy a bolygón, majd épp ezek közül kettő alkot ellenállási csoportot, és mindkettővel találkozom itt a Legszentebb Papa palotájában?! Tudjátok hogy ennek mekkora a matematikai valószínűsége?!

—Sajnos a csoportunkból nem mindenki immunis a vírus ellen! Sokkal többen voltunk eredetileg, csak mindenki más elaludt, nem messze e palotától! Mi ketten azért vagyunk itt, mert valamiért mi ellenállónak bizonyultunk, s azért mertük folytatni az akciót, mert láttuk hogy ketten is elegen leszünk, a Legszentebb Papa ugyanis remélhetőleg jó eséllyel nem immunis a vírusra, a testőrei pedig alszanak! Különben meg kell jegyezzem, hogy a csoportunkból kerek száz azoknak a száma, akik nemcsak ellenségei a Legszentebb Papának, de korábban kifejezetten kijelentették nem is egyszer, hogy ők máris csiszínek vallják magukat! Tehát tégy róla hogy a félsziget igenis ne legyen a tengerbe robbantva!

—Márpedig meg lesz semmisítve, Nagy Testvér már elő is készítette a protontorpedókat ehhez! De arról lehet szó, hogy előbb a csoportod tagjait biztonságos helyre szállítsuk. Ám csak akkor, ha meggyőződöm róla hogy ez nem valami csel a részeteokről.

—Miféle bizonyítékkal szolgálhatnánk?

—Azzal, hogy megmutatjátok a Legszentebb Papa szobáját, hogy ne kelljen keresgélnem, és ellenállás nélkül hagyjátok hogy elfogjam!

—Kérlek, ezen ne múljk! - vont vállat Lúrcse, azzal így szólt Cillához:

—Látod, én magam mégsem ölöm meg a Legszentebb Papát! Mutasd hát akkor a szobáját, kedvesem! Hiszen te ismered a palotát!

És Cilla nem tehetett mást, mutatta. S nem is kellett már sokáig menniük. Kis Testvér ott baktatott a hátuk mögött, és szorgosan figyelt mindenfelé. De semmi zavaró esemény nem történt.

Aztán benyitottak a szobába. A Legszentebb Papa ott ült az asztalra borulva, és hangosan hortyogott. Nyitott szájából nyáltócsa folyt az asztallapra. Most cseppet sem festett szentségesen vagy akárcsak ünnepélyesen.

—Ő a Legszentebb Papa! - mutatott a férfira Lúrcse, előrelépve, azzal megragadta a férfi fejéről földre pottyant bíborkalapot, mert őt kizárólag csak az érdekelte. Remélte, ezt az ember alakú robotmasinát viszont épp az nem érdekli.

Úgy is volt, Kis Testvér csak magával a Legszentebb Papával törődött. Odalépett hozzá, megragadta csak úgy fél kézzel a ruháját a dereka tájékán, felemelte, majd a szoba egyik fala felé fordult. S a következő pillanatban homlokából tűzvihar csapott ki, ami szétégette a szobafalat. Előttük kitérült a roppant magas palotatorony előtti hatalmas mélység.

Néhány másodpercig semmi sem történt, majd a nyílás elé repült odakintről egy furcsa, orsó alakú szerkezet, helikopteres meghajtást használva. Kis Testvér minden szédülés nélkül odalépett az irtózatos szakadék széléhez, s az orsóforma szerkezeten kitérülő nyílásba begyömöszölte a Legszentebb Papát. A gépezet ezután elrepült.

—Ő volt Nagy Testvér! - magyarázta aztán. —Na és akkor most mutassátok meg, hogy kik is azok, akik csiszínek vallják magukat!

Kisiettek a palotából, s megmutatták Kis Testvérnek a természetesen még mindig alvó száz főt. Azaz kilencvennyolcat, mert ketten a helikopternél maradtak, akik a ruháikat Cillának és Lúrcsénak adták, de ők is csiszík akartak lenni. Sőt, Cilla Dzömbiről is úgy nyilatkozott hogy az egykori Halhatatlan is csiszí akart lenni, holott ezt Dzömbi soha nem mondta. De Cilla meg akarta menteni őt, márpedig tudta, hogy az új elnök és hívei minden Halhatatlant ki akarnak irtani, márpedig az hogy valaki Halhatatlan, jól látszik rajta, és Dzömbi is Halhatatlan volt.

—Hát jó, ezeket akkor mind elszállítjuk majd Csiszíföldre, mielőtt megsemmisítjük a félszigetet! - mondta Kis Testvér. —Erre szerencsére lesz bőven időnk.

—De vannak még többen is akik ugyan nem mondták hogy csiszík lesznek - ellenkezett Cilla - de őket sem volna illendő megölnöd, mert ha nem is akartak csiszík lenni, de határozottan papellenesek, tehát kiváló polgárai lesznek az új társadalmi rendnek! Ők azok! - mutatta meg a többieket, sőt, elvezette a helikopterhez is Kis Testvért, mert az ottani két nőről sem feledkezett meg. —Ez a kettő különben szintén csiszí akart lenni!

—Jó, én ezt sem bánom, akkor őket a robbantás előtt elszállítom egy távoli városba, ahol már nem fenyegeti őket veszély! De ti ketten nem akartok csiszík lenni?

—Nem, mi nem. - válaszolta Lúrcse.

—Akkor tűnjetek innen gyorsan! Szálljatok be a helikopterbe, és menjetek valamerre, van erre talán három órátok!

—Jó. Megyünk máris. Ez bőven elég idő lesz! - válaszolta nyugodtan Lúrcse, a kezében lengetve a Bíborkalapot, azzal valóban be is szállt a helikopterbe. És Cilla követte őt.

Ezután azonban Lúrcse nem repült semmi különösebb helyre, sőt, egyelőre még be sem indította a motort. Ehelyett szeretettel simított végig az egyik kristályon.

—Végre az enyém vagy, kedvesem... ó, Cilla, ha csak megérintem ezt, máris úgy érzem, mint-ha javában simogatnál!

—Jó-jó, elhiszem, de most ne álmodozz, hanem csinálj valamit, hogy elmenjünk innen, mert fogalmam sincs hogy mi az a protontorpedó amit ide akarnak dobni a csiszík, de már a neve is nagyon félelmetesen hangzik, s nem akarom kipróbálni, hogy azellen is védett vagyok-e!

—Nyugi. Nemsokára minden kiderül!

—Miként? Mit akarsz kezdeni ezekkel a kristályokkal?

—Hát... eddig még nem gondolkodtam el rajta, de...

—De?

—Tudod Cilla kedves, valahányszor csak rád nézek, mindig az jut az eszembe rólad amit te úgy nem szeretsz: hogy olyan helyes, ennivaló kis kölyök vagy! Szinte szeretnék ténylegesen megenni, bekebelezni, csak azért hogy mindörökre enyém légy, szőröstül-bőröstül, és soha senki el ne vehessen tőlem!

—Lúrcse, most megint szörnyűségeket beszélsz, és én félek tőled!

—Tudom, de azt hiszem a félelmed jogos is, mert bár én nem akarok neked semmi rosszat, de abban is biztos vagyok, hogy én nemcsak most nem vagyok olyan jó mint te, de régen még sokkal rosszabb is voltam! Erősen hiszem azt, hogy én a te néped valamiféle bűnözője vagyok! Azaz voltam. De most mindjárt kiderül minden, hála a kristályoknak.

—Miként?

—Hát, ahogy így fogdosom ezt a kristályt, egyre ugyanazt a vágyat érzem magamban, mint veled kapcsolatban: hogy milyen jó lenne lenyelni! Megenni! Befalatozni! Vagyis épp ezt fogom tenni: Enni! Tehát egyszerű a tennivalóm: ez lesz az ennivalóm!

—Megörültél! Ez kőkemény, ebbe minden fogad beletörik!

—Hátha nem! - vont vállat Lúrcse, majd így szólt, kissé habozva, remegő hangon:

—Tudnom kell hogy ki vagyok! De... Cilla... bármi történjék is ezután, tudd, hogy én most, e pillanatban, mélységesen szeretlek, és akármikor hajlandó lennék életemet is adni érted! - azzal ténylegesen bekapta a szájába az egyik kristályt.

S láss csodát: a kristály alig néhány másodperc alatt szétolvadt a szájában. S eközben valami elképesztő erővel töltötte el Lúrcse testét. S ugyanekkor érezte hogy lelkében az a bizonyos gát nemcsak átszakad, de hirtelen teljesen eltűnik, megrohanták őt a múlt emlékei...

Cseppet sem kellemes emlékek. Mert bizony valóban tudta már, hála a kristálynak, teljesen világosan, szó szerint *kristálytisztán*, hogy ki is ő. És emiatt iszonyatosan szégyenkezett, de annyira, hogy emésztő büntudat ragadta magával, teste összerogyott a pilótaülésben, és heves zokogás tört ki belőle.

—Mi történt?! Miért sírsz?! - kérdezte Cilla, és azonnal átölelte Lúrcsét.

De Lúrcse nem válaszolt, csak zokogott tovább.

—Tudod már hogy ki voltál... ki vagy... ugye?! - kérdezte Cilla.

Lúrcse csak hangtalanul bólintott, bár ez alig látszott, mert még mindig rázta a testét a zokogás.

—Ne szégyenkezz... vagyis, ha szégyenkezel is, de ne aggódj, én szeretlek! - cirógatta meg őt Cilla.

—Tudom hogy most még szeretsz... de mindjárt nem fogsz! - hallotta meg végül Lúrcse halk suttogását.

—De igenis foglak szeretni! Miért is ne szeretnélek?!

—Mert meg kell enned neked is egy kristályt!

—Na és?

—És akkor tudni fogod hogy ki vagy te!

—Jó, hát tudni fogom. Már ha valóban fogom tudni. De miért is ne szeretnélek ettől?!

—Majd megtudod azt akkor.

—Te már tudod hogy én ki vagyok?

—Igen.

—Mondd el!

—Nem. Edd meg inkább a kristályt.

—Tudod mit, inkább nem eszem meg, ha ez azzal jár hogy ne szeresselek! Mert én szeretni akarlak!

—Ó, Cilla, ezt jólesik hallanom... de én sajnos méltatlan vagyok a szeretetedre! Bárki szeretetére! De... de igenis meg kell enned a kristályt!

—Nem *kell*. Senki nem kényszeríthet erre! Miért is egyem meg ha tudom azt, hogy utána rosszabb lesz, mert nem fogok szeretni valakit – téged! Ez rosszabb lesz neked is, és nekem is!

—Meg kell egyed, mert ettől függ sok milliárd lény boldogsága! Az enyém ugyan elvész, de az övék... sőt... nemcsak a boldogságuk de az életük is... az megmarad. Cilla, mered vállalni hogy sok százmilliárd lény elpusztuljon – kizárólag a te hibádból?!

—Ez képtelenség, ennyien nem is élnek az Areten!

—De én nem is az Aret lakóiról beszélek. Edd meg! - azzal szinte erővel szétfeszítette Cilla száját, aki nem is nagyon mert ellenkezni, s belerakta az egyik kristályt.

S valóban, abban a pillanatban máris tudatára ébredt minden különleges képességének... és ez igazán nem volt csekély! És azt is tudta már hogy ki ő.

Tudta hogy ki ő, valóban tudta. Azt is, hogy kicsoda Lúrcse. És tudta azt is, hogy Lúrcse az előbb nem hazudott: valóban kettejükön múlik az egész Univerzum sorsa... sőt, nem is csak egyetlen Univerzumé!

7. fejezet: Múlt és jövő

—Azt hallottam, hogy valami nagyon különleges dolog miatt akarsz beszélni velem! - lépett be minden különösebb ünnepélyesség nélkül Kajjámhoz Lucsilla. Márpedig Lucsilla nem akárki volt, hanem a tündérek királynője... legalábbis a Tündérhonban élő tündéreké.

—Hát igen! Igen! Mert az én zsenialitásom... de jó, jó, nem beszélek arról, milyen kiváltképpen nagyszerű valaki is vagyok én, mert emlékszem rá hogy azt nem szeretted már első találkozásunk alkalmával sem, s bár azóta eltelt már néhány tízezer év, de az nektek tündéreknek nem is olyan sok, feltételezem tehát hogy nem sokat változtál! Holott ez rút hálátlanság, mert akkor is én mentettem meg az életedet egy máridtól!

—Akkor én mentettem meg a te életedet, mert képes lettél volna az egész Földet egy Fekete Lyukba pottyantani! Szóval lehet hogy köszönhetek neked valamit, de te is nekem, Kajjám! Javaslom is hogy emiatt ne a múltról vitázzunk, úgysem tudjuk meggyőzni egymást, hanem koncentráljunk a jövőre, mert Badzsahárata nagyon titokzatos volt, s csak annyit mondott hogy bár te Kajjám gyakran vagy különc, néha már-már elmebeteg-gyanús, de most azt hiszi valóban kitaláltál valami elképesztőt és zseniálisat, s bár kérdeztem hogy mi az, de nem akarta elárulni, mert azt mondta hogy úgy illik hogy te, az ötlet kiagyalója add elő azt! Épp csupán a lelkemre kötötte, hogy Tündérhon három legislegnagyobb kristálygyümölcsét hozzam magammal! Hát tessék, itt vannak, bár fogalmam sincs hogy mire kellenek ezek neked!

—Majd megtudod. De Lucsilla, jobb ha leülsz, mert úgyis lecsüccsensz ha meghallod amit mondani akarok neked! - szónokolt Kajjám.

Erre Lucsilla intett a kezével, mire megjelent egy kényelmes fotel, s ebbe beleült.

—Tessék, leültem, mert kérted! Engedelmes vagyok! De nagyon kérek, most már ne srófold tovább a kíváncsiságomat, hanem beszélj!

—Előbb mutatok valamit. - dörzsölte Kajjám a tenyerét, s bár semmi különösét nem művelt, hirtelen kivilágosodott a szobája egyik fala, s azon egy vad bolygó tájképe jelent meg. A közelben egy kis bennszülött falu sövénykerítése volt látható.

—Ez az egyik barbár bolygón történt mintegy két nappal ezelőtt. - magyarázott Kajjám. S most Lucsilla azt látta, hogy a vadonból hirtelen előugrik egy tigris, beront a nyitott kapun, ráugrik az egyik emberre, szétmarcangolja, majd tovább fut, s megöl egy másik embert is. A többi lakos, jó néhány tucatnyian, sikoltozva menekülnek.

—Utálom a horrort! - mondta rosszkedvűen Lucsilla. —Ezt nem akarom tovább nézni!

—Nem is kell, mindent megmutattam amit akartam. - válaszolta Kajjám, azzal a fal elsötétetett.

—Kajjám, én nem vagyok olyan kiváltképpen zseniális mint te - mondta gúnyosan Lucsilla - s bizonyára ez az oka, hogy még mindig nem ébredtem teljes egészében tudatára előbbi kis mutatványod mélységes jelentőségének!

—Igen, nem is kétlem hogy ez az oka! - bólintott magától értetődő természetességgel Kajjám.

—Tudod, arról van szó, hogy nem amiatt mutattam ezt be neked hogy elborzasszalak, hanem tanulságképpen! Mert ugye te azt láttad, hogy a tigris, tehát az őslakók számára egy szörnyű vadállat, megöl két embert. De csak kettőt, mert a többiek elmenekültek! És hányan is menekültek el, Lucsilla?!

—Nem számoltam.

—De nagyon sokan ugye? Legalábbis nagyon sokan a mindössze két halotthoz viszonyítva?!

—Számomra nemhogy két, de egy halott is nagyon sok, épp eggyel több mint ami megengedhető!

—Jó-jó, ismerem a tündérfilozófiát, de most ne taníts kérlek, mert én épp hogy a tündéreken akarok segíteni! Szóval, a tigris megölt mindössze két embert, mindössze kettőt az elmenekült több tucathoz képest! Na és ezt azért mondtam el neked, mert szerintem így lehetett ez a ti ősuniverzumotokban is! Úgy vélem hogy bár a szellemek kétséget kizáróan valóban több millió tündért megkajáltak, de ez csak elenyésző töredéke volt annak a sok-sok billiónak, talán trilliónak, akik elmenekültek! Mert súlyos veszély esetén, ha azellen tehetetlen valaki, a legoko-

sabb ha elmenekül! Vagyis szükségszerű, logikus hogy mindig úgy legyen amint azt e kis filmen láttad: messze sokkal több a menekülők, mint az áldozatok száma!

—Na és?

—De Lucsilla, hát nem jössz rá?! Ez azt kell jelentse hogy a szellemek ha sok tündért öltek is meg számszerűleg, de valójában csak elenyésző töredékét a tündérek összmennyiségének, igazán csak kicsike kis törtszázalékát! Őszintén kétlem hogy a tündéreknél egynél több százalékat ették volna meg, sőt, megkockáztatom az állítást, hogy még egy ezreléketet sem! Elismerem, ez még mindig rengeteg sok tündér, ugyanakkor viszont, más szempontból, messze nem akkora katasztrófa, mint ahogy azt milliárd évek óta mesélték!

—Eh, Kajjám, nem értelek még mindig!

—De hát Lucsilla, gondolj már bele, ha a szellemek csak a tündérek kicsinyke töredékét ették meg, akkor ez azt jelenti hogy a többiek megmenekültek!

—Igen, átjöttek ebbe az univerzumba, s elkorcsosodván emberek lettek belőlük! Vagy te más véleményen vagy?

—Naná, de még hogy! Idefigyelj, a manókról nem tudom hogy tudsz-e, de ők azt vallják hogy az emberek nem mások mint a manók és a tündérek kereszteződéséből származó hibrid faj! Ha ez igaz, akkor viszont a többi tündérből nem lett ember, csakis azokból, sőt, azoknak is csak egy részéből, akik a manók Zója nevű bolygójára szálltak le! Hol van tehát a többi tündér?!

—És ha a manók tévednek?

—Az nem lehet, mert kifaggattam a leghatalmasabb szellememet, sőt, utána még több másikat is, és egybehangzóan azt vallották, hogy amikor a tündérek után átjöttek ebbe az univerzumba, akkor itt szinte minden kongott az ürességtől, legalábbis a tündéreket illetően! Talán ha három-négy tündért eszegethettek csak meg már itt, a többinek nyoma sem volt, a legtöbb amit hallottam szellemtől, a két tucát tündér volt amit megkajált ebben az univerzumban! Ez pedig ugyancsak messze van a sok milliárdtól!

—Na jó, hát ebből nem sokat hiszek, de hadd halljam a te elméletedet, hogy akkor hová lett a többi!

—Megmondom. Naná hogy meg, hiszen ezért hívtalak! A többi tündért ugyanis megmentettem én, én, Kajjám, a hatalmas varázsló, a nagyszerű, a Zseniális, sőt: ennyi sok-sok értelmes lény, sőt, tündér megmentéséért teljes joggal megillet az hogy istennek nevezzenek, de nem ám az emberek korcs fajzata, hanem ti tündérek is! Mert én Kajjám isten vagyok a világ legjóságosabb istene, s megillet minden hódolat! Továbbá, még ha igaza is van a feleségemnek hogy néha tettem korábban elítélendő cselekedeteket, ezt most bőven magasan helyrehozom ezzel a kolosszális, valóban istenekhez méltó akcióval! És mert ez sokkal jobb jótett mint ami rosszat korábban *netán* tettem, emiatt nemcsak isten vagyok, de jó isten, sőt: maga a Jóisten!

—Elképesztő a beképzeltséged, amire igazán semmi jogalapod, mert sehol nem látom azt a sok tündért akiket állítólag megmentettél! Különben sem éltél még akkor!

—Hogyne, de ez teljesen jelentéktelen mellékkörülmény! Ugyanis ismerem az időutazás titkát! És hát abban igazad van hogy egy icipicit nagyoltam az előbb, de tényleg csak egy icipicit. Ugyanis még nem mentettem meg őket, de meg fogom menteni, bár bevallom, hogy ehhez szükségem van a segítségre!

—Na most már halljuk hogy miről van szó!

—Azonnal, csak előtte még egy kis kitérő! Ugye, elhiszed hogy az előbbi film helyett mutathattam volna olyan filmet is neked, ahol hasonló jelenet játszódik le, csak a támadó nem tigris, hanem farkasfalka?

—Miért is ne hinném el?

—És azt nyilván te is tudod, hogy a kutyák a farkasokból lettek. És az emberek számos bolygón nyilatkoznak úgy, van olyan mondásuk, hogy a kutya, az az ember leghűségesebb társa! És valóban az is, bár a farkas, a kutya őse, épp hogy igen kemény, félelmetes ellensége az embernek! S mégis-mégis: meg lehetett szelídíteni őket, sőt, átnevelni, kutyává! Na és hát nekem az jutott az eszembe, hogy a tündérek nagy ellensége, mondhatni farkasa, az a szellemek fajtája. De ahelyett hogy küzdötök ellenük, sőt, még csak nem is küzdötök csak mene-

kültők, miért is nem próbáljátok megszelídíteni őket?! Hogy jó kis szellemkutyuskákká lényegüljenek át?!

—Átnevelni? - csillant fel Lucsilla szeme.

—Figyelj csak! Az egész akkor pattant ki a fejből, amikor az egyik unokám azt mesélte, hogy a ráksejt lényegében abban különbözik az egészségestől, hogy információhiányban szenved: nem rendelkezik azokkal az információkkal, amelyek ahhoz kellenek neki hogy tudja, miként illeszkedhet bele a sejtközösségbe! Ehelyett korlátlanul szaporodik, s mindent tönkretesz maga körül! S a szellemek épp így viselkedtek a ti univerzumotokban! Na már most, én arra gondoltam, hogy ha a rákos sejtet beteg sejtnek tekintjük, nos, akkor miért is ne tekinthetnénk a szellemeket is beteg lényeknek, sőt, egyenesen beteg tündéréknek?! Jó-jó, tudom hogy természetesen nem tündérek, igazából nem azok, ellenben értelmes lények, varázsolni is tudnak, tehát sok a közös vonás bennetek! Épp csak hogy a szellemek kiváltképp önzőek, nincs bennük közösségi érzés – ahogy a ráksejtekben sem! De ha a rákot gyógyítani próbálják az emberek, miért is ne próbáljuk meg a szellemek betegségét is gyógyítani?!

—A rákot tudtommal az emberek a rákos sejtek elpusztításával gyógyítják!

—Már akik. Mert utánanéztem, s a csiszik igenis próbálkoznak a ráksejtek genetikai „átprogramozásával” is, s úgy tűnik ha még nem is érték el százszázalékos sikert, de kecsegtető eredményeik máris vannak! És ti tündérek úgysem akarjátok megölni a szellemeket. Akkor miért is ne próbálkoznánk meg a meggyógyításukkal?!

—Van tán valami épkezláb ötleted?!

—Még szép, ide sem hívtalak volna ha nem lenne! Merem állítani, már minden részletet kidolgoztam jó alaposan! Tehát, én azt mondom, hogy a szellemeket meg kell tanítani *szeretni tudni*! Ha ez sikerül, már nyert ügyünk van, a többi már gyerekjáték!

—Ez igaz lehet, de épp az a képtelenség, hogy egy szellem szeressen!

—Ó Lucsilla, ez színtiszta előítélet a részedről, mondhatni, rasszista nézet! Nagyon elfogult vagy a szellemekkel kapcsolatban negatív irányba! Pedig utálatos jellemvonás ám a fajgyűlölet! Végülis gondolj már arra, hogy a szellemek szellemként nevelkedtek fel, és soha a bűdös életben nem is tapasztalhatták meg a szeretet lényegét, mert nem volt aki szeresse őket! Ez olyasmi lehet náluk, mint amikor egy embergyermek árvaházban nevelkedik fel! Én tehát arra gondoltam, hogy átneveljük a szellemeket. Legelőször is épp a leghatalmasabbat természetesen, méghozzá úgy, hogy mintegy *újjászülettetjük* őt, ha érted amire gondolok.

—Nem, nem értem!

—Rögtön gondoltam. De mindjárt kirészletezem neked. Meg kell tanítanunk a szellemet arra, milyen nagyszerű érzés is az ha szeretik őt, ettől remélhetőleg ő maga is képessé válik szeretni!

—Ez nem fog menni, hisz akadályozza a sok millió éves másjellegű emléke! - sóhajtott Lucsilla.

—De fog menni! Ezt bízd rám, meg tudom tenni, hogy átmeneti emlékezetvesztést okozok nála. S természetesen nem hagyom meg szellemnek, hanem átranzponálom emberi alakba. Ember lesz, de emlékek nélkül, bár néhány különleges képessége megmarad, amik veszélyhelyzetekben előbukkannak majd nála.

—Elhiszem hogy meg lehet tenni ezt, de mi az értelme?

—Hát az, hogy így emberek közt él majd, s az emberi élet része a szeretet is! Remélhetőleg lesz valaki aki szeretni fogja... sőt, ez biztos is!

—És én leszek az, aki ezt az emlékek nélküli álembert szeretni fogja?

—Természetesen te. - válaszolta angyali nyugalommal Kajjám.

—És nagyon veszélyes szellemmel próbálkozunk? - kérdezte félénken a tündér.

—Nincs is értelme kis szellemmel próbálkozni, akkor nem lenne meggyőző a kísérlet... no meg, ugye ezt a kísérletet nem hajthatjuk végre mind a sok-sok millió szellemen. Egyetlenegyen kell megcsinálni, aki a legisleghatalmasabb, aki képes bármelyik más szellem legyőzésére, elfogására, s kiváltképpen a meggyőzésére, akinek tehát tekintélye van a szellemek körében! Úgy döntöttem hát, hogy a kísérlet tárgyául azt a szellemet jelölöm ki, aki a Vampirella névre hallgat, bár én többnyire csak Vampinak becézem.

—Már a neve is undorít! Biztos hogy jó sok tündért megevett már!

—Ez nem is kétséges, ő maga is bevallotta, hogy legalább százmilliónak szívta ki a vérét! De hát mit tegyünk, rokonszenvesebbet nem találhatok a számodra Lucsilla, mert ő a legisleghatalmasabb szellem! De ha te szeretni fogod Vampit, aki természetesen nem is tudja majd hogy ő ki volt korábban, akkor már később is ha visszatértek a régi emlékei, tudja hogy milyen jó az, szeretve lenni, s így esze ágában sem lesz tündéreket enni, hiszen akit megeszik, attól már nem kaphat szeretetet! Olyan lesz mint az a kutya, aki minden ember lábához odadörgölődzik, hogy egy kis simogatást kolduljon!

—És gondolod hogy ő meg tudja majd tanítani a többi szellemet szeretni?

—Igen Lucsilla, a tőled tanult szeretettel fogja majd szellemtársait szeretni. Aztán ezek a szellemek is megtanítanak szeretni másokat... így apránként aztán minden szellemre sor kerül! Mondhatni, kitör köztük egy szeretetjárvány! És ki kell jelölni természetesen minden szellem mellé egy tündérpártfogót, mondhatni egy gazdit, aki pátyolgatja majd azt a szellemet...

—Egész Tündérhonban nem találsz *egyetlenegy* tündért sem, aki erre hajlandó lenne! Ne tévesszen meg az Kajjám, hogy nem akarjuk megölni a szellemeket – ez nem azonos azzal, hogy elviseljük a látványukat, pláne nem azzal hogy szeretjük őket! Sőt, akad is néhány tündér, aki nem riadna vissza a szellemek megölésétől sem, például ilyen Tila is, akit jól ismersz!

—Nem baj! Ez csak amiatt van nálatok, mert temérdek rossz tapasztalatot szereztetek a szellemekkel kapcsolatban. De én tudok olyan tündérektől, akikben még nem erősödtek meg ennyire az előítéletek. S ezek nem mások, mint azok, akiknek hollétéről még nem tudsz semmit!

—Aha, azok, akikről nem hiszed hogy elkorcsosultak emberré!

—Igen. Mert én megmondom hogy hová tűntek! Oda, hogy alig jöttek át ide ebbe az univerzumba, találkoztak veled és néhány más tündérrel, akik már ott vártátok őket ahol ezek kibukkantak a mi világunkba, vagy e ponttól nem messze, és azonnal hogy úgy mondjam berángáltátok őket, persze a beleegyezésükkel, egy hordozható lyukba! S amikor már mind odabent voltak, akkor visszarepültetek az időben e mostani korba, itt kijöttek a lyukból a tündérek, s mehettek vissza a maguk univerzumába, s így mind megmenekültek! De lásd be Lucsilla, ennek csak akkor van értelme ha a szellemeket mind megszelídítitek, mert másképp újra félhettek tőlük! Szerintem azonban nem lesz semmi baj, ha a szellemek rájönnek hogy szeretve lenni pompás érzés, no meg néha adtok nekik csemegeként néhány kristályt is! De még ez is megéri nektek, végtére is a szellemek valóban értelmes lények, tehát hamar megtanulják majd a kristályfák gondozását, biztos más növényekét is, és akkor megtermelik amit elfogyasztanak, sőt, még nektek is jut biztos abból, amit megtermelnek! Szerintem a szellemek hamarosan a tündérek leghasznosabb segítőitársai lesznek, leghasznosabb háziállataitok még ha nem is állatok, még sokkal de sokkal hasznosabbak mint az embereknek a kutya, tehén, ló és disznó együttvéve! Végtére is tudnak egy rakás olyan varázslatot, amit ti nem!

Lucsilla járkálni kezdett a teremben.

—Gondolod hogy ez így megvalósulhat?! Hogy működhet?!

—Mi az hogy, sőt, ez annyira biztos hogy biztosabb már nem is lehetne, ez ugyanis máris megtörtént, mert más nem magyarázhatja hogy eltűntek a tündérek, csak az, hogy időutazóként átugrottak jónéhány millió esztendő!

—Milliárdot.

—Pláne!

—De van ám egy nagy baj, Kajjám! Én képtelennek érzem magamat rá, hogy szeressek egy szellemet, főleg ha tudom is hogy az már legalább százmillió tündért ölt meg!

—De értsd meg, hogy nem tehet róla a szerencsétlen, sosem szerették!

—Mindegy. Elhiszem hogy egy súlyosan érzelemszegény valaki, aki eképp betegnek tekinthető. Ez tiszta sor, ebben nem kételkedem. Csakhogy *ez a betegség nem más, mint maga a gonoszság!* Hogy úgy mondjam, a gonoszság-szó jelentését épp úgy definiálhatjuk, hogy ez a szó: „gonoszság”, ez a rövid neve ennek a fajta betegségnek!

—Tündér létedre sem vagy képes szeretni?

—Tündér létemre sem. És biztos hogy senki nem akad Tündérhonban aki másképp érezne! Mi tündérek jók vagyunk, s emiatt nem szeretjük a gonoszokat. Egy dolog hogy megöljük-e a szel-

lemeket, vagy úgy általában a gonoszokat, s egy egészen más, hogy szeretjük-e őket! Ne kívánj lehetetlent!

—Hát Lucsilla jól van, akkor viszont azt kell mondjam hogy te is beteg vagy és gyógyításra szorulsz, le kell ugyanis küzdeni előítéleteidet! Meg kell szüntetni a szellemekkel kapcsolatos negatív diszkriminációdát, hogy kissé tudálékosan fogalmazzak! Tehát amíg szereted majd Vampit, addig a te korábbi emlékeidet is ki kell kapcsolnunk ideiglenes jelleggel, hogy ne befolyásoljanak az előítéletek, végtére is ezen előítéletek is mind csak emlékek, semmi mások! És különben nem hiába vagyok zseni, előre számítottam erre! El is terveztem mindent hogy miként legyen! Kidolgoztam egy olyan varázslatot, ami mind szellemnél, mind tündérnél ideiglenes emlékezetvesztést idéz elő! És ez csak akkor szűnik meg, ha megeszik egyet a kristálygyümölcsökből!

—De Kajjám, ez képtelenség, mi a garancia rá, hogy ha nem is tudom hogy szeretnem kell azt a szellemet, akkor fogom szeretni?! Sőt, hogy találkozom vele egyáltalán?!

—Egyszerű! Úgy intézem majd, hogy olyan körülmények közé kerülj te is és ő is! Úgy tervezem, hogy rajtad nemcsak emlékezetvesztő varázslatot végzek, de egy másikat is, ami mintegy megsemmisít téged, de úgy, hogy magzati stádiumba fejlődj vissza, s eképp egy embernő méhébe kerülj, vagyis te szabályosan megszületsz majd a kiszemelt bolygón! Na már most, ha nem lesznek is emlékeid, de attól még tündér leszel, bár úgy intézem majd hogy különleges képességeid csak valami vészhelyzet kapcsán bukkanjának először felszínre. És hát egy tündér ugyebár nagyon másképp gondolkodik mint az emberek! Teszek majd róla hogy olyan helyen szüless meg, ahol emiatt bajba kerülsz. Ekkor azonban már melletted lesz a szellem is! És a bajban egymásra lesztek utalva, és ez összehoz beneteket! Kialakul majd köztetek legalábbis barátság... s ez megmarad akkor is, ha majd visszatérnek az emlékeitek!

—Kötve hiszem!

—Ki kell próbálni. - vonogatta a vállát Kajjám.

—És honnét jutunk kristályhoz?

—Hát mit gondolsz, miért hozattam el veled ezt a három különösen nagy, szép kristályt?! Ezt majd elhelyezem a bolygón, természetesen valahogy úgy, hogy látványos helyre kerüljön, ahol éltetek során okvetlenül észreveszitek!

—Tehát nőjek fel az emberek közt, tudatlanul, mondhatni bunkóként...

—Hát annyira nem is leszel értelmes mint egy tündér, legalábbis nem addig míg az emlékeid vissza nem térnek, de azért arról hogy némi műveltség csepegen a fejedbe, arról gondoskodhatom: nem is lesz nehéz, csak olyan bolygót kell választanom, ahol van már számítástechnika, s itt teszek róla hogy hozzájuss bizonyos direkt a számodra készített honlapokhoz!

—Nem, Kajjám! Ez roppant kockázat! Ha ugyanis nem sikerül a terved, akkor a szellemed, ami pedig a legnagyobb szellem, kiszabadul, s ki tudja hogy mit tesz!

—Elismerem, számodra van bizonyos kockázata a dolognak, de legalábbis erre a világra nézve nem! E mostani kort nagyon egyszerűen megvédhetjük: mindezt a múltban végezzük el! A történelem ugyanis megvédi önmagát! Bármilyen következzék is be, az nem lesz kihatással e jelen időpillanatra!

—Aha, és miként jutok én vissza ebbe a mostani korba?!

—Nagyon egyszerű! Úgy teszek hogy a szellem is és te is emlékezni tudjatok a kristályevés után ne csak minden korábbi emlékeitekre, de tudatában legyetek annak is, miként térhettek vissza! Tehát hogy tudjatok már időutazni is!

—Miért ne csak én tudjak időutazni, minek tanítod meg a szellemet is?!

—Mert hátha mégis történik veled valami, s akkor nem volna szép dolog a szellemet ott hagyni a múltban, amikor az talán meg is javult már...

—Roppant nagy a kockázat!

—Ha nem is „roppant” nagy, de elismerem hogy van kockázat! De a haszon, az biztos hogy roppant nagy! Gondolj bele Lucsilla! Most csak néhány ezren lehettek ti tündérek, így pedig csaknem teljes korábbi népedet megmentheted, s visszatérhettek korábbi univerzumotokba! Amit ugyan újjá kell építenetek, az igaz, de hát mi az nektek, amikor varázsolni is tudtok, és dolgozni is szerettek! Nem egy szűk városban kuksolva kéne élnetek, és lenne megint milliárd

és milliárd társatok! Ez, tudom, a ti szavaitokkal élve aktivitás, s azt mondjátok hogy minden aktivitás veszélyes, de hát valamit valamiért, és itt szerintem a kockázatot, ami csak egyetlen tündér kockázata, a tiedé, azt bőven ellensúlyozza a haszon! És gondolj bele Lucsilla, én is kockáztatok nem keveset: a leghatalmasabb szellememet! Sőt, ha mindez sikerül, akkor elveszítem a teljes szellemgyűjteményemet, mert mind megjavul, s mindegyik szellemem valamelyik tündér kis kutyuskája lesz, átvitt értelemben persze, s akkor én kezdhetek bele valami másba! Holott eddig a szellemgyűjtésnek éltem! De én vállalom ezt, mert remélem hogy ti tündérek ezután mind hálásak lesztek nekem mint fajtátok nagy megmentőjének, sőt, még a szellemek is istenként tisztelnek majd, mert belátják hogy mennyire sokkal jobb nekik így, hogy szeretve vannak! S ezt nekem köszönhetik, egyedül nekem, mert mindez az én ötletem!

Lucsilla nagyot sóhajtott.

—Őrült egy terv... de legyen!

* * *

S most hogy Cilla már tudta hogy ő igazából Lucsilla, most a tündérkirálynő keze kinyúlt, s megsimogatta vele Vampi, az egykori Lúrcse fejét.

—Még most is életedet adnád értem?

—Még sokkal inkább! Hiszen... hiszen van bőven mit jóvá tennem!

—Akkor gyere, hagyjuk itt ezt az időpillanatot! Menjünk vissza a mi igazi korunkba, hogy megmondjuk annak a félbolond de teljesen zseni Kajjám-istennek, hogy sikerült a terve... azután pedig elhívlak téged, Lúrcse, egy nagy-nagy utazásra, ahol megmutathatod hogy mit tudsz, ahol védhetsz engem hű kutya módjára, mert iszonyú veszélyeknek leszek kitéve! Vissza kell mennem ugyanis néhány milliárd esztendő az időben, hogy megmentsem az ezen univerzumba átözönlő tündéreket egykori társaid, a szellemek elől... s nem szeretném ha közben azok megennének engem! Az lesz a dolgod tehát hogy megvédj tőlük! De nem hiszem hogy ez nehezedre esne, mert hiszen te vagy a leghatalmasabb szellem!

—Boldogan, Cilla! Azaz Lucsilla... de hát ez azt jelenti hogy nem haragszol rám?! Hogy szeretsz?! Képes vagy szeretni még most is?!

—Igen.

—De hát hiszen tudod hogy én... hogy én...

—Sok tündért megöltél. Igen. Tudom. És sajnálom is azokat a tündéreket. Csakhogy ne feledj valamit, Lúrcse: az nem te voltál! Az tényleg Vampi volt, és Vampi nem tudott szeretni. De a szeretet megváltoztatja az embert; aki szeret, az egészen más életet él mint aki nem szeret, én ezért nem is szólítalak úgy téged hogy Vampi, hanem úgy hogy Lúrcse, ezzel is jelzem azt, hogy te már egy egészen más lény vagy!

—Tehát tényleg szeretsz?! De igazán?!

—Igen. Vampit nem tudom szeretni. Minek is szeressem, amikor Vampi sem tudott szeretni! De Lúrcse egészen más, mert Lúrcse tud szeretni. Lúrcse méltó a szeretetemre. És ezért... - és Lucsilla átölelte Lúrcse derekát - ezért én nagyon szeretem Lúrcsét! Lám, igaza van annak a hebehurgya Kajjámnak: valóban szerethet egy tündér is egy szellemet, persze csak ha a szellem is méltó a szeretetre! De te az vagy! Nem vagy tündér, nem is vagy olyan jó mint egy tündér, ez igaz, de annyira nagyonis jó vagy már, hogy lehessen téged szeretni!

—Akkor ugye sosem kell elszakadnom tőled?!

—De igen. Mert ha nem is vagy már Vampi, de egykor az voltál. S bár én már nem haragszom rád, de jóvá kell tenned egykori vétkeidet! Még hozzá úgy, hogy igenis el kell menj majd mellőlem, hosszabb időkre is, és meg kell taníts sok-sok más szellemet is a szeretet csodájára! Neked talán hinni fognak, mert közülük való vagy! Te kell légy a szeretet prófétája a körökben!

—Az leszek, Lucsilla! Az leszek! De ugye időnként visszajárhatok hozzád, hogy a közeledben legyek?!

—Hát persze. Megérdemled hogy érezd a szeretetemet, hiszen nagy, s jó ügy érdekében tevékenykedel majd. S bár sok a szellem a világmindenségben, de egyszer végetér majd a te mun-

kád is, mert már mind tud majd szeretni, s akkor soha többé nem kell elszakadnunk egymástól!

—Úgy legyen! - nézett rá csillogó szemekkel Lúrcse, azzal megfogta a harmadik kristályt, átrakta azt Lucsilla tenyerébe, ketten szorították meg azt, s egyetlen szemvillanás alatt átröptek egy egészen más időpillanatba.

Vége

2002.08.09., 09:07 — 2002.09.08., 23:15